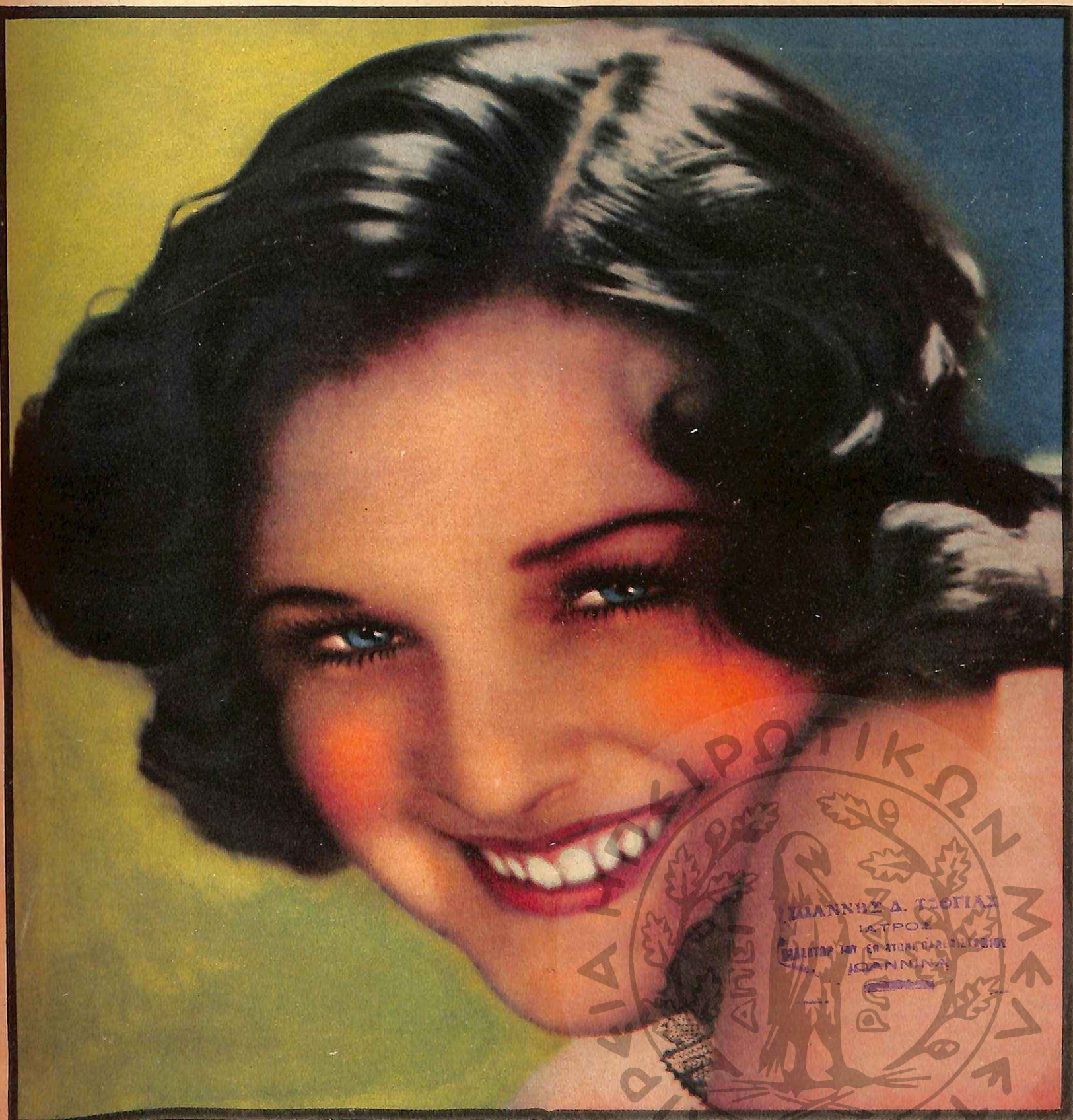

ATDANTIX

ΑΔ. 9

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ-
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

4 ΔΡΧ.

Ιραφεία:
Ευριπίδου 8 (Μέγαρον Ισαγάρη)
(Εντρικόν Πρακτορείον Εφημερίδων)
Ιυπογραφεία: Βουλγαρη 11

ΒΙΒΛΙΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΙ ΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΟ Ν. ΜΑΙΓΑΝΑΡΗΣ
Συνδρομαί:
Εσωτερικού: Έτησια Δραχ... 200
Εξαμηνιος Δραχ... 110
Εξωτερικού: Έτησια Δολλάρια... 7
Λιγ Άννα... 110

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 9
ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1935
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Α. ΤΖΟΡΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΓΙΜΗ ΙΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 4

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ
που υποσχέθηκ*

ή «'Ατλαντίς»
είνε πολλὰ πλῆρῃ.
'Αναγγέλλει
για τὸ ἐρχόμενο τεύχος της:
1ον
"Ενα καταπληκτικό, ἀριστουργημα-
τικό, μοναδικό
'Ιπποτικό μυθιστό-
ρημα!
"Ο τίτλος του:

«Μὲ τὸ σπαθὶ
γιὰ τὸν ἔρωτα!»
Πρόκειται περὶ ἑνὸς πρωτοφανοῦς
ἀναγνώσματος
που
θὰ ἀφήσῃ ἐποχὴ!
2ον
"Ενᾶν πρωτότυπο
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ
τῆς ὠραιότερας ἀν-
γνωστρίας μας,
τῆς ὁποίας
ἡ φωτογραφία θὰ δημοσιευθῇ στὴν
«'Ατλαντίδα» πολὺ χρωμῇ
ὡς ἐξώφυλλο,
ἐκτυπώσεως τῶν περιφίμων λιθο-
γραφικῶν καταστημάτων
«ΑΣΠΙΩΤΗ-ΕΛΚΑ»!
3ον
ιδρύει
μιὰ σελίδα γιὰ δημοσίευσί
τῶν καλλιτέρων
φωτογραφιῶν
ἀπὸ ἐκδρομῆς, πού θὰ τῆς
στέλνουν οἱ ἀναγνώστες της.
ΛΟΙΠΟΝ
δλα αὐτὰ
ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεύχος
ΓΗΣ «ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»

Ἐκλογικὰ σήματα

"Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ προσέξῃ κανεὶς τὰ ἐκλογικὰ
σήματα τῶν διαφόρων κομμάτων καὶ ομάδων πού
ἔχουν κατατεθῇ στὸν Ἀρειο Πάγο. Θὰ ἴδῃ τὰ πῶ
κωμικὰ πράγματα πού εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῇ
τὰ πῶ ἀπίστευτα συμπλέγματα, γιὰ τὸ συσχετισμὸ
τῶν ὁποίων ἐχρεώσθηκε νὰ καταναλωθῇ μεγάλη
ποσότης φαίδας οὐσίας, ἔχουν κατατεθῇ. Οἱ ζυγα-
ριές, οἱ διασῆτες, οἱ ἀξίνες, οἱ φουστανέλλες, οἱ
ἀγκυρες, τὰ κλαδιά πολλῶν καὶ διαφόρων δένδρων,
ἀποτελοῦν τὸ κυριώτερον μέρος τῶν σημάτων, πού
θὰ συμβολίσουν τίς φιλοτίμες προσπάθειες γιὰ τὴ
σωτηρία τῆς πατρίδος.
Ἐκεῖ ὅμως ὅπου εἶνε νὰ τρίβῃ κανεὶς τὰ μάτια
του, εἶνε τὰ σήματα τῶν μεμονωμένων υποψηφίων.
Βλέπετε, π. χ.,
"Ο κ. Ἀλφρέδος Μπουρμπουλήθρας, ἀρχηγὸς
τοῦ κόμματος τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ἀληθείας, κατέ-
θεσε ἑνὰ σῆμα ἀπεικονίζον διοπταλιστὴν μοχθοῦν-
τα, ἐνῶ σταγόνες ἰδρώτος ρέουν ἐκ τοῦ μετώπου
του καὶ φέροντα ἐπ' ὤμων τεράστιον ὀγκόλιθον, συμ-
βολίζοντα τοὺς φόρους. Ἐπίσης ὁ ἥλιος ἀνατέλλει
στὸ βάθος, ἕνα ἀεροπλάνον ἵπταται εἰς μέγα ὕψος
φέρον τὸν Προμηθεά Δεσμωτὴν ἔτοιμον νὰ κατα-
σπαραχθῇ ὑπὸ ταύρου.
Αὐτὸ εἶνε ἐκλογικὸν σῆμα, τὸ ὁποῖον... ἂν δὲν
κατετέθη ἀκόμη, ἀσφαλῶς πολὺ σύντομα θὰ κατα-
τεθῇ...

Σκηνὲς τοῦ δρόμο

Μιά νέα, ἡ ἐμφάνισις τῆς ὁποίας ἐπροκαλοῦσε
τοὺς στεναγμοὺς ὅλων τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἁ-
σχημοῦ φύλου, περνοῦσε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου, μὲ
ἄλμα ὑπερήφανο, λικνιζομένη ἐλαφρά, τόσο, ὅσο ἀρ-
κούσε γιὰ ν' ἀνοίξῃ πυρκαϊὰ στὰ στήθη τῶν θεατῶν
ντυμένη μὲ μιὰ ἐλαφρὰ μεταξωτὴ τουαλέττα, πού
ἀφήνε νὰ μαντεύωνται τὰ δῶρα μὲ τὰ ὁποία τὴν
εἶχε προικίσῃ ἡ φύσις.
Τὸ πέρασμά της δὲν ἔμεινε ἀσχολίαστο.
Κάθε ὄμμα τῆς συνοδεύεταν καὶ ἀπὸ ἕνα θαυ-
στανό.
— "Ἄχ! εἶπε κάποιος, παρατηρῶν τὸ θαῦμα
αὐτὸ τῆς φύσεως μὲ θάυμα ὁμοιο μὲ ἐκεῖνο πού
ρίχνουν οἱ φλεγόμενοι Ἀθηναῖοι τὸ καλοκαίρι στὸ
νερό... Αὐτὲς οἱ γυναῖκες εἶνε δημόσιος κίνδυνος!
Ὅλων τὰ θάγματα ἐστράφησαν πρὸς τὴν «θα-
δίζουσαν γοητείαν».
Καὶ μόνο ἕνας διατήρησε τὴν ψυχραιμίαν του.
— Μὴ τὴν κυττάτε ἄδικα, παιδιά, εἶπε. Δεῖ
εἶνε γιὰ τὰ δόντια μας.
— Πῶς τὸ ξέρετε;
— Εἰμαι... ὀδοντίατρος!

Θαλάσσια δυστυχήματα

Ἐκφυνοὶ νι ἐφημερίδας
«Συνεκροτήθῃ ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ
ἐπιμενεάρχου Πειραιῶς, ἡ ὁποία θὰ ἐπεξεργασθῇ
τὸ διάταγμα περὶ τροποποιήσεως τῆς νομοθεσίας
περὶ θαλασσίων ἀτυχημάτων.
Μιά πού γίνεται ἡ τροποποίησις, ἔχομε τὴ γνώ-
μη ὅτι στὰ θαλάσσια δυστυχήματα θὰ πρέπη νὰ
συμπεριληφθοῦν καὶ οἱ γάμοι, οἱ συναπτόμενοι κα-
τόπιν εἰδυλίου, πλεκομένου παρὰ τὴν θαλάσσαν.

Στὸ τάβλι

Τρίαντα δύο χιλιάδες δραχμὲς ἔχασε σ' ἕνα ἁ-
πόμενα κάποιος ἀφελὴς συμπολίτης, ὁ ὁποῖος πα-
ρεστέρη ἀπὸ ἕναν ἐξυπνότερό του ἀσφαλῶς γιὰ νὰ
παίξουν μιὰ παρτίδα τάβλι!
Ὁ ἀφελὴς, ὁ ὁποῖος ἔχασε τὰ χρήματα, ἔπαυσε
μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἦταν τίμιος.
Ἐκεῖνος ὅμως τὸν ἔπαυσε μὲ ζάρια, στὸ ἐσωτε-
ρικό τῶν ὁποίων ὑπῆρχε ὑδράργυρος, ὥστε νὰ ἐρ-
χονται διαρκῶς... ἔξαρες!
Τὸ παιχνίδι θὰ συνεχίζετο καὶ νὰ ἔχασα χιλιάδικα
θὰ προσετίθεντο στὰ 32 πού ἐπέταξαν, ἐὰν ἡ ἁ-
στυνομία, ἐγκαίρως ἀσφραγίσαις τὸ γεγονός, δὲν
ἐπενέβαινε νὰ συλλάβῃ τὸν ἐξυπνὸν τάβλιστὴ καὶ
ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν τῆς... τῆχης!
Ὁ «κερδίσας» μὲ τὴν μέθοδον τοῦ ὑδραργύρου
τῆς 32 χιλιάδες, ἀμειβίσθηκε μὲ τὸ ὄμμα, στὸ
ὁποῖον ἐπέστρεψε τῆς 20. Οἱ ὁπόλοιπες δώδεκα,
ἐκρατήθηκαν ὡς φόρος ἡλιθιότητος τοῦ ἀπολέσαν-
τος...
Ὅταν ἔχῃ κανεὶς παρόμοια γεγονότα ὅπ' ὀφιν
του, σκέπτεται:
— Μὰ πῶς διάβολο συμβαίνει, ὥστε ἄνθρωποι
πού εἶνε τόσο ἀνόητοι νὰ ἔχουν τὴν τάση γεμάτη
ἡλιάρικα;
Εὐτυχῶς ὅτι ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ἔξυμνοι καὶ
αὐτοὶ ἐρχεται τὸ... ἰσχύγειο!...

Τὸ Α' βιβλίον
πού δίνει ὡς δῶρον

ή «'Ατλαντίς»
ἐτοιμάζεται.
ΘΑ ΠΑΡΑΔΟΘΗ
ταυτοχρόνως σ' ὅλους τοὺς ἀναγνώ-
στας μας στίς
10 Ἰουνίου
Θὰ παραληφθῇ μὲ 8 δελτία
(τὰ δελτία τῶν πρώτων ὀκτῶ
τεύχων μας)
καὶ μὲ 7 δραχμὰς.
"Ὅπως ξέρετε
τὸ α' βιβλίον—δῶρον μας
εἶνε

«'Η τραγωδία
μιᾶς μητέρας»
τὸ μεγαλοῦργημα
τοῦ γίγαντος
Γάλλου συγγραφέως
Γκυ ντὲ Μωπασσάν
Ἦδη τὸ βιβλίον σας
βρίσκεται στὸ βιβλιοδετεῖο
γιὰ νὰ γίνῃ
ΕΝΑΣ ΚΟΜΨΟΣ
ΚΟΥΚΛΙΣΤΙΚΟΣ ΤΟΜΟΣ
Δὲν ὑπολείπεται παρὰ ἡ συμπλήρω-
σις τῆς βιβλιοδεσίας
καὶ ἡ
διεκπεραίωσις του.
Λοιπὸν
στίς 10 Ἰουνίου
σπεύσατε νὰ τὸ παραλάβετε ὅλοι
γιὰ νὰ μὴν ἐξαντληθῇ.

Ἐν τῷ μεταξὺ
ἀρχίσατε νὰ φυλάσσετε τὰ δελτία
τοῦ δευτέρου
ΒΙΒΛΙΟΥ—ΔΩΡΟΥ ΜΑΣ
πού ὁ τίτλος του θὰ
ἀναγγελεθῇ
σὲ ἐρχόμενο τεύχος μας
γιὰ εὐνοήτους λόγους.

Η φιλολογική μας επιφυλλίς

Πενήντα χρόνια πού πέρασαν από το θάνατο του μεγάλου ποιητού της Γαλλίας, δεν ίσχυσαν για να αμαυρώσουν τη λάμψη της δόξης του. Κι' οι γιορτές, πού γίνονται τις μέρες αυτές σ' όλο τον κόσμο έπ' ευκαιρία της πεντηκονταετηρίδος του θανάτου του έγιναν αφορμή για να αντιληφθώ καθένας πόσο ζωντανή είναι η ανάμνησις του Βίκτωρος Ουγκώ, πού γέμισε, με τη ζωή του και με το έργο του, έναν ολόκληρο αιώνα, τον 19ο.

Μεγαλόπνευστος, έπικός, χειμαρρώδης υπήρξε στο έργο του. Μά το ίδιο «ήφαιστωειδής» — να πη κανείς — ήτανε και στη ζωή του.

Έζησε μιά ζωή γεμάτη συγκινήσεις, «Υπήρξε πολεμιστής, βίαιος, έδωσε μάχες με την πένα και με το λόγο, εξωρίσθηκε, εξοριόμθευσε, είδε το Παρίσι, τη Γαλλία, τον κόσμο ολόκληρο να τον θαυμάζει, να τον λατρεύει να τον θεοποιή.

Μά, πίσω απ' όλα αυτά, δεν ήτανε παρά μιά καρδιά, μιά μεγάλη καρδιά, πού αγαπούσε!

Πόσες φορές αγάπησε! Από παιδί ακόμα, ως τα βαθιά του γεράματα (πέθανε ογδοντατριών χρόνων) δεν έπαψε ν' αγαπά.

Λέγεται, πως δεν υπάρχουν πιά άσφατες καρδιές από τις καρδιές των ποιητών, γι' αυτό το άποδεικνύει η έρωτική ζωή του Ουγκώ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΥΠΝΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Την πρώτη του αγάπη την ένοιωσε μικρός πολύ ακόμα, όταν δεν ήτανε καλός — καλός ούτε έφτά χρόνων!

Την εποχή εκείνη (1808—1809), ο πατέρας του, ο συνταγματάρχης Ιωσήφ-Λεοπόλδος-Σιγκισμόπερ Ουγκώ, βρισκότανε στην Ισπανία.

Η οικογένειά του — η μητέρα του ποιητού και τα δύο μεγαλύτερα αδελφία του ο Άδελ κι' ο Ευγένιος — ήταν εγκατεστημένη στο Παρίσι.

Μένανε στη Φεγιαντίν, ένα σπίτι με τεράστιο πάρκο, ένα δάσος σχεδόν παρθένο, όπου ο μικρούλης Βίκτωρ ήρθε στην πρώτη επαφή με το θαύμα της φύσεως.

Στο Παρίσι η κυρία Ουγκώ είχε στενές σχέσεις με μιά παλιά της φίλη, την κυρία Φουσέ, πού το μικρότερο κοριτσάκι της η Άδέλα, συνομήλικη σχεδόν του Βίκτωρος έπαιζε συχνά στο δάσος Φεγιαντίν με τα τρία αδελφία.

Την Άδέλα, την αγάπησαν συγχρόνως κι' ο μεγαλύτερος αδελφός, ο Ευγένιος, κι' ο μικρότερος, ο Βίκτωρ.

Έρωτες παιδικοί, πρώτο άγνο εϋπνημα των ψυχών, στο μεγάλο θαύμα της αγάπης.

Ο Ευγένιος πιά δειλός, πιά συνεσταλμένος, δεν ετόλμησε να έκφραση ποτέ τον έρωτά του.

Έθελπε την προτίμησι της Άδέλας στον Βίκτωρα, μά έκρυβε βαθιά μέσα του την πικρία της ζηλίας.

Ο Βίκτωρ και η Άδέλα παίζανε μαζί, τρέχανε κρατούμενοι από το χέρι, έχαιρονταν με όλη τους τη δύναμη την άνοιξη της ζωής των. Βέβαια, ήταν πολύ μικροί για να «ξέρουν» πως αγαπιώνται, πολύ μικροί για να «μιλήσουν» ο ένας στον άλλο για το αίσθημά τους.

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΠΥΡΩΝ

Δυόμισο χρόνια αργότερα (1811) η κυρία Ουγκώ μαζί με τα τρία της αγόρια, έταξιδεύσε στην Ισπανία, όπου ο άνδρας της είχε γίνει ήδη στρατηγός. Ο Βίκτωρ και η Άδέλα χωρίστηκαν, χωρίς να ξέρουν αν θα άνταμώνονταν πιά ξανά και ποτέ.

Ο πρώτος χωρισμός — η πρώτη μεγάλη λύπη στις μικρούλες των καρδιές!...

Η Άδέλα έμεινε με την ανάμνησι του παιδικού της φίλου.

Κι' ο Βίκτωρ; Ο Βίκτωρ, πού την αγαπούσε;

Αυτός, στη Μπαγιόν της Ισπανίας, όπου είχε εγκατασταθή η οικογένειά του, γνώρισε ένα άλλο κορίτσι.

Ήτανε μιά μικρούλα Ισπανιά, κόρη μιάς χήρας, πού κατοικούσε στο ίδιο σπίτι μ' αυτούς.

Τις περισσότερες ώρες της ημέρας ο Βίκτωρ τις περνούσε μαζί με την καινούργια του φίλη.

Εκείνη του διάβαζε κι' αυτός την ακουε άφηρημένος, βυθισμένος σε έκτασι.

Τού άρσε να βλέπη το λεπτό της πρόσωπο, ν' ακούη τη γλυκειά της φωνή.

Όπως εξωμολογείτο αργότερα, ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του, πού ένοιωθε πλάι του μιά «γυναίκα»!

Αυτό το σιωπηλό ειδύλλιο βάσταξε μονάχα ένα χρόνο, γιατί στο άναμεταξύ τα πράγματα στην Ισπανία είχανε χειροτερέψει κι' ο στρατηγός αναγκάσθηκε να ξαναστείλ η την οικογένειά του στο Παρίσι για μεγαλύτερη ασφάλεια.

Ο Βίκτωρ ξαναβρήκε την Άδέλα και — όπως ήτανε φυσικό — έχασε την Ισπανιά, ξαναβρίσκοντας τη πρώτη του αγάπη.

Μά δεν την εξέχασε κι' έντελως. Όταν, τριαντατέσρα χρόνια αργότερα, το 1844, ξαναπήγε στη Μπαγιόν, η πρώτη του σκέψις ήτανε ο ρωτήση για τη μικρούλα Ισπανιά. Μά ούτε στο σπίτι εκείνο, πού έμενε άλλοτε, τη βρήκε, ούτε κανέναν μπόρεσε να του δώση πληροφορίες γι' αυτήν...

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Το ειδύλλιο του Βίκτωρος και της Άδέλας εξακολούθησε χρόνια ολόκληρα — πάντοτε σιωπηλό, πάντοτε κρυφό.

Ήτανε δεκαεπτά χρόνων, όταν ο Ουγκώ έκμυσθηρέθηκε στην Άδέλα πως την αγαπούσε. Ήτανε Απρίλιος του 1819, όταν είχανε ο ένας στον άλλον πόσον οι καρδιές τους ήταν για πάντα δεμένες!

Ο πατέρας της Άδέλας, πού το άντελήφθη, έσπευσε να τ' όη της κυρίας Ουγκώ. Εκείνη παραξενεύθηκε, γιατί δεν είχαν υποπτευθώ ως τότε τίποτε. Οι δύο οικογένειες ψυχράθηκαν, χώρισαν.

Δυό χρόνια βαστάξε ο χωρισμός. Στις 27 Ιουνίου 1821, η μητέρα του Βίκτωρος έβέθανε, συντριμμένη από τη λύπη για το χωρισμό του άνδρός της, πού έρωτευμένος με μιά Ισπανιά, την είχε εγκαταλείψει.

Μετά τον θάνατον της μητέρας του, ο Βίκτωρ και τ' αδελφία του συνέχισαν τις σχέσεις με την οικογένεια Φουσέ.

Ο Βίκτωρ κι' η Άδέλα αγαπιώνταν τρελλά, κι αυτόν τον έρωτα τους άπαθανάτισε στους «Αθλίους» ο Ουγκώ. Ο Μάριος και η Τιτίκα, οι δυό ήρωες του περιφήμου αυτού μυθιστορήματος δεν ήταν άλλοι από τον Βίκτωρα και την Άδέλα.

Μά και ο Ευγένιος, εξακολουθούσε να αγαπάει την Άδέλα, πάντοτε κρυφά.

Οι δυό έρωτευμένοι δεν κατάλαθαν τίποτε από τον κρυφόν αυτόν έρωτα.

Δεν τώμαθαν, παρά την ημέρα του γάμου τους.

Το πρωί εκείνο, ο Ευγένιος, σ' ένα ξέσπασμα ζήλειας, έκαμε μιά φοβερή σκηνή.

Ήτανε τρελλός.

Τόν κλείσανε στο φρενοκομείο.

ΠΡΟΣ ΑΛΛΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Αυτός ο φλογερός έρωτας του Ουγκώ για την Άδέλα δεν έβασταξε πολύ.

Γρήγορα ο ποιητής, πού είχε γίνει ήδη έρδός, βρήκε άλλες αγάπες.

Κι' όλη του τη ζωή την έπέρασε μέσα

...μες.

Η Άδέλα τον αγαπούσε πάντοτε με την ίδια φλόγα της πρώτης αγάπης.

Μά είχε τόσο άσφατες οι καρδιές των ποιητών....

Γ. ΤΣΟΥΚΛΑΣ

— ο —

Τι νοιώθει ο άνδρας μου

Όταν έκτελείται

ένας κατάδικος

Ο αντίκτυπος στην οικογένεια του διευθυντού των φυλακών είναι μεγάλος, γιατί η κατοικία του είναι μέσα στον περίβολο των κρατητηρίων. Η παραμονή της έκτελέσεως είναι η πιο δύσκολη μέρα. Ο άντρας μου θα έπιυκε φθι τον μελλοθάνατο και θα τον ρωτήση για την τελευταία έκδούλευσι πού μπορεί να του προσφέρει. Συνήθως, ο εις θάνατον καταδικασμένος αισθάνεται την ανάγκη να έκμυσθηρέψη στον διευθυντή, έφ' όσον βέβαια αυτός έχει κερδίσει την εμπιστοσύνη του, ό,τι θα ρυθύνει την ψυχή του. Είμαι βέβαιη, ότι κατά το διάστημα της υπηρέσιας του θα έμαθε πράγματα πού δεν έφθασαν ούτε σ' αυτιά του άνδρα του. Η τελευταία χειραψία με τον κατάδικο, το στερνό βράδυ της ζωής του, είναι τραγική. Ο άντρας μου έπιστρέφει στο διαμέρισμά μας σωστό κουρέλι, για να πλαγιάση χωρίς να κοιμηθώ όλη νύχτα.

Μόλις φέξη, θα σηκωθώ θιαστικά και μόλις πιη δυό φυτζάνια καφέ, θα τρέξω να έπιστατήση στις προετοιμασίες του άπαγχονισμού. Το πρωί της έκτελέσεως ο μελλοθάνατος δικαιούται να φάη ό,τι θέλει και είναι άξιοπερίεργο πώς, κατά από τις φερούγες του θανάτου, οι περισσότεροι κατάδικοι κάνουν την πιο μεγάλη χρήση αυτού του δικαιώματος. Η χειρότερη μέρα για το σπιτικό μου είναι αυτή. Όλα είναι έ κάτω, παντού μελαγχολία και κακ — φιά. Οι υπηρέτριες δεν μπορούν να έργασθούν, κυττάζουν διαρκώς το ρολόι και τεντώνουν τ' αυτιά ν' ακούσουν την καμπάνα του θανάτου. Το βράδυ του άπαγχονισμού φροντίζω πάντα να παρασύρω τον άντρα μου σε κανέναν κινηματογράφο ή σε κανένα θέατρο, ή να του δημιουργήσω μιάν ευχάριστη έκπληξη. Σπάνια όμως καταφέρνω να του διώξω την κακοκεφία πού τον κατέχει κάμποσες μέρες.

Οι έκτελέσεις δεν μπορούν να γίνουν, για τον άντρα μου τουλάχιστον, έπαγγελματική συνήθεια. Ο κάθε κατάδικος πού άπαγχονίζεται προκαλεί έξεχωριστές, καινούριες έντυπώσεις, γιατί ο καθένας τους έχει την ιδική του τραγική πλευρά.

Ο αντίκτυπος του συζυγικού έπαγγελματος είναι θαρρός τόσο για μένα, όσο και για τα παιδιά μου. Στην περιφέρειά μας είμαστε πασίγνωστοι και δαχτυλοδειχτούμενοι!...

Όταν έκρέμασαν τον διάσημο κακούργο Κρίππεν, έχρειαστήκαμε, εγώ και η νταντά των παιδιών μου, μιά ολόκληρη συνοδεία άστυφυλάκων για να πάμε ως το σπίτι.

Την πρώτη φορά πού μπήκα στο τράμ, ύστερ απ' αυτήν την έκτέλεσι, δύο έργατες, πού συμπαινούσαν τον Κρίππεν, με άνεγνώρισαν και είπαν μεγαλόφωνα σε μερικούς συντρόφους τους:

— Νά η γυναίκα αυτούνου πού κρέμασε τον κακούργο τον Κρίππεν!...

Έτσι αναγκάστηκα να κλειστώ σπίτι μου για κάμποσον καιρό.

Είπε πολύ άσχημο το έπάγγελμα του διευθυντού των φυλακών...

— Νά η γυναίκα αυτούνου πού κρέμασε τον κακούργο τον Κρίππεν!...

Έτσι αναγκάστηκα να κλειστώ σπίτι μου για κάμποσον καιρό.

Είπε πολύ άσχημο το έπάγγελμα του διευθυντού των φυλακών...

Μάνταμ ΚΡΙΣΤΟΝ ΘΕΑΡ.

ΕΛΛΗΝΙΚ ΔΙΗΓΗΜΑ

τον Κ. ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΔΗ

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΤΗ ΧΛΣΗ;

Κάθετα και την κυττάζει με τα μάτια στη...ωμένα στο κενό. Είναι βράδυ και δεν βρίσκεται άλλος κανένας μαζί του μέσ' στο δωμάτιο. Αυτός, όμως, βλέπει παντού τη Στέλλα. Τώρα έχει κάτσει στο ντιβάνι της γωνιάς, σε λίγο έχει σταθή όρθιος μπρός στο παράθυρο και κυττάζει έξω, δεν είναι πολλές στιγμές πού πέρασε από κοντά του. Την παρακαλούθει σε κάθε κίνησή της με το ίδιο πάντα λυπημένο βλέμμα και την ξαναζωντανεύει στην κάθε στιγμή. Τώρα είναι κοντά του και άμέσως χάνεται. Ακουσαν ένα κρότο έξω από την πόρτα, σαν από βήματα, πού στάθηκαν στο παράσθι θό της. Τινάχθηκε από κεί, πού καθόταν και πήγε ν' άνοιξη. Δεν ήταν κανένας. Είχε τότε τρικυμία στη σκέψη, πού παρασύρθηκε και φώναξε:

— Στέλλα!... Στέλλα!... Δεν τού άποκρίθηκε κανένας. Έξω ήταν σκοτεινά και το κρύο πού έμπασε ο παγωμένος άέρας τον χτύπησε στο πρόσωπο. Αυτό και τον συνέφερε. Κατάλαθε τι είχε πη και τί είχε φωνάζει. Ένα όνομα πού δεν τούδινε ποτέ πιά άπάντησι. Ξανάκλεισε την πόρτα και ξανακάθησε στη θέση του.

Ήσαν ακόμα τόσο ζωντανά εκείνα τα βήματα σ' αυτιά του... Λίγες μέρες πριν, πού τα είχαν ακούσει για τελευταία φορά. Είχαν σταθή δίπλα του έξω από την πόρτα. Ο γέρος της είχε άνοιξει, όπως πάντοτε. Πώς είχε πη, πως είχε σταθή, φοβισμένη μέσ' από την πόρτα, πως τού είχε μιλήσει...

— Δεν πρέπει να σε δη ό' Αποστόλης, της είχε πη. Είναι θηριο γενομένος. Μπορεί να σε σκοτώση άμα σε βρή!...

Δεν τού πίστευε αυτό την ώρα πού τώλεγε. Ήταν η τελευταία φορά, πού έθελπε τη Στέλλα. Την ξανάδε την άλλη μέρα πεθαμένη. Έφτά μαχαιριές στο κορμί της. Τό είχαν γράψει όλες οι έφημερίδες. «Α-γιον δράμα αδελφικής τιμής». Είχαν οι περισσότερες και τη φωτογραφία της. Μιά Στέλλα, γελαστή, χαρωπή, ολόζωντανη. Δεν έμοιαζε καθόλου με την πεθαμένη.

Αυτή είχε τα μάτια, τα μεγάλα όμορφα μάτια της, κλειστά. Κλειστό το βαμμένο στόμα. Τσακισμένο σε πικρό μορφοσμο τ' άπάνω χείλος. Είχαν άγγιξει με τα δάχτυλα εκείνα τα χείλη πριν τα φιλήση. Τα είχε νοιώσει παγωμένα. Μούσκεψε με δάκρυα και τα μάγουλά της.

Ο Αποστόλης είχε γυρίσει σπίτι τα έφημερώματα. Ο γέρος τον κυτούσε δίχως να τού μιλή. Και σ' τα μάτια του γιου του πού έκλειναν ένα νικημένο μίσος στις θολές κόρες τους, τα είχε διαβάσει όλα.

— Τη σκότωσα, τού είπε μόνος του. Έπρεπε να τ' κάνω. Ήταν μιά έτιμη.

Τα χέρια του, πού έτρεμαν καθώς μιλούσε, δεν ήταν ματωμένα. Μά ο γέρος τον

είδε πλημμυρισμένο από το κεφάλι ίσα με τα πόδια από το αίμα της σκοτωμένης.

— Μέ κυνηγάν για να με πιάσουν, τού ξανάπε την ίδια στιγμή. Δεν μπορώ να τούς ξεφύγω, ούτε έχω και το κουράγιο.

Τόν έπιασαν μιά ώρα αργότερα. Ο γέρος είχε σωριαστή σ' ένα σκαμνί και δέ μιλούσε. Είθε τούς χωροφύλακες, πού τραβούσαν το γυιό του. Έκλεισαν την πόρτα ξοπίσω τους. Και τόν άφησαν μόνο.

Έχει κόψει από μιά έφημερίδα τη φωτογραφία της κόρης του Κάθετα και την κυττάζει ώρα πολλή, ως πού τα μάτια του θολώνουν και δεν βλέπουν πιά τίποτε. Έκείνο, πού δέ θολώνει ποτέ είναι η σκέψη του. Έχει να τη συλλογιστή κάθε στιγμή την πεθαμένη. Όλο τον καιρό πού έχει μπροστά του. Τη βλέπει πολλές φορές παιδί. Είναι ξανθή, κατάξανθη κι' έχει μεγάλα γαλάζια μάτια. Τα μαλλιά της τυλίγονται πούκλες γύρω από τον παχουλό λαιμό της. Την καθίζει στα γόνατά του και τη χοροπηδά ώρες ολόκληρες, δίχως να κουράζεται. Άπλώνει αυτή τα μικρά χεράκια της γύρω απ' το λαιμό του κι' άκουμπάει τα παιδιάτικα χείλη της στο μάγουλό του. Κι' ύστερα, άξαφνα, μέσα σε μιά στιγμή, τα χείλη εκείνα έρχονται και γίνονται παγωμένα. Δεν φεύγει ένα τελευταίο φιλή τους από τα χείλη του γέρου. Τα χείλη του αυτά άναδεύουν τότε σε σκόρπια λόγια, ασύνθετες φράσεις, πού είναι ποτισμένα όλα από τον πόνο της χαμένης.

— Γιατί να τη χάσω; Γιατί να τόν αφήσω να μού τ' σκοτώση το παιδάκι μου;... Μιλάει ώρες, ώρες με τόν εαυτό του. Δέ μπορούσε να έμποδισή τίποτε. Τίποτε απ' ό,τι είχε γίνει. Ήταν ένα ποτάμι πού φούσκωνε μέρα με τη μέρα κι' άπειλούσε να τ' άσκεπάση όλα. Νά κλείση το σπίτι του. Αυτό το φοβόταν πως θα γινόταν μιά μέρα. Είχε δοκιμάσει πάντα να ξαναφέρη στη Στέλλα στον ίδιο δρόμο. Η μητέρα της τού την είχε άφήσει μικρή, μιά σταλιά άνθρωπο. Ο Αποστόλης έλειπε χρόνια στην Αμερική. Ο ίδιος δέν είχε ποτέ τη δύναμη να τη συγκρατήση στο δρόμο πού είχε πάρει.

— Δεν είναι κακός άνθρωπος. Ζωηρή μονάχα πού είναι. Θα βάλ η με τον καιρό μυαλό!...

Θυμάται τα λόγια πού έλεγε συχνά τού Αποστόλη. Γύρευε πάντα να τόν ήσυχάζη. Τόν έθελπε μέρα με τη μέρα και πιά άγριέμόνον. Ένα βράδυ είχε γυρίσει λαοποκυλισμένος σπίτι. Είχε κάτσει από χωρίς στην ταβέρνα με φίλους. Είχαν πιη κι' είχαν έρθει στο κέφι.

— Μήλσαν άσχημα για τη Στέλλα, είχε πη τού γέρου. Άρπάχτηκε με το Χριστόφη. Λίλο έλεψε να χτυπηθώμε για καλά.

Μά τ' άδικο δέν ήταν με το μέρος του...

Τό ίδιο βράδυ, σά γύρισε η αδελφή του σπίτι, την έδειρε. Της τσάκισε τα πλευρά. Της μάτωσε το στόμα με τις γροθιές του. Άκούει τώρα ακόμα γέρος τις πονεμένες κραυγές της. Υστερ, αυτές οι πονεμένες κραυγές γίνονται ένα άτέλειωτο άναφυλλήτο, πού δέ φεύγει από τ' αυτιά του. Είχε έρθει κοντά της εκείνο το βράδυ σαν βρέθηκαν μόνοι. Αυτός κι' η Στέλλα. Ο ίδιος την είχε σηκώσει από το πάτωμα πού ήταν πεσμένη. Την είχε βάλει να κάτση δίπλα του. Της είχε μιλήσει μ' όση στοργή δέν της είχε μιλήσει ποτέ του ίσαμε τότε:

— Όπως πιά, σκάθεις με τα ίδια σου τα χέρια τόν τάφο σου. Δέ βλέπεις σε τί δρόμο περπατάς; Δέ με λυπάσαι;... Δεν τόν άκούγε ποτέ της. Ήταν μιά δυστυχισμένη πεταλούδα πού λέρωνε όπου τούχανε τα φτερά της. Κι' όλο γύρω απ' τη φωτιά. Μιά φορά θά καιγόταν. Ένα μήνα πριν πεθάνη, ήταν ευτυχισμένη. Κάποιος της είχε δώσει λόγο να την παντρευτή.

Μ' αγαπάει, είχε τ' όη στον πατέρα της. Μούταξε στεφάνι. Σε δυό βδομάδες. Τ' άκούς; Σε δυό βδομάδες... Τού έλεγε όλες τις χαρές της. Δεν ήρθε να τού πη ποτέ τους πόνους της. Όταν τη γέλασαν σ' ό,τι της είχαν τάξει, δέν είπε τίποτε στο γέρο. Κάποτε, έκασσε κοντά του και τού μίλησε:

— Μπορεί να είμαι μιά χαμένη, να μην αξίζω να μ' αγαπάς τώρα πού ζώ... Άμα πεθάνω θέλω να μ' αγαπάς λιγάκι...

Γιατί τού τώχε πη. Τόν είχαν άγκαλιάσει την ίδια στιγμή και τού είχαν θυμίσει οι τρόποι της τα παιδικά της, τότε πού φάραγε κοντά καλτσάκια και δέν έθαφε τα χείλια της. Τότε πού ήταν μιά Στέλλα μικρή, τρυφερή, γελαστή ένα φως με χιλίες άχτινες. Δεν είχε λιγοστείψει ποτέ της η αγάπη του γι' αυτήν. Όρες, ώρες γινόταν η ίδια εκείνη η Στέλλα, η μικρή και γελαστή. Κι' αυτός ήθελε να την άγκαλιάζει και να την φιλή όπως τότε.

Νά την αγαπά!... Ήχει πάντα σ' α-υτιά του αυτός ο λόγος της. Όταν δέν βρίσκεται άλλος κανένας κοντά του, θάξει να τόν σκεφθώ μοναχός του. Άν την αγαπά! Άν δέν ήταν γι' αυτόν ένα τραγούδι πού έσβυσε κι' ένα λουλουδι πού δέ θά ξαναανθίση! Άν δέν ήταν η ίδια η ζωή του! Δεν έχωνάει τίποτε απ' αυτήν. Θυμάται κάθε τι πού ήταν δικό της. Κι' όλα εκεί μέσα σ' εκείνο το σπίτι είναι δικά της. Οι τοίχοι, τα έπιπλα, τα ρούχα της. Στη μικρή ντουλάπα του τοίχου πού έχει κρεμασμένα τα δυό, τρία φουστάνια

φής. Δεν ήρθε τίποτε, καθώς έφυγε μαζί της. Τη θάψαν μ' ό,τι φορούσε. Και εκείνα τα φορέματα που έχουν μείνει στη ντουλάπα, είναι τ' καθένα κι' από μια Στέλλα. "Ενα άνοιξιάντικο θαλασσί που της πήγαινε — περισσότερο απ' όλα του τη ζωντανεύει κάθε στιγμή που θά το ιδί. Κι' έρχεται και το βλέπει συχνά. Τότε η Στέλλα είνε κοντά του, πολύ κοντά του. Ν' άπλώση το χέρι του θά την άγγιξη. Τρέμει καθώς το φέρνει ίσα με κεί κι' οί στεγνές ρόγες απ' τ'α ξερά δάχτυλά του άγγιζουν το ρούχο. Γίνονται για μία στιγμή άπαλές σάν το μετάξι του. Και δεν θά τον δει κανένα ξένο μάτι αν κλάψη.

Κίνησε μία μέρα και πήγε στη φυλακή που είχαν τόν 'Αποστόλη. Είχαν περάσει μέρες πολλές απ' το χαμό της Στέλλας. Δεν πήγε μοναχός του. Του είχαν μηνύσει πώς τόν γύρευε ο γιός του. Τί τόν ήθελε ;

Στέκει έξω από τ'α κάγκελλα του κελιού και τόν κυττά, τόν κυττάζει ώρα πολλή χωρίς να του πη λέξι. Ούτε κι' ο νέος του μιλάει.

— Δεν έχω μετανοιώσει για ό,τι έκανα, τού λέει στο τέλος πρώτος ο 'Αποστόλης. Μά δε θέλω να μ' έχης στο λαϊμό σου. Ήταν μία άτιμη...

— Ο γέρος τόν σταματάει: — Αυτή πέθανε, τού λέει, μην τη θλασμάς. Δεν είν' σωστό...

Γίνεται σιωπή. Δέ μιλάει κανένας. Ο 'Αποστόλης τόν κυττάζει προσεχτικά σ'α μάτια. Είνε δυό μάτια κόκκινα, κατακόκκινα που χάνονται σέ σκοτεινούς μαύρους γύρους. Και δεν άρگوιν να θολώσουν.

— Δεν αξίζει να την κλάις, τού ξαναλέει ο νέος.

Τότε, ο γέρος τού μιλάει:

— Δεν είχα άλλον απ' αυτήν, με καταλαβαίνεις ; — Ό,τι και νάταν. Η μάνα της μου την άφησε μία μπουκιά άνθρωπο. Έσου από μικρός μακρυά μου. Μόνος

κρυ. Και τη γνοιάζουν πιά πολύ από τόν καθένα ! — Ο πόνος της ήταν για μένα διπλός πόνος. Κι' ο χαμός της, χαμός μου. Δεν ήθελα να μου τη σκοτώσουν...

— Ήταν μία άτιμη, μουρμουρίζει ο νέος χωρίς να τόν κυττά. Μου λέρωνε την ύπληψη...

Ο γέρος τόν κυττάζει κατάματα. Του λέει :

— Τ'α μαλλιά μου είνε πιά άσπρα απ' τ'α δικά σου, για να λερώσουν... Άσπρισαν στήν άγάπη της τ'α δικά μου τ'α μαλλιά, μ' άκούς ;...

Δέ θά ξαναπαί δεύτερη φορά να τόν δει. Θά μείνει μόνος σπiti του, στήν ίδια κάμαρη, ανάμεσα στους ίδιους τοίχους, κοντά σ'α ίδια πράγματα και με τούς ίδιους λογισμούς. Κάθε μέρα που θά περνά, θά τήν άγαπάη και περισσότερο. Όσο και να μ'ήν τ' αξίζει...

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ
(Εικονογράφησις 'Αλ. Κοντοπούλου)

Ίστοριοϋλες Όσοφός και τ'ο παιδί

Ένας ξακουσμένος σοφός βρήκε τ'ο μυστικό από μία μεγάλη εφεύρεσι: Τήν αυτόματη κίνησι. Για να την άναγνωρίση και την έπισημοποίησε, κάλεσε όλους τούς άκαδημαϊκούς και τούς σοφούς της χώρας του, τούς βουλευτάς και τ'ο βασιλιά, για να παραστούν όλοι σέ μία δημόσια έκτέλεσι τού πειράματός του. Έπ'αυτο σ' ένα ίσο έπίπεδο θά τοποθετούσε μία μεγάλη σφαίρα, που θάμπαινε μονάχη της σέ κίνησι και θά κυλούσε, χωρίς καμμία έσωτερική κινήτηρια δύναμι και χωρίς να τήν σπρώξη κανένα χέρι.

Και τ'ο πρωί της μέρας αυτής της μεγάλης, που θά γινόταν τ'ο πείραμα κι' ο με-

δός, ο εφευρέτης έχασε τήν ύπολογιστού. Άν είχε γελαστή τούς ύπολογισμούς του; Άν δεν πετύχαινε τ'ο πείραμα; Πάει ή δόξα του, πάνε όλοι οί κόποι του χαμένοι!

Καθόταν σ' ένα πάρκο, τραθημένος σ' ένα απόμικο παγκάκι και βυθισμένος σ'αυτούς συλλογισμούς του. Έκείνη τήν ώρα έτυχε να περάση μπροστά του ένας μορτάκος, ξέγνοιαστος και σφυρίζοντας όλος χαρά, τ'ο σκοπό από κάποιο τραγούδι της έποχής. Μιά γρήγορη ιδέα περάσε από τ'ο μυαλό τού σοφού, εκείνη τή στιγμή: Σταμάτησε τ'ο μικρό και τού είπε:

— Άκουσε, μικρέ μου. Άγαπάς τ'α παιχνίδια, τούς βάλους, τις τρουμπέτες και τις ζωγραφίες; Άγαπάς και τ'α γλυκά, σ' άρέσουν τ'α ζαχαρωτά; Θά σου δώσω έγώ απ' όλα αυτά, φτάνει να κάνης ό,τι θά σου πω. Θάρθης εδώ, σ'ο ίδιο μέρος, που είμαστε τώρα, λίγο πριν από τις δυό τ'ο απόγευλα. Τ'ο πάρκο θά είνε άδειο τ'οια ώρα. Έκεί σ'ο έσωμα θά βρής μία μεγάλη σφαίρα, σάν ένα πολύ μεγάλο τόπι, που δεν θάνε όμως από λάστιχο, αλλά από σίδερο. Η σφαίρα αυτή θάνε άδειανή. Λοιπόν καθώς θά είσαι μόνος σου και δεν θά σέ βλέπη κανένας, θά μπής μέσα στή σφαίρα από μία τρύπα, που θά βρής στή κορφή της. Θά μείνης εκεί μέσα ακίνητος ώσπου νάρθω έγώ. Θάρθω γ'ω κοντά στή σφαίρα, που μέσα της θά είσαι έσύ και θά σου πω σιγανά: «Κύλα σφαίρα». Και σ'ο τότε θά κινήθης σιγά, όχι με μεγάλη δύναμι, για να κάνης τή σφαίρα να κινήση. Με κατάλαβες σ' όσα σου είπα; Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, άφεντικό.

Τήν άρισμένη ώρα όλοι οί έπίσημοι, οί άκαδημαϊκοί, οί βουλευτά κι' ο βασιλιάς ήρθαν για να παραστούν σ'ο πείραμα για τή μεγάλη εφεύρεσι, που έζκανε διάσημο τ'ο όνομα τού σοφού, καθώς κι' όλο τ'ο έθνος.

Κι' ή σφαίρα κύλισε κι' ο κόσμος άλάλαζε από χαρά και έτρεξαν όλοι να σφίξουν τ'ο χέρι τού εφευρέτη και να τόν σικώσουν σ'α χέρια. Μά ο σοφός μας έκλαιγε. Κι' ανάμεσα από τούς λυγμούς του τ'α έξωμολογήθηκε όλα:

— Σταθήτε, φώναζε σ'αυτούς έπισήμους και τ'α πλήθη. Η έπιστημονική μου συνείδησις είνε πιά δυνατή από τήν ανθρώπινη ματαιόδοξι μου. Σ'ας κοροϊδεύω. Σ'ας άπάτησα. Δεν είμαι βέβαιος αν θρήκα τήν αυτόματη κίνησι. Η σφαίρα κύλισε, μα είχα βάλει μέσα της ένα παιδί...

Τότε όλος ο κόσμος, που τόν ζητωκραύγαζε και τόν τιμούσε, χύθηκε πάνω του να τόν πνίξη. Τόν έβριζαν τώρα και τού φώναζαν. Ο βασιλιάς ο ίδιος τού είπε:

— Ψεύτη, που θέλησες να γελοιοποιήσης τήν έπιστημη τού τόπου σου. Θά περάσης στή φυλακή όσα χρόνια σου μένουν να ζήσης. Πάρτε τον στή φυλακή!

Τήν ώρα, που τόν άδηγούσαν εκεί, ένας μορτάκος ξεπετάχθηκε ανάμεσα από τ'ο πλήθος, που έβριζε και έφτυνε τ'ο σοφό, ήρθε κοντά του και τόν τράβηξε από τ'ο χέρι:

— Έγώ 'μαι, άφεντικό, τού είπε, που με βρήκες τ'ο πρωί σ'ο πάρκο και μ'οδipes για να μπω στή σφαίρα. Συμπάθαμε, άφεντικό, μά με ξεγέλασαν οί φίλοι μου και πήγαμε σ'ο δάσος για κοτσούφια. Δεν πήγα σ'ο πάρκο, τήν ώρα, που είχαμε συμφωνήσει κι' ούτε μπήκα στή σφαίρα, καθώς είχαμε πη. Μη με μαλώσης, άφεντικό... Θά μου δώσης όμως τ'α γλυκά και τ'α παιχνίδια, που μου έταξες, έ;

Τότε ο σοφός χαμογέλασε. Ένα φως περάσε ανάμεσα από τ'ο σκοτάδι, που βάραινε τ'ο σέψι του και τ'α ξεκαθάρισε όλα. Χάιδεψε τ'ο παιδί σ'ο μάγουλο και τούδωσε ένα νόμισμα για να αγοράση τ'α ζαχαρωτά και τ'α παιχνίδια που ήθελε. Κι' ύστερα, δίχως να πη λέξι, εύτυχισμένος, συνέχισε τ'ο δρόμο του για τή φυλακή.

ΟΣ ΚΑΡ ΟΥΛΙΔΑ

5η ΜΕΣΟΓΕΙΩΝΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Μία έπιδρομή Σαρακηνών

Άν σήμερα ή Θεσσαλονίκη θεωρείται ή δεύτερη ηρωικότερη της Ελλάδας, οικισματικά οικειοκρούσε τον τίτλον αυτόν κι' έω και χιλία χρόνια ακριβή, όταν εικοστή π'αυτούς ενος «εματός» της βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Την εποχή εκείνη ή Θεσσαλονίκη — όπως μας τήν περιγράφει ένας συγχρονος κατοίκος της, ο Ιωάννης Καμενιανής — ήταν ή πλουσιώτερη πόλις της Ανατολής.

Στο λιμάνι της συγκεντρωνόνταν το εμπόριο όλων των γύρω χωρών κι' οί κατοικοί της εφημιζόνταν για τ'α πλουτη τους και για τή χλιδή μεσ στην οποία εξουσάν. Μια πανιά υπήρχε μια φονερή μοίρα για τις πολιτείες και για τούς άνθρωπους. Έω και χιλία τριαντάνα χρόνια (στις 29 Ιουλίου 144) μία Κυριακή, οί Θεσσαλονικιώτες ειώρα με καταιγίδι και τρώμο να πλεύουν προς τ'ο λιμάνι της καμιά πενήντα καμύρια, που από μακριά έζχαριζαν πως ήσαν πειρατικά.

Άνιχνισσε τότε σ' ολη τήν πόλι ή φοβερή κραυγή:

— Οί Σαρακηνό!

Ήσαν ηρωικαί κι' οί μαύροι πειρατά, που με ορμή τούς τήν Ιερή, λεηλατούσαν τήν εποχή εκείνη τα νησιά και τις περσικές πολεις της βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Είχαν άρχηγό τούς τόν έξωμότη Τριπολίτη Λεωνία, που, υπερίφανος για τις ως τότε επιτυχίες του και γεροντάς, πως ή βυζαντινή Αυτοκρατορία δεν ήτανε σε θέση να προβάλλη αντίστασι, άποφασισε να κουρσώση τή Θεσσαλονίκη!

Οί πρώτες εφουσι των Σαρακηνών πειρατών υπεκρουσθήκαν.

Άλλ' οί μαυροί οχιμονες δεν άπελπίστηκαν. Κατωρύναν τ'α μπαλόν φωτιά σ'α πυλεις της πόλεως, να τις γκρεμίσουν, και όρμητες άδιακονία, σ'αφ' ανανταλτητα (ήσαν περίου 11 χιλιάδες) έναντιον των όλιγαριθμών ηρωικών ύπερασπιστών, κατωρύναν, σ'ο τέλος να κυριεύσουν τήν πόλι.

Βουτηγμένοι σ'όν ήρωτα και σ'ο αίμα, φοβεροί τήν όψη, πραγματικοί δαίμονες τής κόλασεως

οί μαύροι πειρατά έξεύθησαν τότε σ'αυτούς δρόμους της Θεσσαλονίκης.

Σκότωναν, άρπαζαν, έκλεβαν, όργιζαν, εδήλωναν...

Οί έκκλησίες και τ'α παλάτια άπογυμνώθηκαν. Όλα τ'α σπiti έλεηλατήθηκαν.

Χιλιάδες Θεσσαλονικέων βρήκανε τόν θάνατο από τούς Σαρακηνούς, που τούς υπέβαλλαν σέ φριχτά βασανιστήρια, για να μαρτυρήσουν, που έχουν κρυμμένους τούς θησαυρούς τους.

Έναντιον τών Σαρακηνών είχε σταλή ένας «δρουγκάριος» (ναύαρχος) μ' όλόκληρο τ'ο βυζαντινό στόλο. Μά φθάνοντας σ'όν Παγασητικό κόλπο, ο δρουγκάριος αυτός έζαθε πως είχε πει ή Θεσσαλονίκη, κι' εθεώρησε καλό να έπιστρέψη στήν Κωνσταντινούπολι άπρακτος!

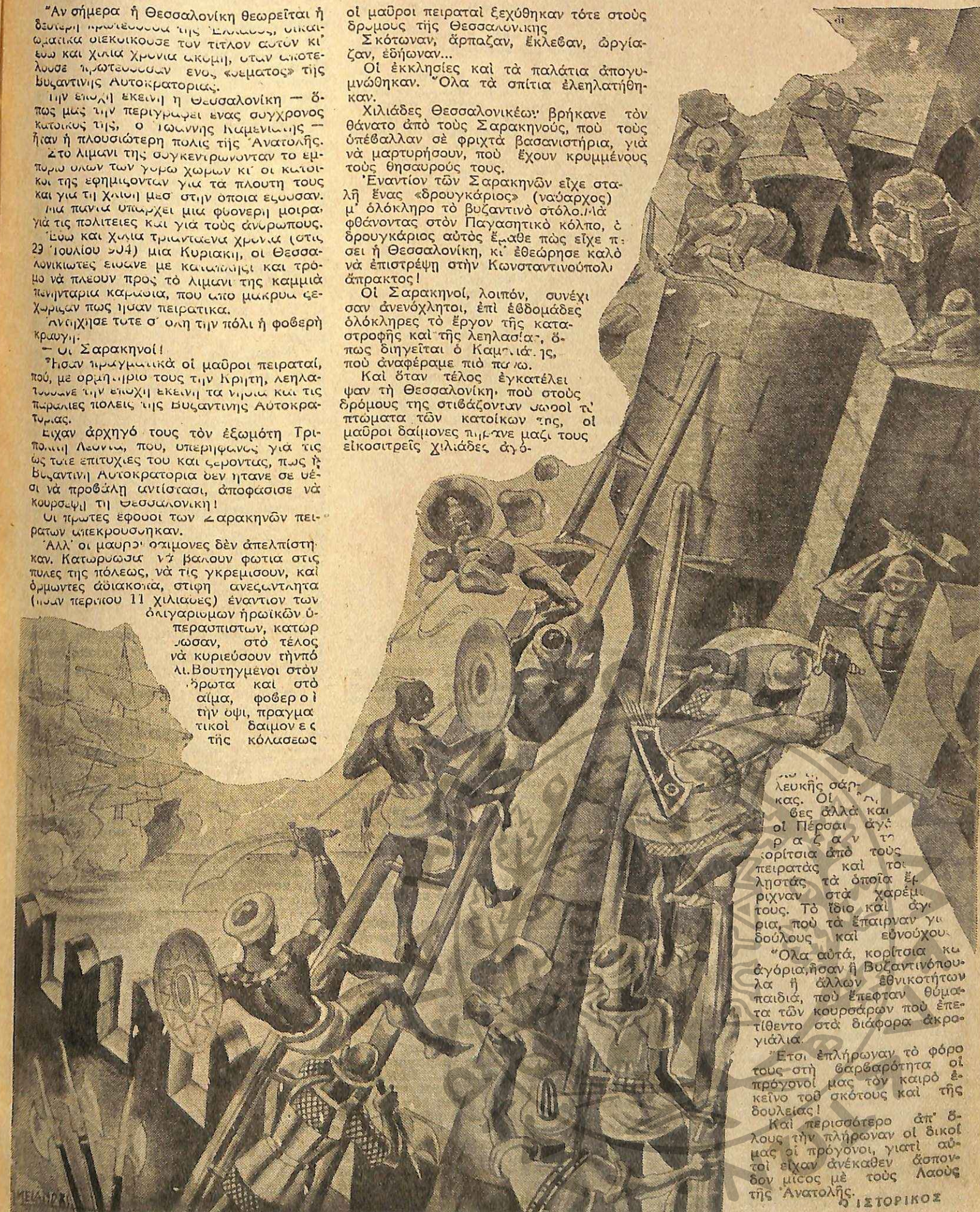
Οί Σαρακηνό, λοιπόν, συνέχισαν άνενόχλητοι, έπί έβδομάδες όλόκληρες τ'ο έργον της καταστροφής και τής λεηλασίας, όπως δηγγείται ο Καμενιανής, που άναφέραμε πιά π'ανω.

Και όταν τέλος έγκατέλειψαν τή Θεσσαλονίκη, που σ'αυτούς δρόμους της σ'αβάζονταν υαροί τ'α πτώματα των κατοίκων της, οί μαύροι δαίμονες πήγαν μαζί τους εικοσιτρείς χιλιάδες όχο.

Όλα τ'α χαρέμια της Ανατολής!... Η Έγγυς και ή Άπω Ανατολή εκείνη τήν εποχή, ως γνωστόν, ήσαν από τις καλλίτερες άγορές για τ'ο έμπο

Μπορεί να είμαι μία χαμένη... να μην αφήσω να μ' αγαπήσει τωρα που ζω...

λευκής σάρκας. Οί... και... θες αλλά και... οί Πέρσαι... αγ... ρα... αν... τ... κορτίαι από τούς πειρατάς και τ... ληστάς τ'α όποία έ... ριχναν σ'α χαρέμ... τους. Τ'ο ίδιο και αγ... ρια, που τ'α έπαιρναν γ... δούλους και εθνόχου.

Όλα αυτά, κορτίαι και άγορία, ήσαν ή βυζαντινούπολι ή άλλων εθνικοτήτων παιδιά, που έπεφταν θύμα τ'ων κουρσάρων που έπετίθεντο σ'α διάφορα άκρα γιάλια.

Έτσι, επλήρωναν τ'ο φόρο τους σ'α εθνοπαράτητα οί πρόγονοί μας τόν καιρό εκείνο τ'ο σκοτούς και τής δουλείας!

Και περισσότερο απ' όλους τήν πλήρωναν οί δικοί μας οί πρόγονοι, γιατί αυτοί είχαν άνέκαθεν άσπονδον μίσος με τούς λαούς της Ανατολής.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ο πάτερ Πολυέλειος κι' ο βοηθός του, ο καντηλανάφτης της εκκλησίας του χωριού ο Τζουβαίρης ο Μανουάλιος, κάθονταν στην σκιά της λεύκας που είνε ριζωμένη από άμνημονεύτων χρόνων στην πόρτα της «Μεγαλόχαρης» και προσπαθούσαν να βρούν τον τρόπο που θα τους επέτρεπε να δροσιστούν και... «ισουτερικώς»!

Στά στήθια και τάν δυό, από μήνες τώρα, είχε ανάψει πυρκαδιά... «πελουρίουν» διαστάσεων, που τους «τσουρούφλιζε» συνεχώς τα «ιντόστια» και ειδικώς την «μιστή ιρουτικού πάθους καρδιάς»!

Ο πρώτος, που, λόγω του έπαγγέλματος του, γνώριζε όλα τα μυστικά των θηλυκών του χωριού, είχε πληροφορηθεί — και με τί καμμό του τό είχε πη ή ίδια η ροδομάγουλη και τραγανή σάν... ρα... πάνι Κρυστάλλω — ότι ο άντρας της, ο Σπυριδούλης ο Χάπατας, δεν είχε δόντια να... μασήσει το μέλι!...

Μόλις τώμαθε ο πάτερ Πολυέλειος, κλονίστηκε «ίκ θάβρου» ή αγίασμέν' τ' καρδιάς και σάν «υπνρέτς» του Θιού» που γνώριζε καλά τον προορισμό του, διεβίβασε την πληροφορία του στον μοναδικό του συνεργάτη, τον καντηλανάφτη Μανουάλιο, ελπίζοντας, ότι αν συνεργασθούν από κοινού, θα μπορούσαν να δροσιάσουν την Κρυστάλλω, που από τον καμμό της μαρμάρινος σάν «γαρουφαλλιά» που δεν πουτίζει...!

— Άκουσι, Μανουάλιε, είπε ο παπᾶς, χαϊδεύοντας τα γένεια του, πρέπ' να σπάσουμ' του ξιρό μας και να του καταφέρουμ', γιατί αλλιώς δίν θα έχουμε μούτρα να παρουσιαστούμ' στην θύρα του Παραδείσ'! Τού ξέρ'ς θέβια, δτ' τα λόγια κι' οι συμβουλές δίν φτάνουν... Χρειάζονται: κι' έργα!

— Όπως νομίζ'ς, δέσποτά 1 δπως νομίζ'ς, συμφώνησε και ο Μανουάλιος. Μονίχα να μ' πη ή αφιντιά σ' ποὺς πριέπ' να ινεργίσ', γιατί σ' πού τὰ δικά μ' τὰ σχέδια κανίνα δίν πέτυχι... Κι μὴν χιχνᾶς, δέσποτά μ', δτ' κι' ιγώ οὐ καψιρός εἰμι χήρους...

— Μὴ σὶ γνοιάζ', τὸν καθυσῆχε ο παπᾶς, θὰ ἰδλουγῇς ιγώ πρῶτα τὰ γένεια μ', δπως εἶνε τὸ κανουνικό, κὶ μιτὰ θὶ νᾶρθ' κι' ἡ δική σ' ἀράδα!... Δῶσι προυσυχή τῶρα, γιὰ νὰ ἰνουήσ'ς τί πριέπ' νὰ καν'ς...

Ο παπᾶ Πολυέλειος ἀνέπτυξε τὸ σχέδιό του κι' ο Μανουάλιος ἔφυγε τρεχάλα γιὰ τὸ σπῆτι τῆς Κρυστάλλως.

— Σοὺ φέρνω καλὰ μαντάτα, κυρὰ Κρυστάλλω μ', τῆς εἶπε μὲλις μῆκε μεσα στὸ σπῆτι, ρουφώντας την με τὰ μάτια, οὐ Πανάγαθος Θιός, πὸ φρουντίζ', γιὰ τὸ πτεῖνὰ τοῦ οὐρανοῦ, οὐ λυτήνικ' κι' ἀπουφάσις' νὰ σὶ συμβουλέψ' τί νὰ καν'ς, γιὰ νὰ γινῶν οἱ ὀρνίθες σ' δυο φουρές τὴν ἡμέρα!...

— Τί μ' λῖες, κυρ Τζουβαίρη μ', εἶπε ἡ Κρυστάλλω σταυροκοπούμενη με κατάνυξι. Κὶ σάν τὴ συμβουλή σᾶς εἶπι νὰ μοὺ πῆτε;

— Ἄ! ἰφτοῦνο δὲν τοῦ ξέρ' τὴν διαθεσίμως ο Μανουάλιος. Ἰφτοῦνο πὸ ξέρ' εἶνε δτ' ἀπόμὶ τοῦ θράδ' θὶ νᾶρθ' στοῦ σπῆτ' σ' οὐ ἄγιους Φανούριους — μεγάλ' ἡ χάρη τ' — γιὰ νὰ σοὺ φανέρωσ' τοῦ μυστικὸ! Τῆρα, ὅμως, νὰ διώξ'ς τὸν Σπυριδούλ', ἀπὸ τοῦ σπῆτ' γιὰτὶ οἱ ἄγιοι δίν τοὺς χουνεὺν τοὺς ἄντρες, ἰπειδὴς γυρίζ'ν στίς ταβέρνες κὶ δίν πᾶνε στὴν ἱκκλήσια!...

— Μείνι ἡσυχους, κυρ Τζουβαίρη μ'...

— Κι' ἀκόμα κᾶτ', κυρὰ Κρυστάλλω μ'. Οὐ ἄγιους, γιὰ νᾶρθ' ἀπὸ τοὺν Παράδεισου στοῦ χουριό, θὰ καν' τόσο δρόμου γιὰ τοῦ χατῆρ' σ'! Τοῦ λοιπόν, δίν πριέπ' νὰ τοὺν ἀφήκ'ς νηστικό!... Κᾶτ' πριέπ' νὰ μαγειρέψ'ς...

— Τοῦ ἔχου στὴ σκέψ' μ', κυρ Τζουβαίρη μ'. Θὰ σφάξου μιά ὀρνίθα πὸ μ' ἔχ' πᾶθ' κόριζα!...

— Μπράβου, κυρὰ Κρυστάλλω μ'! Ἐχ'ς μὲγᾶλ' ἀντιλήψ'! Τῆρα μόνον νὰ εἰν νουστὶμ' μαγειρέμ', γιὰτὶ ἡ ἀγιουσύνη τ' εἶνι λίγου παραξίνους τὸν φαί!...

Ο Μανουάλιος ἔδωσε ἀκόμῃ μερικὲς συμβουλὲς στὴν Κρυστάλλω σχετικῶς με τὸ... κρασί πὸ προτιμᾶνε οἱ... ἄγιοι, τῆς εὐχρίθηκε νὰ εἶνε πάντα «δοθήθεια τ'ς» καὶ μετὰ τράβηξε χαρούμενος πρὸς συνάντησιν τοῦ παπᾶ.

★

Τὴν ἀδυναμία τοῦ Σπυριδούλη δὲν τὴν ἤξερε μόνον ο παπᾶ Πολυέλειος. Κι' ο νωματάρχης Φουντοτάρουχος, ο ἀρχηγὸς τῆς «Ἰεουσίας» εἶχε πληροφορηθῇ τὸ «γιγυνός» ἀπὸ κατὶ μισημένα λόγια πὸ ἀκουσε κάποιον θράδου στὸ καφενεῖο.

Πολλὰ μερόνυχτα θασάνισε τὸν «ἀστυνομικούντ' ἱκεφάλων», γιὰ νὰ βρῇ τὸν τρόπο τῆς «νουματάρχικης... ἱπαφῆς». Χωρὶς δυστυχῶς νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι, ὅμως, πὸ κατὰ τύχη εἶδε τὸν Σπυριδούλη νὰ πηγαίνει στὸ θοῦνο γιὰ σαλιγγαρία, ἀποφάσισε νὰ

— Σοὺ φέρνω καλὰ μαντάτα, τῆς εἶπε, ρουφώντας την με τὰ μάτια.

πάη στὸ σπῆτι τοῦ, γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν Κρυστάλλω, ὅπως εἶχε ὑποχρέωσι, «συμφώνους τοῦ νόμου περὶ ἱγγάμου γυναικῶν κὶ τὰ ὑπουδέλοια»!

Ξύρισε με ἑξαριετική προσοχή «ἀμφοτέρας τὰς ροδοχρόους» ἀστυνομικᾶς... τ' παρειάς, μετέτρεψε σε αἰχμηρὲς μύτες ταιγγελοῦ τὴς «ἀπουφίς» τῆς πελωρίας μουστακάρας τοῦ καὶ τὰ μεσάνυχτα — ἡθελε νὰ πάη ἀργὰ γιὰ νὰ μὴν τὸν πάρουν χαμπάρι τὰ «κακὰ μάτια» τῆς γειτονιάς — ἐξεκίνησε γιὰ τὸ σπῆτι τῆς Κρυστάλλως, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν... ὑπασπιστή του, τὸν «γυναιῖον ὑπουδικανέα» Τσαρουχόπροκα.

Προχωρήσανε με κάθε προφύλαξι καὶ σὲ λίγο θρίσκονταν ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Σπυριδούλη.

Ἐνα δυνατό γέλιο, ὅμως, πὸ ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα, τὸν ἔκανε νὰ σταματήσῃ ἑξαφινισμένος.

— Τί διάουλο! Ποιους εἶνι μέσα; ψιθύρισε στὸν Τσαρουχόπροκα καὶ κόλλησε τ' αὐτὸ τοῦ στὴν πόρτα γιὰ νὰ θεβαιωθῇ. Φαίνεται πὸς θὰ ἄκουσε κατὶ πολύ... συνταρακτικό, γιὰτὶ ἀμέσως ὀπισθοχώρησε δυὸ ἑήματα ἀγριέμενος.

— Τί συμβαίν', κυρ Νουματάρχ' μ', ρώτησε ο Τσαρουχόπροκα τρομαγμένος.

— Βγάλ' τοὺν σκασμό!..., διέταξε ο κυρ Νωματάρχης, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα πατώντας στίς μύτες τῶν τσαρουχιῶν τοῦ καὶ κόλλησε τὸ μάτι τοῦ στὴν κλειδαρότρυπα.

— Βρὲ τὸν θεομπαίχτ', φώναξε ἀγανακτισμένος... Ἄμ' θὰ σὶ κανουνίσου ιγώ, συνέχισε στὸν ἴδιο τόνο. Φόρεσε στραβά τὸ πηλὴκίό το', ἔστριψε ἀκόμῃ μιά φορά τὸ μουστάκι τοῦ καὶ χτύπησε δυνατὰ τὴν

θύρα, ἐκείνη τὴν στιγμήν... Μόλις τὸν εἶδε ο παπᾶ Πολυέλειος, πὸ ὡς... ἄγιους Φανούριος εἶχε τραβῆ καλὰ στὸ φαί, κόντευε ἀπὸ τὴν τρομπάρα τοῦ νὰ καταπιῇ τὸ πηροῦνι τοῦ, ἐνῶ ἡ Κρυστάλλω ἔτρεξε χαρούμενη πρὸς τὸ μέρος τοῦ κυρ Νωματάρχ'.

— Καλῶς τὸν κυρ Νωματάρχ', τοῦ εἶπε δίνοντας του ἕνα σκαμνὶ γιὰ νὰ κάτῃ, ἡ ἀφιντιά σ' ἴεκανε διὰ νὰ ἀπόψε πὸ ἦρθε στοῦ σπῆτικὸ μ', συνέχισε καὶ τοῦ ἔδειξε τὸν παπᾶ Πολυέλειο. Ἀπὸ ἰδῶ οἱ ἄγιοις Φανούριους, μὲγᾶλ' ἡ χάρη τ'!...

— Μεγᾶλ' ἡ χάρη τ', εἶπε κι' ο κυρ Νωματάρχης σταυροκοπούμενος με κατάνυξι!

Ο παπᾶ Πολυέλειος πὸ ἀπὸ τὴν στασί τοῦ κυρ Νωματάρχ' φαντάστηκε δτ' δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθῇ, πῆρε θάρρος καὶ σηκώθηκε ἀπάνω.

— Ἡ... καλοζοῦα νὰ εἶνε πάντοτε ἰφ' ὤμων, ψιθύρισε καὶ εὐλόγησε με τὸ χέρι τοῦ τὸν κυρ Νωματάρχ' πὸ εἶχε σκῶνι τὸ κεφάλι τοῦ εἰς... ἐνδείξειν σεβασμοῦ!...

— Ἄμην, συμπλήρωσε ἡ Κρυστάλλω κι' ἔδειξε στὸν κυρ Νωματάρχ' μιά ἔδειαν ἡ καρέκλα πὸ θρίσκόταν διπλὰ στὸν παπᾶ.

— Κάτσι, κυρ Νουματάρχ' μ', νὰ μᾶς καν'ς παρέγεια, εἶπε. Τοῦ φαί εἶνε μπόλικο δόξα τοῦ Θιού...

— Ἄμ' θὰ κάτσοι, τῆς ἀπάντησε ο κυρ Νωματάρχης καὶ θρονίστηκε διπλὰ στὸν παπᾶ. Μόλις, ὅμως, εἶδε τὸ περιεχόμενο τῆς γαβάθας πὸ θρίσκόταν στὴν μέση τοῦ τραπέζιου, πετάχθηκε ἀπάνω ἀγριέμενος.

— Πῶ! Πῶ! μὲ κουλάσατι, φώναξε σπρώχνοντας τὸ πιάτο ἀπὸ μπροστά του, Παρασκευάστικα σήμερις μοὺ φέρατε ὀρνίθα νὰ φάω κὶ μάλιστα μαγειρεμέν' μὲ θρύτυρο;!...

— Κὶ σὺ, εἶπε στὸν παπᾶ πὸ τὸν κυττοῦσε με γουρλωμένα μάτια, δίν ντρίπισι ἄγιους ἀνθρώπους ν' ἀρτηθῇς; — Ἐξέρ'ς, κυρ Νωματάρχ' μ', ψιθύρισε τρέμοντας ο παπᾶς, στοὺς ἀσθενεῖς κὶ στοὺς ῥυδοιόφρ'ς, ὅπως ιγώ, ἱπντρέπιτ'!...

— Δὲν ξέρου τίπ' τις, ἐβρυχήθη ο κυρ Νουματάρχης, ιγώ, ὥσπιρ ἰεουσία, δὲν ἀνέχομαι νὰ ἔχ' οὐ κόσμους ἄγιους σάν κὶ σένα!...

Γρηγόρις φέρ' τοῦ ψαλλίδ'! 1, διέταξε τὴν Κρυστάλλω...

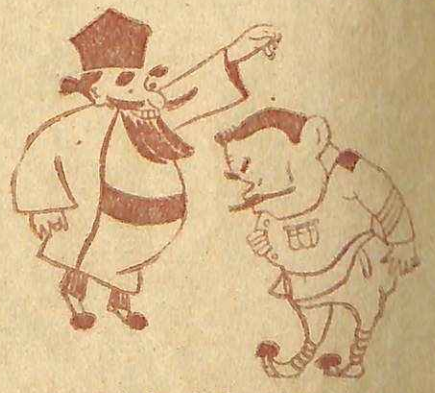
— Τί θὰ καν'ς, κυρ Νουματάρχ' μ', ἐψέλλισε ο παπᾶς, μὴ θέλεις νὰ μὲ ριζιλέψ'ς ἄγιον ἀνθρώπου!...

— Ποὺς θὰ γυρίσου στοὺν Παραδεισο οὐ ἔρμου;! — Ἄμ' ἀκριβῶς, γιὰ νὰ παραδειγματισθοῦνι κὶ ἄλλοι... συνάδελφοί σ', θὰ σὶ τιμωρήσ' τοῦ ἀπάντησε ο κυρ Νωματάρχης, πῆρε τὴν ψαλλίδα πὸ εἶχε φέρει ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Κρυστάλλω καὶ «χράπ» ἔκοψε ὀλόκληρη τὴν γενειάδα τοῦ... Ἀγίου Φανουρίου!...

Δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τοῦ κόψῃ καὶ τὴν κοτσίδα, ὅταν ἀκούστηκε φασαρία ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Τί συμβαίν', οὐρὲ Τσαρουχόπροκα; ρώτησε τοὺς «γυναιῖοις εἰκανέας».

— Κάποιους εἶνι κὶ θέλ' νᾶμπ' μέσα, τοῦ

— Ἡ... καλοζοῦα νὰ εἶνε πάντοτε ἰφ' ὤμων!...

ἀπάντησε ἐνείκως.

— Φέρτε μὲν ἰδῶ γρηγόρις, τὸν διέταξε ο κυρ Νωματάρχης.

Σὲ δυὸ λεπτά θρίσκόταν μπροστά στὸν ἀρχηγὸ τῆς «Ἰεουσίας».

Ο Μανουάλιος, μεταμφιεσμένος ὅπως κι' ο παπᾶ Πολυέλειος σὲ... ἄγιο!...

— Ποὺς εἶσι ιού; τὸν ρώτησε αὐστηρὰ ο κυρ Νουματάρχης.

— Οὐ... οὐ ἄγιους Λαυρετίους, τοῦ ἀπάντησε ο Μανουάλιος κομπάζοντας.

— Κι' ἀπὸ πὸ ἔρχισι;

— Ἀπὸ τοὺν Παραδείσου, κυρ Νουματάρχ' μ'!...

— Ἰκτιλῶ ὑπὲρ ἰσάν!..., εἶπε ο κυρ Νωματάρχης. Δεῖξ' μόνον τὴν ἄσπια σ' γιὰ νὰ βεβαιωθῶ δτ' δὲν εἶσι σκαστὸς ἀπὸ τοὺν Παραδεισο!...

— Δὲν... δὲν ἔχου ἄδεια, τοῦ ἀπάντησε μασώντας τὰ λόγια τοῦ ο Μανουάλιος. Τὴν ὥρα πὸ ἔφυγα, ἔλειπι οὐ ἄγιους Πατράκ'ς ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσ'!

Ἐπειδὴς ἦτανε λιακάδα, εἶχε πάει νὰ μαζώξ' χαμουμήλ!

— Δὲν ἔχ'ς ἄδεια! 1 Ὡσπὶ εἶσι σκαστός, τοῦ λοιπόν, φώναξε ο κυρ Νουματάρχης. Τσαρουχόπροκα ἄρπα τ'ς κὶ τοὺς δυοὺ κὶ κλείστ'ς στοῦ κρατητήριου...

— Ἐλεους, κυρ Νουματάρχ' μ'!...

— Μὴ στοῦ κρατητήριου κὶ κουλλάγ' κα νένα ζουφίου κὶ ἔπειτ' ψειριάσ' ὅλους οὐ Παράδεισους, παρακαλοῦσε μισοκλαίγοντας ο Μανουάλιος...

Ο κυρ Νωματάρχης ὅμως ἦταν ἀνένδοτος, γι' αὐτὸ ο Τσαρουχόπροκα τοὺς ἄρπαξε ἀπὸ τὰ ράσα γιὰ νὰ τοὺς δηγῇ διὸ κρατητήριο.

— Καὶ πότε νὰ τοὺς ἀφήκ', κυρ Νουματάρχ' μ', ρώτησε μὲ ὀργὴν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Τοὺν ἔναν, τοῦ ἀπάντησε ο κυρ Νωματάρχης, θὰ τοὺν ἀφήκ'ς ὥσπου νὰ μεγαλώσ'ν τὰ γένεια τ', γιὰ νὰ μὴ γέν' ριζιλι δντας θὰ πάη στοῦν... Παραδείσου, κὶ τοὺν ἄλλον μὲγᾶλ'ς λόδ'ς τηλιγράφημα ἀπὸ τοὺν... ἄγιου Πέτρου κὶ γράφ' δτ' δὲν εἶνι σκαστός!...

— Μιὰ χάρ', κυρ Νουματάρχ' μ', παρακάλεσε ἡ Κρυστάλλω. Νὰ τ'ς ἀφήκ'ς μὲ ἴνα στιγμούλα, νὰ μοὺ ποῦνε τίς συμβουλές τ'ς, γιὰτὶ δὲν προυφτάσανι οἱ καψιροί...

— Μὴ σὶ γνοιάζ', τὴν καθυσῆχε ο κυρ Νωματάρχης, κυττώντας εἰρηνικά οὐ τοὺς δ... ἄγιους, θὰ μείνου ιγώ ἰδῶ κὶ θὰ σὶ συμβουλέψω διόντους κὶ συμφώνους τοῦ νόμ'!...

Ν. ΓΣΕΚΟ

ΦΥΤΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑ

Τὰ λουλούδια ἐκτός ἀπὸ τὴν ὀμορφίαν καὶ τὴν μυρωδιά τους πὸ μᾶς προσφέρουν, ἐκτός ἀπὸ τὸν καλὸν ἰατρικὸν πὸν χαρίζουν μέσα σ' ἕνα σαλόνι ἡ μέσα σὲ μιά σέρα ἔχουν ταυτοχρόνως κὶ ἕνα σωρὸ ἄλλες ἰδιότητες τὴς ὁποῖες ἐκμεταλλεύετ' ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ χημεία γιὰ νὰ παρασκευάσῃ διάφορα ἐκχυλίσματα. Τὰ ἐκχυλίσματα αὐτὰ ἔχουν θεραπευτικὲς ἰδιότητες ἐξ αἰτίας τῶν θιταμινῶν πὸν περιέχει ο ὅργανος τοῦ φυτοῦ.

Τὰ πλέον ὕγιεινά καὶ ἀποτελεσματικὰ καλλυντικά παρασκευάζονται ἀπὸ βιταμίνες ρόδων, κρίνων καὶ ἄλλων ἀνθέων.

Ἀνάμεσα λοιπὸν στὴ μεγάλη αὐτὴ ποικιλία τῶν φυτῶν, ὑπάρχει κὶ ἕνα μικρὸ λουλούδι, τὸ ὁποῖον ἡ βοτανικὴ ἀποκαλεῖ «Ἀετίτις».

Εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον χαριτωμένα διακοσμητικὰ φυτά.

Ζωρὸ, μ' ἕνα ἄνθος κομψό, καλλιεργείται ἀπὸ αἰώνων εἰς τοὺς κήπους γιὰ τὴν ὀμορφὴν καὶ εὐχάρι στὴν ἐμφάνισί του.

Τὰ λουλούδια τοῦ εἶναι χρωματιστὰ καὶ ἐκχυλίσματα αὐτὰ εἰναι ἀπὸ ἀλκαλικά.

Ο «Ἀετίτις» ζιπὸν χρησιμοποιεῖται ὡς καταπραϋντικὸν ἐναντίον τῶν ἐλαφρῶν φλεγμονῶν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

Οἱ σπόροι τοῦ «Ἀετίτιος» συσπινονται ἀπὸ τὴν ἰσχυρὴν ἐπίπτειν ὡς ὑπερκοπὴν ὑπερκοπὴν καὶ διουρητικὸν φάρμακον.

Ἐπίσης δὲ χρησιμοποιεῖται τοῦ «Ἀετίτιος» χρῆσιμο ποιοῦνται γιὰ διάφορες σθένειες κολλητικές. Εἶδε μὲν δὲ συστήνεται γιὰ τὴν ἀδυναμία τῶν ὀφθαλμῶν.

Ο «Ἀετίτις» γιὰ νὰ ἀναπτυχθῇ καλὰ καλλιεργεῖται καὶ καὶ φυλάσσεται σὲ μέρη ὁρσοερά καὶ μᾶλλον σκιερά.

Τὰ δὲ ἄνθη τοῦ πρέπει νὰ μαζεύονται ὅταν εἶνε ἀκόμα μπουμποῦκα καὶ πρὶν ἀκόμα ἐξανθίσουν καλὰ καλὰ.

ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

Η ΜΑΓΙΚΑ

και
η
δουμπορια
των

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΑΝΤΡΕ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΩΝ ΠΑΡΕΙΣΤΗΡΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Από τὰ μυστήρια τοῦ Μόντε Κάρλο

ΕΝΑ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Μὲ τὸν τίτλο «Εἰκοσι Χρόνια στὴν Ἀσφάλεια τοῦ Μόντε Κάρλο», ὁ Ἄστον Γουόλφ ἀφηγεῖται σὲ ἕνα βιβλίο πὸν ἐξέδωσε τελευταία, τὴν ὁρᾶν τοῦ ὡς διευθυντοῦ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τοῦ Μόντε Κάρλο. Ὁ Γουόλφ δὲν ἀποκαλύπτει φυσικὰ τὰ μυστικὰ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μόντε Κάρλο, ἀλλὰ ἀφηγεῖται διάφορα ἐπεισόδια τῆς δράσεώς του.

Ποῖος, ἐπὶ παραδειγματὶ, θὰ ἐπίστευεν, δτ' ὁ πῆρε ἀνθρώπος τόσο τολμηρὸς, ὥστε νὰ καταστῶσιν «σχέδιον ἐπιθέσεως» τοῦ Καζίνου γιὰ ἀπόδοσι ληστρικής συμφορίας στὸ Μόντε Κάρλο; Πρὸκειται ἐν τούτοις γιὰ ἱστορία πραγματική. Ἰδού πὸς τὴν ἀφηγεῖται ὁ Γουόλφ:

Η ΨΕΥΔΟΚΟΜΗΣΣΑ ΚΑΙ Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΗΣ

Παρακολουθοῦσα, λέει, ἀπὸ πολλὲς μέρες τὴς κινήσεις μιάς τυχοδιωκτισσας, πὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόμησσα Πιλόρ Κονσεψιὸν Γκουζαλέξ εἶχε ἔλθει πρὸ ἐνός μηνὸς καὶ ἐσούχνασε στὸ Καζίνο. Εἶχα ἐξακριβώσει, δτὶ τὸ πραγματικὸ τῆς ὀνομα ἦταν Σόνια Βορονῶφ καὶ τὸ παρελθὸν τῆς ὄχι ἀμειπτο.

Ἦταν ὀνομαστὴ καὶ στὸ Καζίνο ἐπέδωκε νὰ συνάπτῃ σχέσεις με πλούσιους νέους. Φημιζόταν ἀκόμῃ ὡς μάντις καὶ στὸ Καζίνο εἶχε ἀποκτήσῃ μεγάλη πελατεία. Ἐρρίχνε τὰ χαρτιά καὶ ἐμάντευε ἀπὸ τίς γραμμὲς τοῦ χερικοῦ.

Ποτὲ δὲν ἔπαυε. Πάντοτε, ὅμως, ἔδωκεν ἀπὸ τὸ Καζίνο καὶ ἐξαφανίζονταν μαζί με τοὺς τυχεροὺς τῆς βραδυᾶς.

Ο νέος, πὸν ἔφευγε μαζί τῆς, ἐγύριζε τὴν ἄλλη μέρα στὸ Καζίνο, ἀλλὰ ἦταν ἀγνώριστος. Ἦταν ἀφηρημένος καὶ κατὰ κανὸνα σχεδὸν ἀπένταρος.

ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

Ὅπως εἶχα ὑποχρέωσι, ἀπεφάσισα νὰ ἐξεχνιάσω τὸ μυστήριό. Ἐρρίξα, λοιπόν, ὡς δόλωμα στὴν μυστηριώδη αὐτὴ γυναῖκα ἕνα νέο Ἀμερικανό, πὸν εἶχα προσλάβει τελευταίως στὴν ὑπηρεσίᾳ μου.

Ἦ Σόνια, πὸν εἶχε ἀντιληφθῇ, δτὶ ο νέος ἐκέρριζε πολλὰ, ἄρχισε νὰ τοῦ κἀνὴ φλέρτ καὶ τὸν παρέσυρε ἔξω ἀπὸ τὸ Καζίνο. Τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν συνοδεύσῃ σὲ ἕνα μικρὸ περίπτερο. Ο νέος τῆς ὑπακούσας μου δὲν ἀρνήθηκε. Ἀκολούθησε τὴ Σόνια, ἡ ὁποία τὸν δῆλῃσε σὲ κάποιον προϊστορικὸ σπῆλαιο, πὸν βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ Μόντε-Κάρλο.

Ἐκεῖ, ἀφροὺ τὸν ὑπνώτισε, τοῦ ὑπέδωσε νὰ τῆς παραδώσῃ τὰ λεπτά, πὸν εἶχε κερδίσει, καὶ ὅταν ἐξύπνησε ἤθελε νὰ τὸν ποτίσῃ ἕνα ἔγγραφο.

Τὴ στιγμὴν ἐκεῖνη ὁ Ἀμερικανὸς ἀπεκάλυψε τὴν ταυτότητά του: τὴν συνέλαβε καὶ τὴν δῆλῃσε στὴν ἀστυνομία. Τὸ ποτὸ ὅπως ἀπεδείχθηκε ἀπὸ τὴν χημικὴ ἀνάλυσι, ἦταν ναρκωτικό. Ὅποιος ἔπιπε ἀπ' αὐτὰ κοιμῶταν καὶ ὅταν ἐγύπνησε δὲν θυμῶταν τίποτε ἀπὸ δτὶ ἔκανε πρὶν 24 ὥρες!...

Ἦ Σόνια βλέποντας, πὸς ἦταν πιά χαμένη, μᾶς εἶπε, δτὶ θὰ μᾶς ἀπεκάλυπτε ἕνα μεγάλο μυστικό, μιά ἐπικείμενη καταστροφή, ἔάν ἔπαιρνε ἐγγράφως τὴν ὑπόσχεσι, δτὶ θὰ τὴν ἀφήναμε ἐλεύθερη. Τῆς ἐδόθηκε ἡ ὑπόσχεσι καὶ τότε μᾶς δηγήθηκε πὸς... εἶδε στὸν ὕπνο τῆς, δτὶ πρόκειται νὰ γίνῃ ληστοπεριτριχὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ Μόντε-Κάρλο.

Τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου δὲν μᾶς τὸ ἀνέφερε, γιὰτὶ, ὅπως ἔλεγε, δὲν τῆς ἀπεκαλύφθη... στὸν ὕπνο τῆς. Ὅσα μᾶς εἶπε, ὅμως, ἦσαν ἀρεκτά. Ἦταν φανερό, πὸς ἀποτελοῦσε καὶ αὐτὴ μέλος τῆς συμμορίας, πὸν δὲ

κε μονάχα σέ τρία χρόνια φυλακή.
 Ήταν ή μέρα πού θάβγαι, νε, καί ό Ζακό θεώρησε καθήκον του νά πάη νά τόν παρσάλλω από τή φυλακή.
 Καί τό βράδυ δέν ήταν ανάγκη νά συστηθούνε. Ο' Ερρίκος έγνωρίζε τήν Κλαίρη.
 Ήταν συμπατριώτες, από τό ίδιο χωριό, καί μάλιστα γειτόνοι. Πώς μπορούσε νά τήν ξε-

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ

Εκείνος έκανε κάτι μικροδουλίτσες του ποδιού.

Εκείνη, μιά μωδιστρούλα, μιά αγνή ψυχή, γεμάτη καλωσύνη, μιά καί όμορφιά.

Τή συνάντησε μιά μέρα στο μπουλε-θάρ, ένα θραδάκι χειμωνιάτικο, πού σι γόβρεχε καί τής προσέφερε πέντε λεπτών συντροφιά κάτω από ένα ύπόστεγο ώσπου νά περάση ή βροχή.

Ραντεβού δέν ξαναδώσανε, μιά Έκείνος ήξερε πού νά τήν ξαναβρή.

Ένα όμορφο κορίτσι σαν τήν Κλαίρη δέν χάνεται ποτέ, ακόμα κι' όταν θρίσκει ας μιά μεγαλούπολι, όπως τό Παρίσι.

Ο Ζακό, ό δανδής, ό όμορφοειδής, σκέφθηκε πώς δέν ήταν ακόμα καιρός νά προσφέρει τήν προστασία του σέ μιά όρφανή, όπως ήταν ή Κλαίρη.

Έπρεπε πρώτα νά κανονίσω μερικούς έκκρεμείς λογαριασμούς με τήν άστυνομία, νά ξεκάνη κάτι περισεύματα από τό μικροεμπόρευμα πού είχε καί τέλος τότε νά φροντίσω γιά μιά έγκατάστασι, ένα καλοεπιπλωμένο μοναχικό σπιτάκι, στα προάστεια.

Βέβαια, άν θα τραβούσε τήν Κλαίρη από τήν δουλειά, έπρεπε νά τήν έχη όλο-τελα δική του, με όλες τις ανέσεις της καί τό νοικοκυριό της.

Τήν αγαπούσε τήν Κλαίρη, καί γι' αυτό άρκεϊτο νά τήν παραφυλάξ μονάχα από μακρυστά, δίχως νά τήν πλησιάσει; ουτε και νά τής δειν νά καταλάβη πώς τήν αγαπούσε ή καί ότι ενδιαφερότανε γι' αυτήν.

Κι' ένα άπόγευμα, πού ό πρόεδρος του δικαστηρίου τόν άπήλλαξε από τή κατηγορία πού τόν είχε φορτώσει ή άστυνομία, έτσι γιά πείσμα τών μυστικών πού λησε μονοκόμματη όλη τήν ποσότητα τής σπασιαλτέ πού είχε κρυμμένη καί εισέπραξε ένατό χιλιάδες φράγκα.

Τό ίδιο βράδυ, περιμενε έξω από τό ατελιέ πού δούλευε ή Κλαίρη.

Από αύριο δέν θα ξαναπαίς στη δουλειά, τής είπε.

Εκείνη άπόρησε. Δέν μπορούσε νά πη πώς τόν αγαπούσε, αλλά τόν συμπαθούσε, τής άρεσε. Ήταν κάτι από κείνο πού ώνειρευότανε γιά νά γίνη εύτυχισμένη.

Καί πράγματι, τρία χρόνια στο έξοχικό εκείνο σπιτάκι, πού αγόρασε καί επί-πλωσε ό Ζακό, ή ζωή τους κυλούσε μέσα στη χαρά, μέσα στην άπόλυτη γαλήνη καί εύτυχία.

★

—Θέλω νά δείξης όλη τή μαγειρική σου τέχνη, είπε ό Ζακό φεύγοντας κά-ποιο άπόγευμα. Τό βράδυ θάρθω μ' ένα φίλο μου... Έλεπε στο έξωτερικό καί έχω υποχρεώσεις σ' αυτόν. Πρέπει νά τόν περπονηθώ.

Βέβαια καί είχε υποχρεώσεις στον Έρρίκο ό Ζακό. Για χατήρι του τσακώθηκε ένα βράδυ μ' έναν έγγλέζο καί τόν μαχαίρωσε.

Εύτυχως πού δέν πέθανε κι' έτσι θρέθηκαν κάποια έλαφρυντιά: κατάδικάστη-

χάση, άφού μιά μέρα στα πεταχτά, τή φίλησε καί άν δέν έφευγε γιά τό Παρίσι, ί-σως νά ήταν σήμερα καί γυναίκα του.

Αυτά δέν τά είπε ό Έρρίκος μιά ούτε καί ή Κλαίρη μίλησε γιά τή γνωριμία τους.

Φάγανε, ήπιανε... Προπάντων ήπιανε πολύ! Τό κρασί, μάλιστα, σώθηκε καί ό Ζακό πήρε τή μπουτίλλια νά πάη νά φέρη άκόμα λίγο. Βρήκε καί μιά μπουτίλλια σαμπάνια.

—Ε; Τι γλέντι! Πού νά ξέρουν ότι τούς πάω καί σαμπάνια... Χαλάλι του, καλό παιδί ό Έρρίκος, σκεπτότανε στο δρόμο πού έρχοταν κρατώντας από κάθε χέρι κι' ένα μπουκάλι.

Μά όταν πάτησε το κατώφλι τής έξω πορτας, άκουσε τή γυναίκα του νά φωνάζη, νά διαμαρτύρεται.

—Είνε άντίδεια αυτό, κύριε... Τι πάει νά πη, ότι δέν είμαι ακόμα παντρεμένη με τό Ζακό! Έγώ τόν αγαπώ. Καί σύ σάν φίλος του, πρέπει νά σεβασθής τή φίλτα του.

—Δέ θαρυέσαι, πού θα καταλάβη τώρα τό κοθώνι αυτό!...

—Τραβήξου, γιατί θα θάλω τις φωνές..

—Θά θάλω τις φωνές!... Καί δέν τις θάξεις; Ποιος θα σ' άκούσθ; ;

Μιά γυναικεία στριγγιλιά άκούσθηκε, αλλά καί ταυτόχρονας ένας πυροβολισμός.

Μέ τό πιστόλι στο χέρι ό Ζακό υπεράσπισε τή γυναίκα πού αγαπούσε κι' άς μήν ήτανε νόμιμη γυναίκα του.

Μέσα στα αίματα θρικότανε τώρα χαμω κυλισμένος ό Έρρίκος, μουρμουρίζοντας μέσα στο ξεμύχισμά του:

—Συγχώρα με.

★

Τόν αγαπούσε πολύ τόν Ζακό ή Κλαίρη καί γι' αυτό, όταν ήρθε ή άστυνομία, είπε πώς τόν Έρρίκο τόν σκότωσε αυτή. Αυτό είπε καί στον άνακριτή καί στον πρόδρο τήν ήμέρα τής δίκης της. Έτσι τήν είχε παρακαλέσει νά πη καί ό Ζακό. Γυναίκα ήτανε, υπεραμύνηκε τής τιμής της... Θε τήν άθώωναν. Κι' έτσι, γιά τήν άγάπη του σκέπασε τό έγκλημα του Ζακό.

Τό σκέπασε, πήρε όμως δέκα χρόνια φυλακή, καί μάλιστα με έξορία μακριά από τή Γαλλία, σέ κάποιο νησί του Ειρηνικού—Δέν τό φανταζόμουνε ποτέ. Έννοια σου όμως. Έγώ θα ένεργήσω από δω, νε σου έλαττωθούν τά χρόνια τής φυλακής καί νά σου δοθώ καί χάρις.

Χωρίσανε με τό δάκρυα στα μάτια κα με τήν ψυχή γεμάτη άγάπη.

Τρία χρόνια είχαν περάσει καί ή φυλακισμένη Κλαίρη δέν έλαβε γράμμα από τό Ζακό. Νύχτα μέρα στο σκληρό τη κρεβάτι στριφογύριζε με τήν έννοια του Ζακό: «Δέν μπορεί, κάτι θαπάει!... Ο Ζακό μ' αγαπούσε. Έγώ γιά τήν άγάπη του μπήκα στη φυλακή!...»

Καί μιά μέρα, τσάκωσε μιά συνομιλία. Λίγη ώρα τις φιλακισμένες μαζί της έκαναν σχέδια νά δραπετεύσουν. Τις παρε-

κάλεσα νά φυγή μαζί τους. Καί πράγματι, ένα φλογερό μεσημέρι, μπήκανε σέ μιά θάρκα πού τις περιμενε καί ξανοίχθηκαν με πανί στον Ωκεανό. Τράβηξαν φουρτούνες, πείνα, στερήσεις... Τέλος κατάρθωσαν νά ξεμπαρκάρουν σέ στεριά. Κι' έπειτα από δύο μηνών καινούργιες ταλαιπωρίες, φθάσανε μιά νύχτα στο Παρίσι.

Μέ πόση λαχτάρα ξαναχτύπησε τήν πόρτα του σπιτιού της! Τό σπίτι ήταν φωτισμένο... Ο Ζακό θα ήταν μέσα, μά δέν τής άνοιξε ό άγαπημένος της. Μιά νέα, όμορφη, ξανθείά, τή ρώτησε τί θέλει—Τόν Ζακό, είπε εκείνη.

—Τόν άνδρα μου;

—Ανδρα σου; Πανδρεύθηκε ό Ζακό. —Μαμά, φώναξε τή στιγμή εκείνη ένα άγοράκι μόλις δυό χρονών—Ένα άγγελουδάκι.

Η Κλαίρη έσκυψε καί φίλησε τό παιδί. Ήταν τό παιδί του Ζακό—ίσως νά ήταν καί δικό της, άν δέν πήγαινε φυλακή.

Καληνύχτισε τή γυναίκα, πού τήν έβλεπε με οίκτο, κι' έφυγε.

Χάθηκε μέσα στο σκοτάδι του δρόμου.

★

—Πρέπει νά τόν καταγγείλεις τόν άθλιο! Έλεγε στην Κλαίρη ή μιά από τις συντρόφισσες τής φυλακής πού είχαν δραπετεύσει μαζί. Έσύ θυσιάσθηκες γι' αυτόν κι' εκείνος δέν πρόφτασε νά σε ξεχάσει καί σέ αντικατέστησε άμέσως.

—Ηπτε κρασί, ήπτε πολύ κρασί τό βράδυ εκείνο ή Κλαίρη μέσα σ' ένα καταγύγιο... Τραγουδούσε μαζί με τις άλλες γυναίκες... Κι' έκλαψε περισσότερο.

Καί τό πρωί, τά δημερώματα, έχτύπησε τήν πόρτα του διευθυντού τής άστυνομίας.

—Έκανα λάθος... Με παρέσυραν... Συγχωρήστε με... Θέλω νά ξαναπάω στη φυλακή μου...

(Μ. ΣΕΓΚΑΤΟΡΕ)

—ο—

Πιεύμα

ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

—Ο γιατρός μου είπε νά πίνω ένα μόνάχα ποτηράκι κρασί τήν ήμέρα.

—Καλά, τότε γιατί πίνεις τόσα πολλά;

—Δέν είναι μέρα τώρα... Άν τά πίνω, τά πίνω γιατί είναι νύχτα!...

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Ο δάσκαλος πρós τόν άμελέτητο μαθητή:

—Ντροπή σου! Στήν ηλικία σου ό Ουάιγκαν ήταν έπιθεωρητής...

Καί ό μαθητής:

—Ναι, αλλά καί στην δική σας ηλικία ήταν πρόεδρος τών 'Ηνωμένων Πολιτειών!

ΙΣΩΣ

Πελάτης: Γκαρσόν τό χθεσινό μπι-ρέκι ήταν μεγαλύτερο από τό σημερινό, γιατί;

Γκαρσόν: Δέν ξέρω. Άλλά ίσως γιατί τό σημερινό βώδι ήταν μικρότερο...

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ

Ο ράφτης: Πού θέλετε νά θάλω τήν τσέπη του πορτοφολιού;

Ο πελάτης: Πουθενά! Μετά τήν ληραμύ τών ραπτικών δέν χρειάζεται τό πορτοφόλι...

Ο εισαγγελέας: Κατηγορούμενε, είσαι παντρεμένος;

Ο δικαστής: Όχι, κύριε δικαστά. Μήπως έχετε καμμία κόρη;

Δέν πήρα ούτε τή «Λουζιτάνια», ούτε τή «Μαυριτανία», γιά νά πάω στην Άμερική.

Δέ μ' άρεσε καθόλου αυτός ό πολύς πλουσιόκοσμος καί ή έτικέττα του υπερωκεανείου.

Γι' αυτό, όταν έφτασα από τό Παρίσι στη Χάδρη, γύρισα όλα τά Πρακτορεία γιά νά βρω κανένα φορτηγό από κείνα πού διαθέτουν καί καμμία δεκαριά καμπίνες μονάχα γιά έπιβάτες.

Ήμουν τυχερός. Έπιασα τήν τελευταία καμπίνα πού είχαν άπομείνει.

Έκείνο τό βράδυ, πριν ξεκινήσω, πήγα στο μπουφέ καί ζητήσα ένα τσάι. Με λίγο βούτυρο καί δυό ψωμάκια τέλειωσα τό δείπνο μου.

Έπειτα ζήτησα μιά σαίζ-λόγκ κι' έπέρασα τή νύχτα μου πάνω στη γέφυρα.

Ο καπετάνιος ήταν ευχάριστος με τήν κουβέντα του. Μου διηγήθηκε πολλά περιστατικά τής ζωής του. Τραγικά, κομικά, πού είχανε τέτοια δράσι καί ζωή μέσα τους, ώστε του υποσχέθηκα ότι θα χρησίμευαν γιά θέματά μου στο πρώτο μου βιβλίο πού θα έξέδιδα έπιστρέφοντας στην Ευρώπη.

Αυτό τόν ευχαρίστησε καί με παρακάλεσε νά μη χάσωμε τήν επαφή μας μετά τό ταξίδι, αλλά νά άλληλογραφούμε, καί ότι θα μου φαινότανε χρήσιμος γιά κάθε πληροφορία δημοσιογραφική.

Άργά τή νύχτα, πού έπέστρεψα στην καμπίνα μου, δέν πρόφτασα νά γδυθώ κι' άκουσα ένα άγριο μουγκρητό σαν νά βγαινε από τό στόμα γυναικεία πού πόνεσε, καί έπειτα τίποτ' άλλο.

Σκέφθηκα πώς καμμία ταξειδιώτισσα μέσα στον ύπνο της δά έβγαλε καμμία φωνή.

Η άλήθεια είναι ότι μέχρι στιγμής δέν είχα ακόμα συναντήσει, ούτε γνωρίσει κανένα από τούς συνταξιδιώτες μου.

Δέν τό πίστευα ποτέ ότι θα ταξίδευα στον άκεανό καί θαχε μιά τόσο ήρεμη θάλασσα.

Έυπνισα άργά. Ντύθηκα, παρφουμαρίστηκα καί άνέβηκα στην τραπεζαρία νά πάω τό γάλα μου.

Στό διάδρομο συνάντησα δυό-τρεις γυναικείες σιλουέτες, πολύ όμορφες κοπέλες, οι οποίες όμως δέν μου κάνανε καμμιάν έντύπωση γιατί δέν είχα ακόμη πιη ούτε καφέ.

Μπήκα στην τραπεζαρία κι' ό καμάρωτος μου σερβίρησε τό πρόγευμα.

Ξαφνικά, άκουσα δίπλα από τό πιάνο, πού ήταν στη γωνιά, έναν άναστεναγμό.

Γύρισα καί είδα μιά γυναίκα πού με κύτταζε με τά μάτια γουρλωμένα.

Είχε μιά περίεργη έκφρασι ή ματιά της! Δέν είπα τίποτα, μά ούτε κι' εκείνη έμύλησε.

Οί ζωντανοί πεθαμένοι

Έφαγα κι' άνέβηκα στη γέφυρα.

Τό μεσημέρι, στο τραπέζι—ήταν ή πρώτη φορά πού βρισκόμουνα στη συγκέντρωση του τραπεζιού—βρέθηκα μπροστά σέ μιά πολύ παράξενη συντροφιά.

Συνήθως, στα φορτηγά βαπόρια, ό καπετάνιος τρώει μαζί με τούς έπιβάτες του.

Πράγματι, ήταν ό ένδέκατος επί κεφαλής τών δέκα συνδαιτυμόνων του τραπεζιού.

Οί άλλοι όμως;

Έπτά γυναίκες καί δυό άνδρες... Κατάλαβα από τίς κουβέντες τους ότι άποτελούσαν όλοι μαζί κάποιο θάσο, τόν όποιο διηύθυνε ένας Βραζιλιάνος: Ο Ροντρίγκο Λοπέζ, ένα άσχημόμouτρο με ένα σκουλαρίκι κρεμασμένο στο ένα του αυτί.

Ανάμεσα στη συντροφιά αυτή διέκρινα καί τή μικρή με τά γουρλωμένα μάτια πού συνάντησα τό πρωί στην τραπεζαρία.

Παρατήρησα ότι με κύτταζε κάπως αλόκοτα.

Ανταλλάξαμε αρκετές κουβέντες μ' τόν καπετάνιο, κι' όταν ήρθε ή ώρα του καφέ με προσκάλεσε νά τόν πιούμε μ' ένα ποτηράκι κονιάκ στην καμπίνα του.

—Νά, ένα ενδιαφέρον θέμα γιά σας, μου είπε μόλις ξαπλώσαμε πάνω σέ δυό πολυθρόνες.

Τόν κύτταξα, νά καταλάβω γιά ποιό θέμα μου μιλούσε.

—Αυτές πού είδατε στην τραπεζαρία είναι όλες τους θύματα τής σωματεμπορίας.

—Πουλιμένα κορμιά;

—Κάτι χειρότερο: είναι ζωντανοί νεκροί! Είναι άνθρωποι χωρίς βούλησι. Είναι ό κουκλοθάσος αυτού του τσαρλατάνου

του Βραζιλιανού.

—Κι' αυτό τό όμορφο κοριτσόπουλο με τά γουρλωμένα μάτια;

—Ένα θύμα κι' αυτό παραπάνω τής άτιμίας του σωματεμπορίου αυτού.

Έκανα ν' άνασηκωθώ, έτσι έξ ένστίκτου νά φύγω, νά πάω νά βρω τή νέα, νά τήν υπερασπισθώ. Μήπως οι ματιές της, τώρα πού τις θυμόμουνα, αυτό δέν ζητούσανε; Ο καπετάνιος άκούμπησε τό χέρι του στον ώμο μου καί με κάθισε πίσω στην πολυθρόνα.

—Η προστασία σου δέν θα χρησιμεύει σέ τίποτα. Ο Ροντρίγκο είναι του σκονιού καί του παλουκιού!... Χειρίζεται τόσο καλά τό πιστόλι, όσο καί τό λάζο. Έκτός όμως απ' αυτό, τις έχει όλες τακτοποιήσει τόσο καλά, πού είναι άδύνατον νά έπέμβω κανείς, μά ούτε καί νά ξεμυάλισω καμμία τους.

—Είνε τρομερό! Ψιθύρισα.

—Θέμα γιά καμπάνια. Έμπρός, κύριε δημοσιογράφε... Όρεξι νάχετε κι' από τέτοια

ένα σωρό!

Τό βράδυ, μετά τό δείπνο, πήγα πάλι στη γέφυρα καί κατά τά μεσάνυχτα έπέστρεψα στην καμπίνα μου.

Ανοίξα τήν πόρτα τής καμπίνας μου κι' έσκυψα πάνω σέ μιά βαλίτσα, νά τή λύσω... Όταν, ξαφνικά, μέσα στη σιωπή, άκουσα τήν ίδια σπαραχτική κραυγή, πού άκουσα καί τήν προηγούμενη.

Αυτή τή φορά άκούσθηκαν κι' άλλες φωνές διαμαρτυρίας. Μιά φωνή πόνου, σαν νά καλούσε κάποιους βοηθεία.

Μ' ένα πήδημα βρέθηκα έξω. Τράβηξα τήν πόρτα τής διπλανής μου καμπίνας καί μπροστά μου παρουσιάστηκε ένα τρομερό θέαμα.

Ο Ροντρίγκο βαστούσε τή νέα από τό χέρι, θέλοντας νά τήν υποχρεώσει νά γονατίσει. Δίπλα στο κρεβάτι βρισκότανε μιά συρίγγα καί κοντά της άμπούλες από μορφίνη.

Κατάλαβα. Τό τέρας αυτό ένέκρωνε τις υπάρξεις εκείνες, υποχρεώνοντας τις νά δεχθούν τό δηλητήριο μέσα στη σάρκα τους.

Τοδωσα μιά γροθιά καί τόν έρριξα κάτω.

Τή στιγμή εκείνη ό καπετάνιος καί δυό ναύτες του πληρώματος, πού άκούσανε τή φασαρία, τρέσανε νά με βοηθήσουν.

Πήραν τόν Ροντρίγκο καί τόν έδεσαν. Τή νέα από τήν ίδια ώρα τήν πήρα έγώ υπό τήν προστασία μου.

Έσωσα έφτά γυναίκες. Οί ξέη δέν ξέρω τί άπέγιναν, αλλά ή έβδόμη, ή Ζαννέτ Ζουριέν, είναι σήμερα γυναίκα μου...

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΙΕΡ

Σ τις 9 Φεβρουαρίου 1934, ένας κύριος με το όνομα Τ.Ε. Σώ, πη, κ' εγκατεστάθηκε σε μία μικρή έπαυλη του Ντορσέ της Αγγλίας. Μερικά μέτρα μακρύτερα υπήρχε μία άλλη έπαυλη, η οποία ανήκε στην κυρία Νόουλες. Η κυρία Νόουλες ήταν η μητέρα του αεροπόρου Πάτ Νόουλες, ο οποίος ήταν συνάδελφος του αεροπόρου μηχανικού Τ. Ε. Σώ.

Ο Τ. Ε. Σώ, άπλοος μηχανικός αεροπόρος της Βρετανικής Αεροπορίας, χωρίς τίτλους και γαλόνια, εγκατέλειψε την αεροπορία για να αναπαυθεί στην εξοχική αυτή έπαυλη.

Ο Τ. Ε. Σώ, δέν ήταν άλλος από τον περίφημο λοχαγό Λώρενς, τον Λώρενς της Αραβίας, έναν από τους μεγαλύτερους εύτυχεις τυχοδιώκτες της μοντέρνας εποχής.

ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΧΑΚΙ

Επί 16 χρόνια ο λοχαγός Λώρενς είχε εξαφανισθεί κρυμμένος κάτω από τη στολή ενός άπλου αεροπόρου μηχανικού.

Εισέπραττε ένα έτησις μισθό από 5.300 λίρες Αγγλίας (περίπου 300.000 δραχμές) αυτός, ο οποίος αν ήθελε μπορούσε να είχε κερδίσει εκατομμύρια. Γού έφτανε να γράφει τα άπομνημονεύματά του και να αφήνει τα άναριθμητά έπεισόδια της ζωής του. Προτίμησε όμως να σιωπήσει.

Δύο τόμους που έδωσε προς έκδοσιν, τούς απέσυρε άμέσως από την κυκλοφορία για άγνωστους λόγους, μολοντί βρέθηκαν άνθρωποι να τού προσφέρουν 30.000 λίρες (περίπου δρχ. 1.500.000) για ν' αγοράσουν ένα αντίτυπο τού βιβλίου του.

Ανεξήγητη παρέμεινε η σιωπή, την όποιαν έκράτησε χρόνια τώρα ο Λώρενς για τα περιστατικά της ζωής του και τις περιπέτειές του, που καταντούν πράγματι ρομαντικά.

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Όταν έκηρύχθη ο ευρωπαϊκός πόλεμος, ο Θωμάς Έδουάρδος Λώρενς, νέος άκόμα, φοιτητής τού Πανεπιστημίου της Οξφόρδης, έχοντας μεγάλη κλίση στην άρχαιολογία, άσχολήθηκε με άνασκαφές και διάφορες έρευνες στα έρείπια της Ιτιτάς στην κοιλάδα τού Εύφρατη.

Μελέτησε και εξέμαθε κατά βάθος την Αραβική γλώσσα, καθώς και τα ήθη και έθιμα και την ψυχολογία των κατοίκων της Μεσοποταμίας και της Αραβίας.

Γι' αυτό, άμα τού άρνήθηκαν οι Βρετανικές Άρχες να καταταχθεί στο στρατό έπειδή ήταν σωματικώς άδύνατος, τόν έστειλαν χαριστικώς στα γραφεία τού Καίρου, μέσα στο άραβικό τμήμα στρατού.

Άσχολήθηκε εκεί με την κατασκοπεία και είχε μεγάλη έπιτυχία, οι άνώτεροί τοι όμως δέν τόν άγαπούσαν καθόλου, τόσο για τόν παράξενο χαρακτήρα του, όσο και για τη σκληρή και δηκτική του γλώσσα.

Οι Άγγλοι άξιωματικοί τόν κορόιδευαν γιατί διαρκώς φορούσε τó άράπικο ένδυμα. Λέγανε ότι τó φορούσε για έπιδειξι, αλλά στην πραγματικότητα, ο Λώρενς προσπαθούσε να γίνη πιο άγαπητός στους Ιθαγενείς.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΠΟΥΡΝΟΥΖ

Όταν οι Άραβες έπανεστάτησαν έναντίον τών Τούρκων, ο Λώρενς έζήτησε νι τόν πείλωση στην Αραβία για να τού όργανώση έναντίον τού κοινού έχθρου.

Οι στρατιωτικοί άρχαι τού Καίρου, ήσαν ευχάριστημένες, που μ' αυτόν τόν τρόπο ξεφορτωνόνταν από τόν άνθρωπο αυτόν, που δέν καταλαβαίνανε.

Και από δω αρχίζει η μυστηριώδης έποποιία τού Λώρενς.

Παρ' όλο τó λευκό του δέρμα, τά ξανθά μαλλιά του και τά γκριζοπράσινα μάτι του, μεταμορφώθηκε σ' έναν πραγματικό Άραβα.

Εφωδιασμένος με μία σιδερένια θέληση και μία άφάνταστη αποφασιστικότητα, με

τις τσέπες γεμάτες χρυσάφι έγγλέζικο και τσιγάρα, έβρεξε από φυλή σε φυλή, δημιουργώντας δεσμούς παντού, όπου πριν δέν υπήρχον, παρά αιώνια μίσση. Ένωσε τούς Άραβας για την Αραβία και για τούς σκοπούς που αυτή έπεδίωκε.

Η παρουσία του μεταξύ τών Άράβων ήταν αίσθητή, τόν έβλεπαν τόν έφοδώνταν. Η κουβέντα του ήταν διαταγή. Και τότε άποφάσισε νά έμπόδισή την κάθειρξη τών Τούρκων και νά έκμηδύνισή τις στρατιωτικές τούς ένέργειες.

Έτσι, ένωσε την πείρα και την άποδοτικότητα κι' έσκότωσε τó θάνατο άναμεσα στον τουρκικό στρατό.

ΠΕΨΤΕΙ Η ΓΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Επί κεφαλής ο «Έλ Όρανς», όπως τόν άνόμαζαν οι Άραβες, συμπάθετατος και άγαπητός σε όλη την Αραβία και τούς Μπεντουίνους. Έκανε εκείνο, πού όλος ο άγγλικός στρατός και οι σύμμαχοι δέν μπορούσαν να κάνουν.

Τό 1917, ο Λώρενς με τούς Άραβές του κατέσχε 25 πλήρεις άμαξοστοιχίες με τις μηχανές τους... Κατέστρεψε περί τις 1500 σιδηροδρομικές γραμμές... Άνατίναξε 57 γέφυρες και 79 τράινα.

Τά κατορθώματα αυτά κάθε φορά που άνακοινούνταν στα άγγλικά στρατεύματα τα της Μεσοποταμίας έπροκάλούσαν τόν ένθουσιασμό.

Ο Λώρενς όργάνωσε μ' αυτό τόν τρόπο έναν τακτικό στρατό. Έκανε σχέδια μάχης. Έβαλε δίπλα του για άρχηγό τόν τρίγκηπα Φεύζάλ, τόν όποιον διέταζε όιος αυτός.

Έδιωξε τέλος έντελώς τούς Τούρκους από την Αραβία.

Η Γερουσαλήμ και η Δαμασκός, τόν είπαν να μπαίνει νικητής κάτω από τó άραβικό μπουρνούζι του, μ' ένα άχαρι στη θέση κι ένα ντουφέκι στόν ώμο. Η μεσοάθρησις τού Λώρενς έσωσε την δύσκολη κατάσταση τού στρατηγού Άλεμπτ.

ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΧΩΡΙΣ ΣΤΕΜΜΑ

Ο Λώρενς ένοιωσε πιά μέσα του καλά δν άραβισμό. Έκανε σχέδια μιας μεγάλης Αραβικής Αυτοκρατορίας. Όρισε μία θρόνονησι με επί κεφαλής τόν τρίγκηπα Φεύζάλ. Την εποχή εκείνη έγινε μία μεγάλη ζύμωσις μεταξύ τών Άράβων, οι όποιοι ήτοσαν κάποιοι λευδοί βασιλιά.

Αυτό τó άνεκόνισσε στις προϊσταμένες ου άρχες, οι όποιες όμως τόν άνεκάλεσαν στην Αγγλία. Εκείνος τότε άρνήθηκε όλους τούς τίτλους, τά άξιώματα και τά άράσημα, που τού έπρόσφερε η κυβερνηση του.

Τί σκεπτόταν; Μήπως άπογοητεύθηκε; ή ήπως ένόμιζε ότι μπορούσε να γινόταν βασιλιάς;

Τό βέβαιο, είναι ότι οι έχθροί του διέδοσαν πολλά. Και πρωτίτως ότι ο Λώρενς ήπογοητεύμένος από τη μη έκπληρωσι των σχεδίων του άποσυρόταν έντελώς από την πολιτική κίνησι.

Πράγματι κατατάχθηκε ως άπλοος στρατιώτης, ως άεροπόρος μηχανικός, υπό τó όνομα Σώ.

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

Ο Σώ άπεστάλη μαζί με μία μοίρα άεροπλάνων στις Ίνδιες. Η φήμη του όμως ήταν τόσο μεγάλη, που άρχισαν να διαδίδουν και πάλι πάρα πολλά για λογαριασμό του.

Οι κάτοικοι τού Άφγανιστάν τού άπέδιδαν, π.χ., τις έπαναστάσεις, που ξεερράγησαν και κατά τó διάστημα τών όποίων δολοφονήθηκε ο βασιλεύς Ναντίρ.

Οι Γερμανοί επίσης διεικόνουν ότι ο Λώρενς προκάλεσε τās ταραχές τών Κούρδων στην Περσία.

Όλος ο κόσμος τόν φανταζόταν πανταχού παρόντα. Μόλις δημιουργούνταν κάπου ένα έπεισόδιο προς τα σύνορα τών Ίνδιων, τó άπέδιδαν άμέσως στο Λώρενς.

Η Αγγλία έπειτα από τις διάφορες φήμες άνεκάλεσε πάλι στην Αγγλία τόν Λώρενς. Η άνάκλησίς του προκάλεσε ξανά τόσο θόρυβο, όσο και η άποστολή του.

Τόν τελευταίο καιρό τόν έβλεπε κανείς σιωπηλό μ' ένα πικρό χαμόγελο στα χείλη. Φορούσε την γκριζή άεροπορική στολή του, χωρίς κανένα διάσημο βραχιόλι. Τίποτε δέν τόν ξεχώριζε από τούς άλλους, έκτός από τά μάτια του, τά μάτια εκείνα, που εισχωρούσαν βαθιά μέσα στην ψυχή.

Κι' όταν έτελείωσε τη δουλειά του, καβαλλέκευε μία μοτοσυκλέττα και χανότανε μακριά στους άπέραντους δρόμους, με 100 χιλιόμετρα την ώρα. Πού πήγαινε; Κανείς δέν τó έμαθε ποτέ. Και γιατί ο Λώρενς διάλεξε αυτό τó έπάγγελμα; Κανένας δέν τó ξέρει...

Τέλος διατί διαφύλαξε τόσο μυστική τη ζωή του; Ούτε αυτό μπορεί κανείς να τó πη;

ΛΩΡΕΝΣ Ο ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Ο Λώρενς παρέμεινε ένας μυθικός ήρωας.

Έθγαλε και τó μπουρνούζι που φορούσε εκεί κάτω άνάμεσα στους Μπεντουίνους, αυτός ο παντοδύναμος χωρίς στέμμα Βασιλιάς της Αραβίας.

Πρό τριών εβδομάδων έπιστρέφοντας από κάποιο ταξίδι του από τη Γερμανία, έζήτησε από τόν Διευθυντή της Αστυνομίας να θέση εις την διάθεσί του δύο άστυνομικούς. Είχε πληροφορίες, ότι έκινδύνευε η ζωή του.

Άμα τη άναγγελία τού θανάτου του, έφθασε άμέσως με άεροπλάνο ο άδελφός του από την Ισπανία. Η άστυνομία περισυνέλεξε όλα τά χαρτιά και τά έγγραφα, που βρήκε στο σπίτι του, άντικείμενα μεγάλης αξίας για την Αγγλική Ασφάλεια.

Διερωτάται όμως κανείς: Τέτοιο άνθρωποι πεθαίνουν ποτέ; Η μήπως πέθανε ο «Σώ», όπως έπέθανε άλλοτε ο «Λώρενς», για να φανερωθή κάπου άλλοι σε κάποιο άλλο μέρος της Γης, ως Μίστερ Τζιμ ή ως Ιεροκήρυξ Τζόνσον.

Αυτό θα μās τó δείξη τó μέλλον...

Α. ΜΟΝΤΑΓΚΙΟΥ

— ο —

Ήταν κι' αυτός ;

— Άκου, γυναίκα... Σου τó λέω για τελευταία φορά... Σου άπαγορεύω να κυτάξεις κάθε γαϊδαρό, που συναντούμε στο δρόμο. Τότε έμένα τι μ' έχεις κοντά σου;

ΕΝΑΣ ΟΡΙΣΜΟΣ

Ρώτησαν κάποτε τόν Γάλλο φιλόσοφο Φοντενέλ, τι γνώμη έχει για τη γυναίκα. Και ο Γάλλος φιλόσοφος άπάντησε:

— Η άμορφη γυναίκα είναι παράδεισος για τά μάτια, κόλασι για τη ψυχή και καθάρτήριο πυρ για την... τσέπη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Κοιμάται η Βασίλισσα στο Δεκατριανόν, τó σωμα αναπαύοντας στο στρώμα τó κλεινόν, που κλείνει τις έπιστολές τού κόμη Σαπριστί. Σ' ύπνον βαθύν κι' άνήσυχον τώρα έχει θυσιστη! Τό άρωμα τών έπιστολών την έχει πιά μεθύσει, δνείρα θλέπει τρομερά, κλαίει, θογγά στενάζει... Και κατορθώνει την αύγή με τρόπο να ευπνήση, άφου τά δύο μεταξωτά σεστόνια κατεβάξει. Μηνάει τόν Νοστράδαμο άμέσως έν σπουδή, να της ξηγήση τ' όνειρο ποδχε τη νύχτα Ιδή. Ο άστρολόγος κάθεται στο κρεβάτι τού πλάι, τó χέρι της φιλάει

και λέει με σεβασμό πολύ:

— Ω! Μεγαλειοτάτη

Αικατερίνη, ένδοξη τών Μεζεδικών γέννα! γουιπητής μπροστά σ' αυτό τó εύτυχές κρεβάτι θ' άκούσω τά όνειράτα που είδες, ένα, ένα και θά σου τά ξηγήσω με τή σειρά ποιά θά συμβοδύ μπροστά και ποιά όπισι

Εκείνη, από συγκίνησι τρέμοντας όλη, κλαίει κι' άρχίζει να τού λή:

— Είδα πώς κίνημα φριχτό, τó...θρόνο άπειλεί, είδα πώς άνεμίσθηκαν στο κίνημα πολλοί, πώς μās έγκαταλείψανε στο έλεος οι φίλοι είδα τόν ήλιο κάρβουνο, τόν ούρανό σφοντύλι, είδα να πέφτουν κατά γής πολλές μεγάλες μύτες, είδα ν' άλληλοτρώνγωνται έδώ κι' εκεί πολίτες, να πάθουν τά θεάματα, που μās διασκεδάζανε, είδα με...σταφιδόψωμο τόν άρτο πώς μοιράζανε, είδα και τó πολύτιμο τών αίσθημάτων στρώμα μου, που τόσες νύχτες άπαλά άνάπαυα τó σωμα μου, για τού Βρακίσκου βασιλιά τó πείσμα και τó άγχι, να μου τó κάνουν στάχτη!

Είπε και λιποθύμησε εύθως η Κατερίνα

και στρώθηκε ξερή. Την έβρεξ' ο Νοστράδαμος άμέσως με υπενζίνα κι' εύρηκε τās κινήσεις της εκείνη αυθαρεί.

— Τό όνειρό σας τó φριχτό θά τó ξηγήσω δέν θα σ' ά, και θά σας πω έδώ έμπρός σας, τί έλέπω μέσα σ' όνειρό σας: Αυτό τó στρώμα πουν' έδώ αίτια θέ να γίνη φριχτών συμβάντων, Άνασσα κλεινή Αικατερίνη! Τά Έθνη όλα κι' οι Λαοί όλοι θά σηκωθούν ζητώντας εις τó στρώμα σου έδώ να ξαπλωθούν κι έρωτευμένοι όλοι, τó στρώμα σου θά κάνουν γραμμάτων...περιθόλι! Καθένας φράσεις έρωτος σ' ένα χαρτί θά γράψη και μέσ' στο στρωματοσάπανο θά έρθη να τις ράψη...

Ο Γερμανός: «Ιχ λιλ πε ζί!» με τρόπο θά σου πη κι' ο Άγγλος: «Αϊ λδδ γιο υί! τού μπι θρ ντ! τού μπι!» «Α! Ιο τ' άμοι!» θά σου λέν Ταλιάνοι έρωτευμένοι κι' οι Τούρκοι: «Μ πέν σε βιο ρουμ». θά λένε οι καύμενοι! Και θά προσέλθουν έν χορδ μπροστά σου μετ' όλίγον χορός Βουλγάρων, Άλβανών, Έλλήνων και...προσφύγων, που με φωνές και πείσματα κι' εξάψεις και γινάτι από τó στρώμα θά ζητούν όλοι ένα κομμάτι. Μά προς Θεού, Βασίλισσα, σ' όρκίζω εις τά μάτια σου

φύλαξε τά κομμάτια σου! Γιατί τά Έθνη όλ' αυτά μπροστά στη μοιρασιά θά φέρουν στο παλάτι σου την κοσμογαλασία. φάναξε τούς Ιππότες σου έδώ κοντά σου πάντα για να προλάβης τά φριχτά όδυνηρά συμβάντα. Φάναξε τόν Άμεδαίο, βάλετον πρωθυπουργόν, τόν ώραιον Άλφονσίνον εις τó στράτευμ' άρχηγόν, εις τόν στόλον τόν Γουίδον, δηλαδή Ντέ Σαλετέ και στην άεροπορία τόν τρανόν Περικεντέ. Στη Συγκοινωνία πάλι τόν Άλφρέδο τó χολό, στο ύπουργείο της Παιδείας τόν Άομάνδο τόν τρελλό! Στην Περίθαψη τόν Βούτα τόν Ιππότη της Νυκτός, στα Ταμεία τόν Σουφώνη πουν' άπ' όλους διαλεκτός. Νά δώσης θέσεις και βαθμούς σ' όλους τούς ήμετέρους κουτσούς, στραπούς και γέρους

Κι' έτοι μονάχα τ' όνειρο θά ξεδιαλύνη για καλό.

Άνασσα, α! παρακαλώ να μη ξεχάσης και για με κάποιο δωράκι, τάμα, να μη συμβή: τó όνειρο άλλοι κι' άλλοι τó θάμα. Έτσι μονάχα θά σωθής και συ και η Πατρίς με τούς στρωματοφύλακας αυτούς τούς...Δέκα Τρείς.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ἡ νύχτα μέ τὰ παράξενα τέ- ρατα

Στά χέρια τῶν σατανολατρῶν

—Απόψε, λοιπόν;
—Αδύνατον, ἀγαπημένε μου, μὴν ἐπι-
μένης. Εἶμαι ἀδιάθετη καὶ δὲν θά θῶ
καθόλου ἀπὸ τὸ σπῆτι μου.

Ὁ Γουίλλιαμ Πήρσον δὲν ἐπέμενε πιά
Ἀποχαιρέτησε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του,
κι' ὅταν τὸ ἀμάξι τῆς ἀπομακρύνθηκε, ἐ-
πέστρεψε πεζὸς στὸ μέγαρό του, μὲ τὸ
κεφάλι σκυμμένο, βυθισμένες σὲ σκέψεις.

Τοῦ φαίνότανε παράξενη αὐτὴ ἡ ἐπιμονὴ
τῆς ἀρραβωνιαστικίᾱς του, τὰ πρῶτα
Σάββατα κάθε μηνὸς νὰ τὸν ἀποφεύγῃ.

Στὴν ἀρχὴ δὲν τῶχε καταλάβαι.

Ἐπειτα δὶς ἀπὸ δυο-τρὶς μῆνες, πρό-
σεψε πὼς ἐτύχαινε πάντοτε νὰ εἶνε τὸ πρῶ-
το Σάββατο κάθε μηνὸς, ὅταν ἡ Ἀδέλα
ντὲ Μπουβέλ ἀπέφευγε νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ἡ Ἀδέλα εἶχε καταφύγει στὴν Ἀμερικὴ
μαζὶ μὲ ἄλλους Γάλλους εὐγενεῖς, φεύ-
γοντας τὴν ἐπανάστασι τοῦ γαλλικοῦ ὀ-
χλοῦ.

Εἶχαν διασώσει πολλὰ κοσμήματα καὶ
πολλὰ μετρητὰ χρήματα, κι' ἔτσι ἐξακο-
λουθῆσαν καὶ στὴν Ἀμερικὴ τὴν ἀφρόντι
δὴ ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ, προσμένοντας νὰ κα-
τασταλῇ ἡ ἐπανάστασις καὶ νὰ ἐπιστρέ-
ψουνε στὰ μέγαρά τους καὶ στὶς ἰδιοκτη-
σίες τους.

Μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ ἡ ἐγκατά-
στασις τους στὴν Ἀμερικὴ, πού τὴν θεω-
ροῦσαν προσωρινή, γινότανε μόνιμη πιά.

Κι' ἔτσι ἀρχισαν, μὲ τὸ καιρὸ, ν' ἀναπτύ-
σσονται στενότερες σχέσεις μεταξὺ τῶν
«ἐμυγκρέδων» αὐτῶν καὶ τῶν Ἀμερικαν-
νῶν.

Κι' ὁ Γουίλλιαμ Πήρσον, ἕνας ἀπὸ τοὺς
πλουσιωτέρους τῆς Φιλαδελφείας, δὲν ἦ-
ταν ὁ μόνος πού σκέφθηκε νὰ πάρῃ γυναί-
κα τοῦ μιά Παριζιάνᾱ.

Τὴν Ἀδέλα ντὲ Μπουβέλ τὴν ἐγνώρισε
σὲ μιά συναναστροφή. Τὴν ἀγάπησε
παράφορα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού
τὴν εἶδε. Τὸν ἐγοήτευσε ἡ λυγερὴ τῆς κορ-
μυστασιά, ἡ γλυκεία τῆς φωνῇ καὶ, περισ-
σότερα ἀπ' ὅλα, τὰ μεγάλα παράξενα μά-
τια τῆς, πού εἶχαν μίαν ἀλλόκοτη ἀπό-
κοσμη ἐκφρασι.

Κι' ἐκείνη εἶδει πὼς δὲν τῆς ἦταν ἀ-
διάφορος.

Ὅταν, λοιπόν, ἕνα μῆνα ἀργότερα, ὁ
Πήρσον πῆγε στὸ σπῆτι τῆς νὰ τῆς ζητήσῃ
νὰ γίνῃ γυναίκα του, ἡ Ἀδέλα δέχθηκε ὁ-
λοπρόθυμη.

Δὲν εἶχε, ἄλλως τε, νὰ ρωτήσῃ κανένα.
τὴ μητέρα τῆς τὴν εἶχε χάσει πρὶν ἀπὸ

πολλὰ χρόνια κι' ὁ πατέρας τῆς, λίγους
μῆνες μετὰ τὸν ἐρχομὸ τους στὴν Ἀμερικὴ,
πέθανε ἀπὸ μαρasmus, μὴ μπορώντας νὰ
βαστάξῃ αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ ζωῆς, πού τὸν
εἶχε συντρίψει.

Ὁ γάμος τους ἀναβαλλόταν γιατί ἐρ-
χονταν διάφορες εἰδησίες ἀπὸ τὴ Γαλλία,
κι' ἐξόριστοι ἐλπίζανε πὼς σὲ λίγο διά-
στημα θὰμποροῦσαν νὰ ἐπιστρέψουνε στὴν
πατρίδα τους.

Ὁ Πήρσον δὲν ἐπέμενε.

Ἀλλως τε, ἐβλεπε, κάθε μέρα τὴν Ἀ-
δέλα, κι' ἂν δὲν ἦσαν ἐκεῖνα τὰ Σάββα-
τα, πού ἀπέφευγε νὰ τὸν ἰδῇ δὲν θὰ ὑπῆρ-
χε τίποτα, πού νὰ σκιαζῇ τὸν οὐρανὸ τῆς
εὐτυχίας του.

Μὰ ἐκεῖνο τὸ Σάββατο ὁ Πήρσον εἶχε
ἀποφασίσει νὰ ἐξιχνιάσῃ αὐτὸ τὸ μυστή-
ριο.

Γι' αὐτὸ δὲν ἐπέμενε πολὺ, ὅταν ἡ Ἀ-
δέλα τοῦ εἶπε πὼς δὲν θὰ τὴν ἐβλεπε ἐ-
κεῖνο τὸ βράδυ.

Γύρισε στὸ σπῆτι του, φόρεσε ἕνα μαῦρο
μανδύα, κατέβασε τὸ καπέλλο του ὡς τὰ
μάτια, γιὰ νὰ μὴ ἀναγνωρίζεται, ἐξῶσε
στὴ μέση του ἕνα σπαθὶ καὶ μόλις ἐθρά-
δουσε βγήκε ἔξω.

Διαλέγοντας τοὺς πιδὸ ἀπόμερους δρό-
μους διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἄκρῃ τῆς πό-
λεως, ὅπου κατοικοῦσε ἡ μηστή του.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, διάλεξε ἕνα σκοτεινὸ
μέρος, κρύφτηκε κι' ἐπερίμενε, παρακο-
λουθώντας τὴν εἰσοδὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀπὸ καιρὸ τοῦ εἶχε περασεῖ μιά ὑπο-
ψία: Πὼς πιθανόν ἡ Ἀδέλα νὰ εἶχε σχέ-
σεις μὲ κάποιον ἄλλον, πού θὰ τὸν συναν-
τοῦσε τὰ Σάββατόβραδα, πού αὐτὸς τὴν
ἔχανε.

Αὐτὴ ἡ ὑπόψια τοῦ ἐδηλητηρίαζε τὴν εὐ-
τυχία του κι' ἀνυπομονοῦσε τώρα νὰ ἰδῇ
ἂν ἦταν ἀληθινή.

Οἱ ὄρες περνοῦσαν χωρὶς τίποτα τὸ ὑ-
ποπτό νὰ φαίνεται.

Τὸ τελευταῖο φῶς εἶχε σβῶσει πρὸ πολ-
λοῦ μέσα στὸ σπῆτι τῆς Ἀδέλας, ὅπως καὶ
σ' ὅλα τὰ σπῆτια τῆς Φιλαδελφείας.

Ὁ Πήρσον ἀρχισε ν' ἀπελπίζεται, ὅταν
ἐξαφνικὰ, ἡ πόρτα τοῦ κήπου ἀνοίγει καὶ
μιά γυναίκα βγαίνει στὸ δρόμο.

Μολονότι ἦσανε τυλιγμένη μ' ἕνα μεγά-
λο σάλι, ὁ Πήρσον ὁ Πήρσον ἀπὸ τὴν κορμω-
στασιά καὶ τὸ βάδισμα ἀνεγνώρισε τὴν ἀρ-
ραβωνιαστικιά του.

Κόντευαν μεσάνυχτα.
Ποῦ πῆγαινε, λοιπόν, αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ

Ἀδέλα, ὁλομόναχη.

Ὁ Πήρσον κρῦφτηκε πιδὸ πολὺ καὶ, ὅ-
ταν ἡ ἀρραβωνιαστικιά του προσπέρασε,
σηκώθηκε καὶ αὐτὸς καὶ τὴν παρακολού-
θησε ἀπὸ μακρυνὰ, φροντίζοντας νὰ μὴ γί-
νῃ ἀντιληπτός.

Διέσχισαν ἔτσι τὸν ἐρημικὸ δρόμο καὶ
μπήκανε στὴν κεντρικὴ δεινδροστοιχία τοῦ
ἀπέραντου πάρκου, πού ἀπλωνότανε πρὸς
τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πόλεως.

Ἡ Ἀδέλα προχωροῦσε σιγά, σὰν νάκα-
νε ἕνα συνηθισμένον περίπατο.

Ὁ Πήρσον δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ: Πῆ-
γαινε, ἀρά γε, νὰ συναντήσῃ κανένα, ἡ
μήπως εἶχε βγῇ νὰ κἀνῃ ἕναν μοναχικὸ
περίπατο.

Πέρασε ἔτσι μισὴ ὥρα περίπου.

Ξάφνου, μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα, τοῦ πάρ-
κου, κι' ἀπὸ τίς δυὸ μεριές, πετάχθηκαν
καμμιὰ εἰκοσαριά σκιές, πού ὤρμησαν ἀ-
πάνω στὴν Ἀδέλα.

Τὴν ἄρπαξαν, τῆς ἔσχισαν τὸ σάλι, πού
φοροῦσε καὶ τὴν ἔσυραν μισόγυμνη μαζὶ
τους πρὸς τὰ βαθιὰ τοῦ πάρκου.

Ὁ Πήρσον παρέμεινε σὰν παράλυτος ἀ-
πὸ τὸν τρόμο του.

Τὰ δντα ἐκεῖνα εἶχαν ἀνθρώπινο κορμί,
μὰ τὰ κεφάλια τοὺς ἦσαν παράξενα, τε-
ρατώδη. Ἀλλὰ μοιάζανε μὲ βατράχου,
ἄλλα μὲ μοσχარიοῦ, ἄλλα μὲ ὀρνίθου καὶ
οὕτω καθεξῆς.

Ὅταν συνήλθε, ὤρμησε ἔοπίσω τους μὲ
τὸ σπαθὶ γυμνὸ.

Δὲν ἐλογάριαζε τὸν κίνδυνον. Οὔτε κἀν
προσπαθοῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τί ἦσαν αὐτὰ τὰ
ἀλλόκοτα τέρατα. Ἐκεῖνο μόνον, πού σκε-
πτόταν ἦταν πὼς ἡ Ἀδέλα, ἡ ἀγαπημέ-
νη του, ἐκινδύνευε.

Φτάνοντας σ' ἕνα ξέφωτο τοῦ πάρκου
πού τὸ ἔλουζε μὲ τὸ γλῶσσό του φῶς τὸ
καινούργιο φεγγάρι, ὁ Πήρσον εἶδε τὴν
Ἀδέλα ὄρθια, μισόγυμνη, ἀνάμεσα σ' ἐ-
κεῖνα τὰ τέρατα, πού χοροπηδοῦσαν γύ-
ρω τῆς.

Τυφλὸς ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ ὤρμησε ἀπά-
νω τους.

Κραυγὲς τὸν ὑποδέχθηκαν ἀπὸ παντοῦ:
—Βέθλος! Βέθλος!
—Συγχρόνως ἡ Ἀδέλα μ' ἕνα πῆδημα,
θρέθηκε κοντὰ του.

Τὰ ἀλλόκοτα μάτια τῆς ἀστραφταν
ἀπὸ μιά σατανικὴ φλόγα, τὰ χεῖλια τῆς
ἀνοιγαν σ' ἕνα διαβολικὸ γέλιο καὶ στὸ
χέρι τῆς ἔσφιγγε ἕνα ἐγχειρίδιο, πού ἐ-
τοιμαζότανε νὰ τοῦ τὸ μῆξῃ στὸ λαιμὸ.

Προσπάθησε ν' ἀμυνθῇ, μὰ χτυπήθη.
Μὰ τὸ σπαθὶ τοῦ γένιε κομμάτια, ρίχτη-
κε κάτω, ποδοπατήθηκε, καὶ, σὰν μέσα σὲ
λίγισον, ἄκουσε κραυγὲς ἀλλόκοτες κι' ἐ-
νωῖωσε ἕνα μαχαίρι νὰ χώνεται στὰ πλευ-
ρά του.

Λιποθύμησε.

Ὅταν συνήλθε, τὴν ἄλλῃ μέρα, θρέθη-
κε στὸ σπῆτι του.

Ἐνας χωρικός πού περνοῦσε ἀπὸ τὸ
μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἀρκου, τὸν ὄρθε πνι-
γμένον στὸ αἷμα καὶ τὸν κουδάλανε μὲ τὴ
θωδὰμαξά του στὴν πῆλη.

Εὐτυχῶς ἡ πῆλῃ δὲν ἦταν βαθειὰ καὶ
μπόρεσε νὰ συνέλθῃ γρήγορα καὶ ν' ἀφη-
γῇ τὴν παράξενη περιπέτειά του.

Συνέλαβαν τὴν Ἀδέλα, πού ἀναγκά-
σθηκε στὸ τέλος νὰ ὁμολογήσῃ πὼς ἦ-
τανε ὁπαδὸς μιάς αἰρέσεως Σατανολα-
τρῶν στὴ Γαλλία—ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι
μπλαζὲ ἀριστοκράτες—καὶ πὼς εἶχε μὴ-
σεῖ πολλοὺς στὴ Φιλαδέλφεια.

Τὸ πρῶτο Σαββατόβραδο κάθε μηνὸς
οἱ ὁπαδοὶ μαζεύνονταν στὸ πάρκο, φορῶν-
τας μάσκες μὲ μορφὲς ζώων, ἔκαναν μίαν
ἀναπαράστασι ἀπαγωγῆς, ἀρπάζοντας δι-
θεν ἐξαφνικὰ τὴν Ἀδέλα κι' ἔπειτα ἐπιδι-
δονταν ὅλοι μαζὶ σ' ἐξωφρενισμοὺς πρὸς
τιμὴν τοῦ Σατανᾶ.

Ἡ Ἀδέλα καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια δε-
σμὰ κι' οἱ σύντροφοί τῆς σὲ διάφορες ποι-
νές.

Σιγά-σιγά ἡ ὑπόθεσις ἐξεχάσθηκε καὶ
μόνο ὁ Πήρσον ἔμεινε νὰ θυμᾶται σ' ὅλη
τοῦ τὴ ζωὴ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του μὲ
τὰ παράξενα σατανικὰ μάτια...

ΕΝΤΙΚΑΡ ΑΛΛΑΝ ΡΑ

ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ἑλληνικὸ μυθιστόρημα

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Υπάρχουν στιγμὲς πού ἡ θλίψις καὶ τὸ
παράπονον πλημμυρίζει μέσα μας τόσο,
πού ἡ καρδιά μας σκοτώνει ἡ σκοτώνει-
ται!

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔφτασε πολλὲς φο-
ρὲς ἡ Κάκια.

Δυὸ πράγματα τὴν ἐμπόδιζαν κι' ἐ-
μενε ἀναποφάσιστη: ἡ μεγάλῃ τῆς ἀγά-
πῃ καὶ ὁ σεβασμὸς στὸν πατέρα τῆς.

Ὁ γέρο Ρανίδης, σὰν παλῆς, πιδὸ πρα-
κτικός ἀνθρώπος καὶ εἶχε καταλάβει ἀ-
πὸ ὅλην αὐτὴ τὴ στενοχώρια τῆς κόρης
τοῦ μὰ δὲν τολμοῦσε οὔτε νὰ τὴ ρωτή-
σῃ.

Φοβότανε μὴν ξεσπάσῃ θαφνικὰ ἡ ἀ-
γανάκτησι καὶ τότε... Ἰὼς πὰ νὰ μὴν ὀ-
πῆρχε καμμιὰ διόρθωσι γιὰ τὸ κακὸ.

Τὰ γραμμάτια τὸν εἶχανε πνίξει, ἡ κρί-
σις στὴν ἀγορὰ μεγάλωνε, τὸ ἐμπόριο
π' εἶχε ἦταν ἀγορασμένο σὲ παλῆς τι-
μὲς, καὶ οἱ συνάδελφοί του τῆς ὁδοῦ Τι-
όλου δὲν χτυποῦσαν μὲ τὸ συναγωνισμὸ
τους.

—Πατέρα, τοῦ εἶπε μιά μέρα ὁ Νίκος
Ἀστέρης, ἀφοῦ ξέρεις πόσο ἀγαπῶ τὴν
Κάκια καὶ πόσο ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸ μέλ-
λον τῆς καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς, σὲ πα-
ρακαλῶ νὰ μὴ δισταῖς καθόλου. Κάνε
μιά κατάστασι τοῦ παθητικοῦ πού ἔχεις
στὴν ἀγορὰ καὶ τί σοῦ χρειάζεται ἀκόμα
γιὰ νὰ ἀνανεώσῃς τὸ ἐμπόρεμά σου καὶ
πῆγαινε στὴν Ἑθνικὴ Τράπεζα, συμπλή-
ρωσε αὐτὴ τὴν ἐπιταγὴ πού σοῦ δίνω ἐν
λευκῷ καὶ κάνε τὴ δουλειά σου. Τί τῶ-
ρα τί ὑστερά;

Ἐ, ὅταν τῶμαθε αὐτὸ ἡ Κάκια κατὰ-
λαβε πὰ ὅτι καμμιὰ σωτηρία δὲν ὑπῆρ-
χε. Καμμιὰ διέξοδος δὲ φανερωνότανε
μπροστά τῆς. Ὅλες οἱ πόρτες μιάς εὐ-
καιρίας, ἐνὸς ἀπρόοπτου εἶχανε κλείσει
γιὰ πάντα.

Ἐπρεπε νὰ ὑποκύβῃ στὸ μοιραῖο.

Ἐσφίξε καλὰ τὸν πόνον τῆς μέσα στὴν
καρδιά, προσευχήθηκε στὴν Παναγία νὰ
τῆς δώσῃ θάρρος καὶ ἀφέθηκε στὴ μοί-
ρα τῆς.

Δέχθηκε στὸ σπῆτι ὅλες τίς καλλίτερες
τίς πιδὸ φημισμένες ράφτρες τῆς Ἀθῆνας.
Ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς μό-
δας, ἀπὸ καπέλλο μέχρι γοβάκι.

Ἀπὸ δαντέλλα μέχρι κορδέλλα.
Ὁ Νίκος Ἀστέρης, θιαζότανε γιὰ τοὺς
γάμους.

Εἶχε νὰ κλείσῃ ἕνα μεγάλο συμβόλαιο
στὸ Παρίσι γιὰ μιά σειρά πολυκατοικί-
ες πού θὰ ἔφτανε καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαι-
ρία σκέφθηκε νὰ ἔκανε τὸ ταξεῖδι μαζὶ
μὲ τὴ γυναίκα του.

Τώρα... μὲ πόσα δάκρυα, καὶ μὲ πό-
σους ἀναστεναγμοὺς ποτίστηκαν ἐκεῖνα
τὰ νυφικά, κανένας δὲν ἔμαθε.

Τὸ ἀγέρωχο καὶ περήφανο προσωπάκι
τῆς Κάκιας τὸ εἶχε τσακίσει ὁ πόνος κι'
ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο περιφερόταν στὴ
θλιμμένη τῆς ὄψι.

Ξυπνοῦσε, ἔτρωγε, περπατοῦσε, εἶνε
διαταγές, ὅλα τὰ ἔκανε σὰν κούρδι-
μῃ μηχανή.

Ὁ γάμος θὰ γινότανε στὴν Κηφισιά.
Στὴν ἑσπυλὶ τοῦ Νίκου Ἀστέρης.

Ἦταν ἕνα ὑπέροχο μέγαρο, πού ὁ ἀρ-
χιτέκτων εἶχε φτιάσει γιὰ κάποιον ἐξαι-
ρητικὸ πελάτη του. Ἐκεῖνος ἐπτόχευσε
καὶ τὸ μέγαρο τοῦμεινε. Ἦταν θαῦμα τέ-
χνης καὶ ἀρχιτεκτονικῆς.

Μέσα σ' ἕνα τεράστιο κῆπο θρισκόταν
ἡ «Βίλλα Κάκια».

Ἔτσι τὴν ὠνόμασε ὁ Νίκος γιὰ νὰ ἐδ-
χαριστήσῃ τὴ μέλλουσα γυναίκα του.

Ὅλος ὁ ἀφρός τῆς ἀριστοκρατίας

πρόσβειε καὶ δοῦρογοι τιμῆσαν τὸ γάμο
τοῦ Νίκου Ἀστέρης καὶ τῆς Κάκιας Ρα-
νίδου.

Ὁ μητροπολίτης μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθία
τοῦ εἶχανε τελειώσει τὸ μυστήριον καὶ ὁ
κόσμος μαζεῦθηκε γύρω ἀπὸ τὴ νύφη νὰ
τὴ συγχαρῇ, ὅταν ξαφνικὰ μέσα στὴ με-
γάλη, πολυτελὴ αἰθούσα τοῦ μεγάρου ἀ-
κούστηκε ἕνας πυροβολισμός.

Ἡ Κάκια χλώμιασε καὶ λιπόθυμη ἔπε-
σε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Νίκου.

Δὲν εἶδε τίποτα μὰ ἡ καρδιά τῆς μί-
λησε, ἡ καρδιά τῆς σκοτώσε, τὸ ἤξερε,
τὸ περιέμενε, τὸ φοβότανε ἕνα τέτοιο κα-
κὸ.

Κι' ἐνῶ ὁ Νίκος, κρατώντας στὰ χέ-
ρια τὴ γυναίκα του τὴ μετέφερε στὴν
κρεβάτοκάμαρά τῆς καὶ τὴν ἀκουμποῦσε
πάνω σ' ἕνα ντιβάνι... Ἐνῶ προσπαθοῦσε
μὲ διάφορα μπουκαλάκια νὰ τὴ συνεφέ-
ρῃ... Κάποιος ἄλλος, ἕνας νέος θρισκόταν
ἐξαπλωμένος πάνω στὰ παχειὰ χαλιά τῆς
μεγάλῃς σάλλας μὲ μιά πληγὴ στὸ στή-
θος.

Ὁ γέρο Ρανίδης, σκυμμένος, ἀγωνιζό-
ταν ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ νέο ἐκεῖνο, νὰ θυ-
μηθῇ πού τὸν εἶχε συναντήσῃ, γιὰ νὰ θγά-
λῃ συμπεράσματα.

Τίποτα ὅμως.

Ἐνας γιατρός μέσα ἀπὸ τοὺς προσκα-
λεσμένους ἀνέλαβε τὸ νέο.

—Ζῆ, ψιθύρισε, χρειάζεται ἀμέσως χει-
ρουργικὴ ἐπέμβασις.

Τὸ πιδὸ γρήγορο αὐτοκίνητο προσεφέ-
θηκε ἀπ' τὸν κάτοχό του νὰ μεταφέρῃ τὸ
νέο στὸν Εὐαγγελισμό.

Κανένας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς, — ἄλλα
ποιός; — δὲν συνάδευσε τὸν ἀγνωστο νέο
ὡς τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου.

Μονάχα ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος τὸν παρέ-
δωσε, ἔκανε τὴν ἐκθεσί του καὶ ἔφυγε, ἐ-
πέστρεψε στὴν Κηφισιά.

Ὅσο θλιβερό καὶ ἂν ἦταν τὸ περιστά-
τικὸ πού συνέβηκε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα
στὴ «Βίλλα Κάκια», τὸ κέφι τῶν προσκα-
λεσμένων δὲ χάλασε καθόλου.

Ὁ Νίκος Ἀστέρης ἐξήχησε μονάχα
συγγνώμῃ ἀπὸ τὸν κόσμο γιὰ τὴν ἀνη-
συχία πού προκαλεσε τὸ ἀπρόοπτο ἐπει-
σόδιο. Ἐβεβαίωσε ὅτι ὁ νέος εἶνε ἐκτὸς
κινδύνου καὶ, χωρὶς νὰ τὸ πῇ, ἀφῆσε νὰ
ὑπονοηθῇ ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἀγαποῦσε τὴ
μικρὴ ἀδελφὴ τῆς Κάκιας, καὶ μέσα στὴν
παραφορὰ τῆς ἀγάπης τοῦ παρεξήγησε
ποῖος παντρευότανε κι' ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀ-
πελπισία του παρὰ λίγο νὰ δώσῃ τέσσερα
στὴ ζωὴ του.

Ὁ Νίκος Ἀστέρης, θιαζότανε γιὰ τοὺς
γάμους.

Εἶχε νὰ κλείσῃ ἕνα μεγάλο συμβόλαιο
στὸ Παρίσι γιὰ μιά σειρά πολυκατοικί-
ες πού θὰ ἔφτανε καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαι-
ρία σκέφθηκε νὰ ἔκανε τὸ ταξεῖδι μαζὶ
μὲ τὴ γυναίκα του.

Τώρα... μὲ πόσα δάκρυα, καὶ μὲ πό-
σους ἀναστεναγμοὺς ποτίστηκαν ἐκεῖνα
τὰ νυφικά, κανένας δὲν ἔμαθε.

Τὸ ἀγέρωχο καὶ περήφανο προσωπάκι
τῆς Κάκιας τὸ εἶχε τσακίσει ὁ πόνος κι'
ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο περιφερόταν στὴ
θλιμμένη τῆς ὄψι.

Ξυπνοῦσε, ἔτρωγε, περπατοῦσε, εἶνε
διαταγές, ὅλα τὰ ἔκανε σὰν κούρδι-
μῃ μηχανή.

Ὁ γάμος θὰ γινότανε στὴν Κηφισιά.
Στὴν ἑσπυλὶ τοῦ Νίκου Ἀστέρης.

Ἦταν ἕνα ὑπέροχο μέγαρο, πού ὁ ἀρ-
χιτέκτων εἶχε φτιάσει γιὰ κάποιον ἐξαι-
ρητικὸ πελάτη του. Ἐκεῖνος ἐπτόχευσε
καὶ τὸ

Πολύ γιὰ νὰ μὴ κλάψῃ.
Τὸ ζευγάρι Ἀστέρι, ὅπως τὰ εἶχε κα-
νονεῖσι ὁ Νίκος, θὰ ἔφευγε τὴν ἐπομένην
τοῦ γάμου μὲ τὴν ταχεία τῶν 20.30 γιὰ
τὴν Εὐρώπη.
Ἡ Κάκια δὲν εἶπε τίποτα ὅλη τὴ νύ-
χτα, μὰ οὕτε καὶ ὁ Νίκος θέλησε νὰ τὴν
ἀνησυχίῃ μὲ ἐρωτήσεις.
Τὸ πρῶτ' ὅμως ὅταν ὅλος ὁ κόσμος ἔ-
φυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τους, ὅταν ἡ φασαρία
τῆς εὐτυχίας ἐπέρασε, ἡ Κάκια παίρνου-
σε τὴν πιδὶ τοῦ λυχνίου ἀπόρρασι... εἰμίλησε
στὸν ἄνδρα τῆς πιδὶ μὲ ὅλο τὸ θάρρος
τῆς γυναίκας, ποὺ αἰσθάνεται τὴν ὑποχρεώ-
σιν της.
Τὸ ῥεῖ τὰ εἶπε ἐξάστερα.
Τοῦ ἐξομολογήθηκε τὴ γνωριμία της μὲ
τὸ Γιώργο Μαρά, καὶ τὸν νεανικὸ πρῶτο
τῆς ἔρωτα γιὰ τὸ νέο.
Ὁ Νίκος ὅμως ἔκανε κατὶ καλλίτερο
ἀκόμα.

Σκέφθηκε ὅτι χρειαζόταν νὰ δώσουν
ἐπὶ τ' αὐτοὺς μιὰν ἐξήγησιν.
Καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι συνάδειψε τὴ γυ-
ναῖκα τὸν ἑαυτοῦ ἐν τῇ «Εὐαγγελισμῷ» κι' ἐ-
κεῖ μπροστά της, ἔδειξε τὴν πιδὶ μεγάλη
τρυφερότητα καὶ συμπάθεια στὸν τρελλό
ἐκεῖνο νέο, ποὺ πῆγε νὰ δημιουργήσῃ ἕ-
να ἄλλο.

Ὁ Γιώργος εἶχε μονάχα πληγωθῇ καὶ
μπερδεύσει μετὰ τὴν ψυχικὴν του ἡ-
ρεμία νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, τόσο ἀπὸ
τὴν Κάκια, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ Νίκο, γιὰ τὸ
μεγάλον κακὸ ποὺ πῆγε νὰ τοὺς κάνῃ...
★
—Μεγάλον κακὸ!...
Ἐπανελάμβανε ἡ Κάκια μέσα της, κα-
τεβαίνοντας τὴν σκάλες τοῦ νοσοκομείου...
—Μεγάλον κακὸ, συλλογιζόταν ἡ Κά-
κια ἀναβαίνοντας σὲ λίγο τὴν σκάλες τοῦ
μεγαλῶν τῆς Κηφισιάς.
—Μεγάλον κακὸ!... ἐπρόφερε ἀναβαίνον-
τας τὰ σκαλοπατῖα τοῦ τράνου.
—Πράγματι, παρὰ λίγο θὰ μᾶς ἔκανε
μεγάλον κακὸ συλλογιζόταν κι' ὁ Νίκος
ὅταν πᾶναι, θὰ καθυστεροῦσε τὸ ταξίδι
μὲς σὴν Εὐρώπῃ. Αὐτὸ θὰ ἦτανε λυπη-
ρὸ!

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

Ἐξυπνα καὶ κουτὰ ἐνδιαφέρον

Ἡ κυρία: Πάρε ἕνα δίφραγκο,
κύρ Γιώργη, γιὰ νὰ πῆς ἕνα κατοσταρά-
κι κρασί σὴν γυαλιά μου...
Ὁ ἄμξαξας: Σὲ βλέπω ἀδύνατη,
κυρά Εὐλαμπία. Δὲν τὰ κάνεις δύο;

ΜΕΤΑΞΥ ΝΟΟΠΟΙΩΝ

—Δὲν μὲ δανεῖζεις, Πέτρο, ἕνα ἑκατοστά-
ρικο;
—Ὅχι, φίλε μου, γιατί θὰ κάνης ἕνα
χρόνον νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψης...

—Ἐχεις τὸ λόγον μου ὅτι θὰ στὸ δώσω
τὸ θράδυ, σὴν ἀρχὴ τῆς δευτέρας πρά-
ξεως...

—Καὶ ποῦ θὰ τὸ θρῖς;
—Ξεχνᾷς ὅτι σὴν πρώτη πράξι κληρο-
νομῶ ἕνα ἑκατομμύριον;

ΔΙΑΓΩΓΗ ΑΡΙΣΤΗ

—Ὁ γυιὸς μου εἶνε πολὺ καλὸ παιδί...
—Κι' ἀπὸ ποῦ τὸ κατάλαβες;
—Κάθε φορὰ ποὺ θγαίνει ἀπὸ τὴ φυ-
λακί, τὸ πιστοποιητικὸν ποῦ τοῦ δίνουν γρά-
φει «διαγωγὴ ἀρίστη»!

ΘΥΜΑ

—Τὸν βλέπεις αὐτόν; Εἶνε θύμα δικαστι-
κῆς πλάνης...

—Μπα! Πῶς;
—Ἦταν ταμίας σὲ μιὰ τράπεζα, ἔκλεψε
ἕνα ἑκατομμύριον, δικάσθηκε καὶ... ἀθώω-
θηκε!

Τὰ ἐξωφρενικώτερα...

Παθήματα γυναικῶν

Ὁλοι σὴν ῥῶσιν ἀποροῦν γιὰ τὰ ἀλλόκοτα
δυστυχήματα ποὺ συμβαίνουν σὴν γυναί-
κας. Πολλά ἀπ' αὐτὰ μποροῦν νὰ συμβοῦν
καὶ σὲ ἄνδρες, ὥστόσο δὲν συμβαίνουν. Ἡ
αἰτία εἶνε, ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνδρες περ-
νοῦν τὴν ὥραν τους στὸ γραφεῖο, στὸ ἐρ-
γοστάσιον, στὸ μαγαζί, ἐνῶ οἱ γυναῖκες βρί-
σκονται ἢ στὸ σπίτι, ἢ στὰ μαγαζιά, ἢ στὸν
κινηματογράφον.

Τὸ ἐπιφαλέστερον μέρος τοῦ σπιτοῦ, εἶ-
νε τὸ δωμάτιον τοῦ λουτροῦ. Καὶ ἀποδείξῃς:

ΕἴΤΑΨΥΧΗ ΣΑΝ ΤΗ ΓΑΤΑ

Ἡ Κυρία Μπέλλα Χόπκινς, κάτοικος τοῦ
Λονδίνου, ἀποφάσισε νὰ κάνῃ ἕνα μπάνιο.
Ἦταν ἕνα θαυμάσιον ἡλιόλουστο πρῶτ' καὶ
θέλοντας νὰ συνδυάσῃ τὰ ὠφελήματα ἑνὸς
μπάνιου καὶ μιᾶς ἡλιοθεραπείας, ἀνοίξε τὸ
χαμηλὸ παράθυρον.

Τὸ δωμάτιον τοῦ λουτροῦ βρισκόταν στὸ
ὕψηλότερον πάτωμα τοῦ κτιρίου κι' ἀπέναν-
τι δὲν ὑπῆρχαν ψηλά σπίτια. Ἐτοί ἡ κυρία
Χόπκινς γούθηκε, θούτηξε μὲς' στὸ νερὸ
τοῦ μπάνιου κι' ἔρχισε νὰ σαπουνίζεται.

Ἡ σάπουνισή της, ὡς γνωστόν, βρίσκεται
στὸ πιδὶ ἀκατάλληλον μέρος: Ἀκριβῶς πι-
σὸ ἀπὸ τὸ μπάνιον. Ὅταν, λοιπόν, ἡ κυρία
Χόπκινς δοκίμασε ν' ἀφήσῃ τὸ σαποῦνι ἐ-
κεῖ, ἐκεῖνο γλύστρησε κι' ἔπεσε χάμω στὸ
πάτωμα καὶ κοντὰ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρον.

Τὸ ἔσχισε καὶ συνέχισε τὸ λούσιμό της.
Σὲ λίγο, ὅταν συμπλήρωσε τὸ μπάνιον τῆς
μὲ λίγη ἡλιοθεραπεία, ἔβγαλε τὸ ἕνα πό-
δι τῆς γιὰ νὰ στηρίξη τὸ πᾶνωμα...

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ. Τὸ πόδι τῆς πᾶναι
τὸ σαποῦνι, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν της καὶ
ἐξεσφενδονίσθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον,
πηγαίνοντας νὰ συναντήσῃ τὸ δρόμον.

Ἄν ἦταν ἄνδρας ἀσφαλῶς θὰ τσακίζο-
ταν, ἦταν ὅμως γυναῖκα καὶ δὲν ἔπαθε τι-
ποτα: Μόλις ἔφτασε 3—4 μέτρα πάνω ἔπὸ
τὸ ἔδαφος, τινάχθηκε, ὠρῶθηκε σάν γάτα
στὰ πόδια της καὶ ἔπεσε πάνω σ' ἕνα σω-
ρὸ ἀπὸ ἄμμο ποῦχε πρὸ ὀλίγου ἀδειάζει
ἐκεῖ ἕνα κάρρο.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΚΑΝΟΥΛΕΣ

Μολοντὶ μιὰ ἀκουσία φυλάκις μέσα
σ' ἕνα δωμάτιον λουτροῦ φαίνεται ἀπίστευ-
τη, ὥστόσο μιὰ ἄλλη ἀγγλίδα, ἡ Μαρία
Μπένσον, δίχως νὰ τὸ θέλῃ ὑποχρεώθηκε
νὰ μείνῃ στὸ μέρος αὐτὸ ἐπὶ τέσσερις ἡ-
μέρας.

Ἡ Μπένσον ἦταν μιὰ παλαιὰ γυναῖκα
57 χρόνων καὶ τὴν ὥρα ποῦ... ἀνεβύθη μὲς'
ἀπ' τὸ νερὸ καὶ προχώρησε μὲ τὰ πόδια
γυμνά ἔπάνω στὸ πᾶνωμα, ἔξαφνα γλύ-
στρησε, ἔπεσε ἀνάσκελα καὶ πῆγε καὶ σφῆ
νῶθηκε ἀνάμεσα σὴν δύο κάνουλες τοῦ
κρύου καὶ ζεστοῦ νεροῦ, ποὺ ὑπῆρχαν στὸν
τοῖχον!

Ἡ σπιτονοικοκυρά της, ποὺ κατέφθασε
σὲ λίγο, ἐπιχείρησε νὰ τὴν ἀπελευθερώσῃ
μὰ στάθηκε ἀδύνατον. Τῆς πρότεινε τότε
νὰ φωνάξῃ καὶ ἄλλες γυναῖκες νὰ τὴν βο-
ηθήσουν. Ἡ αἰχμάλωτη ὅμως ἦταν ἀμετά-
πειστη καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴν γελοιοποιηθῇ
στὸν κόσμον μὲ τὴν κωμικοτραγικὴ θέσιν της
καὶ τὴν γυναικότητά της.

Ἐτοί ἡ σπιτονοικοκυρά της τὴν τῶλψε
μὲ μιὰ κουβέρτα καὶ τὴν ἄφησε νὰ κοιμη-
θῇ ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς νύχτες!

Ἐνῶ αὐτὸ τὸ διάστημα τὴν
τάιζε καὶ τὴν περιποιῶταν, παρακαλῶντας
τὴν συγχρόνως νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ φωνά-
ξῃ κανένα αἰδερῶ, γιὰ νὰ τὴν ἀπελευθε-
ρώσῃ.

Τὴν τέταρτη μέρα, ἡ σπιτονοικοκυρά
της ἀνησύχησε καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐνεργή-
σῃ δίχως νὰ τὴν ρωτήσῃ. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀ-
τυχὴ νοικοκυρία τῆς ὑπέφερε ἀπὸ πίεσιν τοῦ
αἵματος κι' ὑπῆρχε φόβος νὰ πεθάνῃ. Εἰ-
δοποίησε, λοιπόν, τὴν ἀστυνομίαν κι' ἐπειτα

ἐπὶ λίγη ὥρα αἰ πόλιν ἀπὸ τὴν γυ-
σαν, κοβόντες τὴν μιὰ κάνουλα.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΕ ΤΟ ΨΗΤΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΥ-
ΝΑΙΚΑ

Ἐνα διμυλῶδες σκοτεινὸ θράδυ ἡ κυρία
Ἐμπερτ Γιάρσον ἐπὶ τὸν Οὐάλασλ, ἀνοί-
γοντας τὴν πίσω πόρταν τῆς κουζίνας ποὺ
βλέπε στὸ δρόμον, διέκρινε κατὶ σάν ροῦχο
νὰ εἶνε ἐκτεθειμένον ἔπάνω στὸ ἔδαφος. Πλὴν
οἶσας καὶ ἔσκυψε νὰ τὸ πιάσῃ. Ἀλλὰ πρὸς
μεγάλῃ τῆς ἔκπληξιν, τὸ ροῦχο σηκώθηκε
μόνον του!

Ἀπλούστατα: δὲν ἦταν ροῦχο, ἀλλὰ ἡ
χαίτη ἑνὸς λιονταριοῦ ὁλοζώντανου, ποὺ
σηκώθηκε νὰ τὴν ὑποδεχθῇ.

Τὸ λιοντάρι αὐτὸ εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ
τὴν κατασκήνωσιν τοῦ γειτονικοῦ ἱπποδρ-
μίου καὶ τώρα ἀκολουθοῦσε τὴν τρομοκρα-
τημένην γυναῖκα μὲς' σὴν κουζίαν. Εὐτυ-
χῶς ὅμως προτίμησε τὸ μαγειρεμένον κρέας
ἀπὸ τὸ ὡμὸν κι' ἔτσι ἀναποδογύριζε τὴς
κατσαρόλες, ἡ γυναῖκα ὄρθηκε εὐκαιρία
καὶ ἀπομακρύνθηκε.

ΤΗΝ ΣΕΒΑΣΘΗΚΕ Ἡ ΑΡΚΟΥΔΑ

Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσιν, ἐνῶ ἡ κυρία Χρι-
στιάννα Σοῦμπερτ, κάτοικος τοῦ Βερολίνου,
ἐπέστρεφε στὸ διαμέρισμά της σὴς 4 το
ἀπόγευμα, εἶδε τὴν πόρταν τῆς κουζίνας
ἀνοικτὴ καὶ τὸ ψυγεῖον λεηλατημένον.

Προχώρησε μέσα ἀνήσυχη, γιὰ νὰ ἐξα-
κριβώσῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ὅταν ἀντί-
κρου τῆς, καὶ ἔπάνω στὸν τραπέζιν εἶδε μιὰ
σταχτιά ἀρκουδά ν' ἀδειάζῃ στὸ στόμα της
μὲ ὅλη τὴν ἐν ἄταραξίαν τὸ περιεχόμενον
ἐνὸς μπουκαλιῶ.

—Κλέφτες!... Ἀστυνομία! Ἐμπερτ τὴς
φωνῆς καὶ σωριάστηκε λιποθύμῃ στὸ πάτω-
μα.

Ἡ ἀρκουδά συγκινήθηκε κάπως. Ἄφησε
τὴν μοτιλλίαν μὲ τὸ γάλα, πλησίασε τὴν ἀ-
ναίσθητην Χριστιάναν, τὴν μύρισε ὑποπτα καὶ
συνέχισε κατόπιν τὴν λεηλασίαν τῆς κουζί-
νας, σάν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα...

ΜΙΑ ΑΠΛΗ... ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Μιὰ ἄλλη μαύρη ἀρκουδά, πεινασμένη
ξύπνησε ἀπὸ τὸν ἀρκὴ χειμωνιάτικον ὕ-
πνον της καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὰ νερά τοῦ
νότιου κολπίσκου τῆς λίμνης Τσαμπλάν, στὸν
Καναδά, γιὰ νὰ θρῖ καὶ νὰ φάῃ με-
ρικὰ ψάρια.

Στὸ δρόμον τῆς συναντήθηκε μὲ πολλοὺς
ἀνθρώπους, ἀλλὰ τοὺς ἀγνόησε. Ὅταν,
ὅμως, ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς κουζίνας μιᾶς
ἀγροικίας, ἀντελήφθη τὴν κυρία Νέντο νὰ
τηγανίζει ψάρια, θεώρησε ὑποχρεωσὶ τῆς
νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Καὶ σπάζοντας τὰ τεύ-
ματα τοῦ παραθύρου, πήδηξε μὲς' σὴν κου-
ζίαν.

Ἡ κυρία Νέντο, βλέποντας τὸ θηρίον, ἐ-
μπερτ τὴς φωνῆς καὶ τῶσθε στὰ πόδια, ἐ-
νῶ ἡ ἀρκουδά τὴν πῆρε ἐξίσω, κάνοντας
γούστον μὲ τὴν τρομάρα της. Τὸ περίεργον
ἦταν ὅτι δὲν ἀγγίξε οὔτε αὐτὴν, οὔτε τὰ
ψάρια.

—ο—

Μὲ λίγες γραμμὲς

*** Οἱ τελευταῖες γιορτὲς ποὺ εἶναι
στὸ Τόκιο ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ πρῶ-
του ἑτοῦς τῆς ἡλικίας τοῦ διαδόχου τῆς
Ἰαπωνίας ἐστοίχισαν στὸ Κράτος τοῦ Ἀ-
νατέλλοντος Ἡλίου περὶ τὰ 5 ἑκατομμύ-
ρια λίρας.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Κυβέρνη-
σις τοῦ Μικάδου ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ἐ-
πιδιώξῃ τὸ τραῦμα αὐτὸ τοῦ δημοσίου
ταμείου μὲ τὴν ἐπιβολὴ μιᾶς πρόσθετης
φορολογίας ἔπάνω σὴν ἐγχώρια παρα-
γωγὴ.

— 33.000.000 ἄτομα σ' ὅλο τὸν κόσμον
δὲν πιστεύουν σὲ καμμιά θρησκείαν.

ΠΑΝΩ ΣΤΑ
ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ
ΚΟΝΔΟΡΟΣ

—Κύριε Μπρουμπελ, σὰς ζητᾶνε στὸ τη-
λέφωνον.

Ὁ νεαρὸς ἀεροπόρος ἐζήτησε συγγνώ-
μην ἀπὸ τὴν συντροφιά του καὶ βγήκε ἀ-
πὸ τὸ σαλονάκι τῆς «Νοτιοαμερικανικῆς
Ἀεροπορικῆς Ἑταιρείας».

Πῆρε τὸ ἀκουστικὸν μὲ ἀδιάφορον ὕφος,
μὰ τὸ πρόσωπόν του φωτίστηκε ἀπὸ χαρὰ
ὅταν ἀκούσε μιὰ γλυκεῖα φωνὴ ποὺ τοῦ
μιλοῦσε.

—Ἀλλό! Ἐσὺ, Τζό;
—Καλημέρα, Ἀλέτα! Πῶς αὐτὴ ἡ ἔκ-
πληξις;

—Θάρρῳ νὰ σε ἰδῶ. Περίμενε με.

Ἀνησύχησε ἀπὸ τὸν τόπον τῆς φωνῆς της.

—Τί συμβαίνει; ῥώτησε.

—Θὰ σοῦ πῶ. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω. Μὰ γιὰ
ἕνα ῥεῖ μὲσα στὸ Θεοῦ, μὴν πετάξῃς προτοῦ
ἔλθω.

—Ἐχω ἀκόμη μιὰν ὥραν καιρὸν.

—Ὅπωςδήποτε νὰ με περιμένῃς. Ἐ-
φτασα.

—Μὰ τί συμβαίνει, ἐπὶ τέλους;

Ἡ κόρη ὅμως εἶχε κλείσει τὸ τηλέ-
φωνον, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

Γύρισε πίσω καταστενοχωρημένος.

Οἱ φίλοι του τὸ ἀντελήφθησαν.

—Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησαν. Καμμιά
κακὴ εἰδήσις.

—Δὲν ἔχω. Ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου
τηλέφωνε πῶς θάρρῃ νὰ με ἰδῇ. Κάτι με
θέλει...

Γέλασαν.

—Δὲν καταλαβαίνεις; Ἀγάπες εἶνε ὅ-
λα αὐτά. Μακάρι νάχαμε κι' ἐμεῖς τὴν τύχην
τῆς δικῆς σου.

Εἶχανε δίκην νὰ τὸν μακαρίζουν γιὰ
τὴν τύχην του.

Ἡ Ἀλέτα ἦταν ἕνα χαριτωμένο κορί-
τσι εἴκοσι χρόνων, μὲ μάγουλα τριαντα-
φυλλίνας, μάτια μαύρα, μαλλιά ὀλόξανθα
κι' ἕνα κορμὶ ἀγαλματένιον.

Μορφωμένη πολὺ, ἔξυπνη, χαριτωμένη,
ἦταν γιὰ τὸν Μπρουμπελ ἡ ἰδεωδέστερη
γυναῖκα, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ βρῇ.

Ἀγαπῶνταν τρελλά.

Εἶχανε γνωρισθῇ σὲ μιὰ μεγάλη ἀερο-
πορικὴ ἐπιχείρησιν, ὅταν ὁ Τζό—ἕνας ἀπὸ τοὺς
ἀσους τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας—
εἶχε κάμει τὰ πιδὶ παρὰτολμα «λούπιγκ-δὴ-
λούς».

Ἡ Ἀλέτα, ποὺ ἦταν κόρη τοῦ Γενικοῦ
Διευθυντοῦ τῆς «Νοτιοαμερικανικῆς Ἀε-
ροπορικῆς Ἑταιρείας» ἦταν ἐπὶ ἐπιχειρή-
σιν αὐτῇ.

Κρατοῦσε ἕνα χρυσὸ κύπελλον, ποὺ θὰ
προσέφερε στὸν Τζό, τὸ χέριαν της
τρέμανε καὶ τὰ μάγουλά της εἶχανε γίνει
πιδὶ πορφύρα κι' ἀπὸ τὰ κόκκινα τριαν-
ταφυλλάρια.

—Φοβήθηκα γιὰ σὰς! τοῦ εἶπε.

—Ἀπὸ τί μὲ κάνει πιδὶ εὐτυχισμένον σήμε-
ρα! τῆς ἀποκρίθηκε συγκινημένος.

Τὸ βράδυ, στὸ γεῦμα ποὺ δόθηκε πρὸς
τιμὴν του, καθότανε πλάι της.

Ἐπειτα χόρεψαν μαζί σχεδὸν ὅλους
τοὺς χορούς.

Τὴν ἄλλην μέραν ἀνταμαθῆκανε τυχαῖα
στὸ πάρκον τῆς πόλεως.

Δεῖξανε κι' οἱ δύο τὴν ἴδιαν χαρὰ γι' αὐ-
τὴν ν' ἀποσπῇται σὴν ἀντιθέσιν τους.

Τὸ εἰδύλλιον τοὺς ἔρχισε ἔτσι.

Δεκαπέντε μέρες ἀργότερα ἀρραβωνια-
στήσαν.

Ἦταν τὸ πιδὶ ταιριασμένον ζευγάρι ποὺ
μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς.

Ἀγαπῶνταν τρελλά.

Τὸ μόνον σύννεφον, ποὺ ἐσκίαζε τὴν εὐτυ-
χίαν τους, ἦταν ὁ φόβος τῆς Ἀλέτας γιὰ
τὸ ἐπικίνδυνον ἐπαγγελματικὸν ἀρραβωνια-
στικὸν της.

★

Ἐνα τέταρτον μετὰ τὸ τηλέφωνμά της
ἡ Ἀλέτα μπῆκε στὸ σαλόνι, ὅπου ὁ Τζό
τὴν ἐπείμενε μ' ἀνυπομονησίαν.

—Τί συμβαίνει; τὴν ρώτησε, βλέποντας
τὸ χλωμὸν τῆς πρόσωπον καὶ τὰ κόκκινα
σάν κλαμένα μάτια της.

Τὸν τράβηξε σὲ μιὰ γωνιά κι' ἐσφίξε τὸ
χέρι του μὲσα στὰ δικά της.

—Τζό, ἀγάπη μου, σοῦ τὸ ζητῶ γιὰ
χάριν. Μὴν πετάξῃς σήμερα!

Παραξενεύθηκε. Ποτὲ ὥς τότε δὲν τὴν
εἶχε ἰδῇ ἔτσι ταραγμένη.

—Μὰ γιατί; Τί ἔπαθες; Τί ἔχεις; Ἐσὺ
τρέμεις ὀλόκληρη. Τὰ χέρια σου εἶνε πα-
γωμένα, τῆς εἶπε.

—Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς νὰ σοῦ πῶ. Εἶ-
δα κανένα ὄνειρον; Δὲν θυμάμαι. Τὸ μόνον
ποὺ ξέρω, εἶνε πῶς ξύπνησα μὲ μιὰ φο-
βερὴ ταραχή. Σάν καποία φωνὴ νὰ μοῦ
λεγε μέσα μου: Ὁ Τζό κινδυνεύει. Τρέξε!

Πῆρα ἀμέσως τὸ τηλέφωνον. Ὡς ποὺ νάρ-
θῃς στὸ ἀκουστικόν, πῆγα νὰ πεθάνω. Νά-
μιζα πῶς εἶχες πετάξῃς κιόλας. Εὐτυχῶς
ὅμως σὲ πρόφτασα. Τζό, χρυσὸ μου δὲν
εἶνε ἀλήθεια πῶς δὲν θὰ πετάξῃς σήμερα;

Κάνε μου τὴν χάριν...

Γέλασε δυνατὰ, περισσότερον γιὰ νὰ τῆς
δώσῃ θάρρος.

—Μὰ τί εἶνε αὐτά; τῆς εἶπε. Μήπως
πρόκειται νὰ κάμω καμμιά ἐπιχείρησιν ἀκρο-
βατῶν; Ἐνα συνθησμένο ταξιδάκι, τί-
ποτε ἄλλο. Τὸ θράδυ θὰ εἶμαι πίσω.

Τοῦ κάκου ἔπεμψε ἔκλειψη. Ὁ Τζό ἦ-
ταν ἀμετάπειτος. Κατῳρῶσε ὥστόσο νὰ
τὴν ἡσυχάσῃ κάπως, ἀφοῦ τῆς ἀνέπτυξε
πῶς δὲν ἐπρόκειτο παρὰ γιὰ ἕνα ἀπλοῦ-
στατον ταξιδάκι δυὸ ὥρων.

★

Κι' ἀληθινὰ, κανένας φόβος κανενὸς κιν-
δύνου δὲν ὑπῆρχε.

Αἱ ἀτμοσφαιρικὲς συνθήκες ἦσαν περί-
φημες, κι' ὁ Μπρουμπελ θεωροῦσε «παχι-
νάκι» τὸ ἀνέριον ἐκεῖνον ταξίδιον.

Ὡστόσο, ἀπὸ τὴν ὥραν, ποὺ εἶχε ἀπο-
γειωθῇ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ στὸ μυαλὸν του
ἐξανάρχονταν τὰ λόγια τῆς ἀρραβωνιαστι-
κίας του. Καὶ καποία παράξενη ταραχὴ
ἄρχισε νὰ τὸν κυριεύῃ κι' αὐτόν, ὅσο περ-
νοῦσε ἡ ὥρα, μιὰ ταραχή, ποὺ τοῦ κάκου
προσπαθοῦσε νὰ τὴν κατακινήσῃ.

Εἶχε διασχίσει τὸν κάμπο καὶ τὸ ἀερο-
πλάνον του ἀνέβαινε τώρα σὲ μεγάλο

Ποιός άπ' τούς δυό; Τò τραγικό δίλημμα

Εκείνος ήταν κάποτε τραπεζιτικός υπάλληλος.

Εκείνη ήταν συνάδελφός του, δακτυλογράφος στην ίδια τράπεζα.

Πώς έφυγε από τη τράπεζα, πού πήγε, πώς ξαναγύρισε, αυτό δεν τ' ήξερε ή 'Ελθίρα όταν ένα θράδυ τυχαία τον συνάντησε μέσα σ' ένα στενό της Μονμάρτης.

Χαρήκανε όμως τόσο πολύ πού ξαναείδαν ο ένας τον άλλον. Δέκα χρόνια είχαν περάσει από τότε, μά μέσα στην ψυχή τους κυριαρχούσε τò άγνό ακόμα συναδελφικό συναίσθημα πού τούς είχε άλλοτε συνδέσει.

Η 'Ελθίρα τράβηξε ένα παραπέτασμα και προχώρησε σ' ένα ιδιαίτερο καμαράκι, πίσω από τόν μπουφέ τοῦ μπάρ.

— Έχει τόση φασαρία έξω. Νά, έδω θ' μπορούσαμε νά τά ποῦμε.

Ο 'Ερρίκος χαμογέλασε, τήν κύτταξε και τής έπιασε τò χέρι.

Τοῦ φαίνότανε, βέβαια, περίεργο πώς η 'Ελθίρα ήξερε τόσο καλά τὰ κατατόγια εκείνα κι' άπορούσε μ' τò θάρρος της νά τόν μπάρσῃ σ' ένα μπάρ και νά τόν φέρῃ σ' ένα ιδιαίτερο καμαρίνι.

Τή θυμάται καλά. Τότε ήταν σεμνή, μονότονή όρφανή, δεν είχε με κανένα σχέσεις πού νά παρασúρεται και νά πηγαίνει στά ντάνσιγκ, όπως κάνανε όλοι οί νέες.

...Αναμεταξύ τους, τότε βέβαια, είχαν άναπτυχθῇ ένα αίσθηματάκι, τόσο φιλικό όμως, τόσο άγνό, πού άν δεν τύναινε αυτή η άπροόπτη εξαφάνισι τοῦ 'Ερρίκου, ίσως νά κτελέγχαν και σέ γάμιο.

Η 'Ελθίρα χτύπησε τò κουδούνι και τò γκαρσόνι τούς έφερε ένα «γκρόγκ» και τσιγάρα.

Δέν τολμούσαν ούτε νά ρωτήσῃ ο ένας τόν άλλο, μά ούτε και νά μιλήσῃ. Είχαν τόσα πολλά μεσολαβήσει μέσα στά δέκα χρόνια, πού είχαν νά ιδωθοῦν!

— Δέν θ' αναγνωρίζεις βέβαια τήν 'Ελθίρα τή δακτυλογράφο, ξ;

Είπε και γέλασε κυττάζοντάς τον μέσα στά μάτια.

— Βέβαια κι' εγώ άλλαξα, εἶπε εκείνος, θέλοντας ν' άποφύγῃ ένα ζήτημα πού άφορούσε τή ζωή της.

— Ήταν νά μὴν άρχίσῃ κανείς... εἶπε τώρα κάπως πικραμμένα η 'Ελθίρα.

— Δέν σέ καταλαβαίνω... Δέν ὑπάρχει

τίποτα πού ν' άρχίσῃ κανείς και νά μὴν μπορῇ νά τò σταματήσῃ.

— Άκούσε, 'Ελθίρα, δεν τò εἶπα αυτό γιά νά μού δικαιολογηθῇς ή νά μού εξιστορήσῃς τί συνέβη μέσα στά δέκα χρόνια πού άλλαξε τούς τρόπους της ζωής σου. Θά σοῦ πέρω όμως ένα παράδειγμα, έμένα τόν ίδιο, πού ίσως νά μὴ με ξέρης καθόλου, άλλα...

— Τέλος. Θυμάσαι πού έφυγα από τήν τράπεζα; "Ήμουν α τμιώτερος υπάλληλος. Κανείς όμως δεν ξέρει ότι εγώ έσκότωσα τόν ταμιά και πήρα τις πεντάκοσιες χιλιάδες! Ο έλεγχος εὑρήκε τò ταμείο του άκατάστατο και άπέδωσαν τò θάνατό του σέ αυτοκτονία.

— Απ' αυτή τήν υπόθεσι δεν άδίκησα κανένα. Η τράπεζα άν έχασε, έλάττωσε τὰ κέρδη τών εκατομμυριούχων μετόχων της από λιγάκι στόν καθένα. Ο ταμίας άν έλειψε από τή μέση, όπως δήποτε θά πέθαινε — ήταν στό τελευταίο στάδιο της φθίσεως και τούκανα καθόλου γλυτώνοντάς τον από τήν διαρκή, καλθμερινή του άγωνία.

— Αφαίρεσα μιά ζωή γιά τήν κοινωνική αντίληψι, όμως γιά μένα έσώσα δύο ανθρώπους: Αὐτόν κι' έμένα...

Σιώπησε, τήν κύτταξε νά δη τί έντύπωσι τής έκαναν τὰ λόγια του.

— Έκείνη χαμογέλασε. Τέλος ψιθύρισε:

— Κι' έπειτα;

— Έπειτα... άμα πέρασε ή ταραχή και πήραν τò έγκλημα γιά αυτοκτονία, έφυγα από τή τράπεζα, πήγα στην 'Αμερική, άγόρασα ένα κατάστημα και σήμερα ζω με τὰ εισοδήματά μου.

— Και δεν φοβάσαι νά μὴν φλυαρήσω;

— Εσύ; "Οχι!

— Δεν είμαι ή ίδια πού ήξερες.

— Ο,τι κι' άν άλλαξε στή ζωή σου, ή ψυχή σου δεν μπορεί παρά νά μένῃ ή ίδια.

Τοῦ έσφιξε τò χέρι γιά τήν έμπιστοσύνη πού τής έδειχνε.

— Νά σοῦ πῶ κι' εγώ τὰ δικά μου...

— "Οχι... Δεν μ' ένδιαφέρει ή 'Ελθίρα ή σημερινή. Μ' ένδιαφέρει ή 'Ελθίρα πού έγνωρίσα άλλοτε.

— Έσκυψε τò κεφάλι της κι' ένα δάκρυ κύλισε στό μάγουλό της.

Ποιός από τούς δυό ήταν ο άγνότερος; Ο έγκληματίας ή ή παραστρατημένη νέα;

Ποτε, σά νά θρίσκουν, έσκυψε και τή φίλησε στό μέτωπο. Ένα ρίγος διέτρεξε τò κορμί της. Η άνθρωπότης γονάτιζε μπροστά στή μετάνοια τοῦ άμαρτωλοῦ παρελθόντος.

Ο «Ατλαντικός» σφύριζε νά πάρῃ τούς τελευταίους επιβάτες.

Τò άνήσυχο λιμάνι της Χάθρης έστειλε άλλο ένα υπερωκεάνιο γιά τήν 'Αμερική. Πάνω στό κατάστρωμα ο 'Ερρίκος και ή 'Ελθίρα, άκουμπισμένοι ο ένας πάνω στόν άλλο, κύτταζαν τόν κόσμο πού άποχαιρετούσε τούς δικούς του.

Αὐτοί δεν είχαν κανένα ν' άποχαιρετηθούν.

Ούτε κι' αυτό πιά τò παρελθόν. Αὐθόρμητα έστρεψαν τò κεφάλι. Αφῆσαν τή Χάθρη και τò λιμάνι της και έπριν ξαν τή ματιά τους πρὸς τò άνοιχτό πέλαγος.

Μιά καινούργια ζωή άνοιγότανε μπροστά τους, πλημμυρισμένη από τήν εὐτυχία της άγάπης.

— Ο — ΠΑΛ ΖΕΡΛΑΝΤΥ

ΟΙ ΔΟΞΙΟΤΕΡΕΣ

Ερωτικές επιστολές

Η ΝΙΝΕΤΤΑ

ΣΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟ

Τι σοῦ συμβαίνει αγαπημένε μου; Γιατί αυτή ή άκαταστασία στό γράψιμό σου; Μοῦ γράφεις ένα γράμμα κι' έπειτα πάλι εξαφανίζεσαι.

Ούτε γράμμα πιά, ούτε έπίσκεψις, έπὶ δώδεκα τώρα ήμέρες!

Εἶχα πολύ θυμώσει μαζί σου. Τò ξέρεις αυτό. Τώρα όμως ο θυμός μου έπεσε. Ας μὴν ξαναμιλήσωμε πιά γιά τò γραμμα. Τò ξέχασα. Έπειδή όμως αναγκάζομαι νά φύγω σέ λίγες ήμέρες από τò Γιβραλτή, αναγκάζομαι νά στό πῶ, γιά νά μὴν έλθῃς εξαφνικά όταν θά λείπω νά χτυπήσῃς τήν πόρτα μου και σοῦ πουνε ότι δεν είμαι έδω. Πράγμα τò όποϊον δεν θά μ' εύχαριστοῦσε καθόλου.

Θά είχα ήδη φύγει. Έπρεπε όμως ν' άποχαιρετησῶ τή γρή θεία μου Ζιρακούρ πρὶν ν' άναχωρήσω γιά τò Νιμέρκ. Κι' αυτή με κάλεσε νά δειπνήσω μαζί της. Δεν μπόρεσα ν' άρνηθῶ. Αὐτὸ θά δυσανεστοῦσε και τή μητέρα μου.

Έχω μιά ιδέα: "Αν ήθελες νάρχόσουνα και σὺ στό Νιμέρκ μαζί μας;

Ο Ζεραλντί, ο άδελφός μου θά μᾶς άφήσῃ εκεί γιά νά μπαρκάρῃ έπειτα στό Χερσούργο.

Αὐτὸ θά εύχαριστήσῃ και τή μητέρα μου πού θά δῇ ν' άπασχολοῦμαι με τήν περιποίησι ένος φιλοδουσιμένου.

Θά ήμουν κατενθουσιασμένη άν μπορούσα νά περάσω τις μερικές αυτές ώρες τοῦ ταξιδιού μου μαζί σου.

Τί λές; Δέ γίνεται τίποτα; Βλέπεις πώς τίποτα δεν κανονίζεται σύμφωνα με τήν έπιθυμία και τις χαρές της ζωής μας;

Τί κρίμα να περνᾷ ο καιρός και νά μὴ λέμε παρά: Τί κρίμα!

Χαίρε!

Αλήθεια, δεν εἶνε δυνατόν νά φύγῃς τήν Παρασκευή;

Τί περίεργο εἶνε αὐτὸ τò αίσθημα πού νοιώθω έτσι άκατάσχετα γιά σένα. Θά διαρκέσῃ άρά γε πολύ φίλε μου;

Χαίρε, χαίρε, χαίρε! Αὐτὴ τή φορά πιά εἶνε στά σθοάρα. Χαίρε, κύριε φίλε μου, σκέψου και δοῦλε. Μὴ γυρεύῃς νά άνασχολῇς τή νοχέλειά σου σέ κέντρα διασκέδσεως και νά γραπώνεσαι από τις καρδιές τών γυναικῶν.

Μὴ δίνῃς ούτε τήν ψυχή σου, ούτε τò πνεῦμα σου στό πλῆθος αὐτὸ της άνομορφης μάζας, χωρίς καρδιά, χωρίς καλwsύνη, χωρίς διάκρισι και χαρά.

Εἶνε κι' αὐτὸ μιά χάρι πού σοῦ ζητᾷ, σφίγγοντας έγκάρδια τò χέρι σου.

ΝΙΝΕΤΤΑ

Τò έρωτευμένο φάντασμα

Μιά νύχτα τρόμου και φρίκης

Όταν έβγῃκε από τήν αίθουσα τοῦ δικαστηρίου, όπου είχαν έπί τέλους! — έπιτύχει τò διαζύγιο της, ή λαϊκή "Αθέρ, (πού ξανάπαιρνε πιά τò οικογενειακό της όνομα Ντόλλυ Σάνδερς), ο πρώτος άνθρώπος, πού αντίκρυσε, ήταν ο μυστηριώδης άγνωστος με τὰ παράξενα μάτια.

Τὸν συναντοῦσε συχνά τὸν τελευταίο καιρό.

Όπου πήγαινε, όπου εσύχναζε, στά ρεστωράν, πού έτρωγε, στά κέντρα, πού έπαιρνε τὸ τσάι της, στό θέατρο, στίς συναυλίες, δυο δλόκληρους μήνες τώρα τὸν έβλεπε διαρκῶς μπροστά της.

Ήταν πάντοτε άψογα ντυμένος, με ένα αἰώνιο λευκὸ τριαντάφυλλο στή μπουτονιέρα του, με τὸ λεπτό του πρόσωπο, όπου έκαναν παράξενη αντίθεσι τὰ παχειά κατακόκκινα χείλη του.

Μά εκείνο, πού της προξενούσε έντύπωσι, δεν ήταν ή παράδοξη σύμπτωσης — νάταν άρά γε μονάχα σύμπτωσης; — πού τὸν έβλεπε πάντοτε μπροστά της, όσο τὸ βλέμμα του.

Ποιός ήταν;

Τοῦ κάκου ρώτησε τούς γνωστούς, τις φίλες της.

Κανείς δεν ήξερε νά της πῇ τὸ όνομά του.

Ήταν ξένος στό Λονδίνο; Από πού έρχότανε; Πῶς λεγότανε; Πού έμενε;

Κανένας δεν μπορούσε νά τήν πληροφορήσῃ.

Παρουσιάζότανε δλοένα εξαφνικά μπροστά της και πάντοτε μονάχος.

Ποτέ δεν τὸν εἶδε νά συνοδεύεται από κανέναν άλλον, άνδρα ή γυναίκα.

Φαίνότανε σάν ξένος, έντελῶς ξένος πρὸς όλους και όλα γύρω του.

Ξένος κι' αδιάφορος. Αὐτὴ τήν έντύπωσι της εἶδνε. "Ακόμα δεν ήταν βέβαιη άν κι' αὐτὴν τήν ίδια τήν έπρόσεχε.

Εκείνες οί παράδοξες ματιές, πού της έρχινε, κάθε φορά πού τὸν συναντοῦσε, ήσαν τόσο φευγαλέες, ώστε ή Ντόλλυ κατάντησε νά πιστεύῃ πῶς δεν ήσαν παρά τυχαίες.

Όστόσο χαιρότανε όταν τὸν έβλεπε.

Χαιρότανε γιατί είχε προσέξει πῶς, κάθε φορά, πού θά τὸν συναντοῦσε, θά της έβγαίνε σέ καλὸ.

Τόσον καιρὸ παιδεύονταν με τὸ διαζύγιο της, χωρίς νά κατορθώσῃ νά τò κερδίσῃ.

Ο άνδρας της, ο λόρδος "Αθέρ, ήταν ένας κοσμικός τύπος, πού τήν είχε παντρευθῇ έπειτα από σφοδρὸ έρωτα — όπως έδειχνε, τουλάχιστον.

Μά λίγους μήνες μετὰ τὸ γάμο τους, τὸ αίσθημά του αὐτὸ σβύστηκε άπότομα.

Ξανάρχισε τήν παλιά του ζωή, με τὰ γλέντια του, τὰ ξενύχια του, τούς φίλους του και, πρὸ πάντων, τις φίλες του.

Γυρνοῦσε όλη τή νύχτα στά καμπαρέ με γκέρλς κι' επέστρεφε ξημερώματα στό μέγαρό του με τὸ φράκο του τσαλακωμένο, με τὰ μάτια κομμένα, με πόδια, πού παραπατούσαν.

Στὸ τέλος κατάντησε νά φέρνῃ τούς φίλους του και τις φιλενάδες του — γυναῖκες τοῦ έλαφροῦ θεάτρου, ως έπὶ τὸ πλείστον — μέσα στά διαμερίσματά του.

Κι' όλη τή νύχτα ή Ντόλλυ άκούγε τὰ μεθυσμένα τραγούδια τους, τὰ γέλια τους, τὰ φιλιά τους.

Αὐτὴ ή ζωή τήν είχε κάμει νευρική. Ζήτησε τὸ διαζύγιο. Μά ο λόρδος κατάρφανε πάντα ν' άναβόλλῃ τή δίκη ή νά τή μεταώνῃ, κι' έτσι πέρασε ένας δλόκληρος χρόνος, χωρίς ή Ντόλλυ, πού είχε ήδη έγκαταλείψει τὸ μέγαρό του κι' είχε εγκατασταθῇ σ' ένα ξενοδοχείο, νά έπιτύχῃ τίποτα.

Και εξαφνικά, τὸν τελευταίον καιρὸ, όλα άλλαξαν με μιάς. Η υπόθεσις της μῆλκε σέ καλὸ δρόμο, ή δίκη της ώρίσθηκε, έ-

γινε και, τέλος, κερδίσθηκε.

Ήτανε πιά ελεύθερη.

Κι' όλα αυτά ή Ντόλλυ τὰ συνέδεε με τήν εμφάνισι τοῦ μυστηριώδους ανθρώπου με τὰ παράξενα μάτια, γιατί είχε προσέξει πῶς από τὸν καιρὸ πού τὸν πρωταντίκρυσε, όλα της έρχόνταν, όπως τὰ ήθελε...

Παίρνοντας τὸ διαζύγιο της, πήγε νά μείνῃ σέ μιά έξοχική της ιδιοκτησία — ένα τεράστιο σπίτι, με τὰ περισσότερα δωμάτια κλειστά — όπου εγκαταστάθηκε με μιά καμαριέρα και μιά γρή μάγειρissa μονάχα.

Ήθελε νά ξεκουραστῇ γιά λίγο καιρὸ, νά συνέλθῃ από τις συγκινήσεις.

Τὸ πρώτο βράδυ, μὴ μπορώντας νά κοιμηθῇ, κατέβηκε στή βιβλιοθήκη, ένα μεγάλο δωμάτιο, πού άνοιγε πρὸς τὸ πάρκο.

Πῆρε ένα βιβλίο κι' άρχισε νά διαβάσῃ. Τὸ βρήθηκε όμως γρήγορα και τάφανε. Έσβυσε τὸ φῶς και έπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρο.

Έξω τὸ πάρκο λουζότανε στό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ξαφνικά της φάνηκε πῶς διέκρινε μιά σκιά, ένα σχῆμα λευκὸ, πού προχωρούσε κάτω από τὰ δένδρα.

Ανοίξε τὸ παράθυρο γιά νά διακρίνῃ καλλίτερα, κι' άπόμεινε εκεί άκίνητη, παγωμένη από φρίκη.

Κάτω από τήν κεντρική δεινδροστοιχία τοῦ πάρκου, προχωρούσε ένα δν ντυμένο δλόλευκα — της έφάνηκε πῶς ήταν άσπρο φράκο αὐτὸ πού φορούσε — με πρόσωπο κάτασπρο.

Στάθηκε κάτω από τὸ τελευταίον δένδρο, λίγα μέτρα μακριά της, και τήν κυτούσε.

— Φάντασμα! ψιθύρισε.

Και τὰ χέρια της, παράλυτα από τὸν τρόμο, άφήσανε τὸ παράθυρο, τὰ γονάτά της έλύγιαν και σωριάσθηκε στό πάτωμα λιπόθυμη.

Όταν, άργότερα, συνήλθε κι' έτόλμησε νά ξανακυττάσῃ πρὸς τὸ πάρκο, τὸ μυστηριώδες φάντασμα είχε εξαφανισθῇ.

Μά, τ' άλλο βράδυ, της φάνηκε πῶς άκούσε βήματα στόν κῆπο.

Τὸ παράθυρο της κρεβάτοκάμαράς της ήταν άνοιχτό. Χωρίς ν' άναψῇ φῶς, σηκώθηκε από τὸ κρεβάτι και έπλησίασε πιά σέ αὐτήν.

Τὸ ίδιο μυστηριώδες λευκοφορεμένο δν στεκότανε κάτω από τὸ παράθυρό της, με τὰ χέρια σταυρωμένα στό στήθος, με τὸ κάτασπρο πρόσωπο στραμμένο πρὸς αὐτήν.

Χτύπησε με χέρι νευρικό τὸ κουδούνι, ζήτησε τις δυο γυναῖκες άναστάτωσε τὸ σπίτι.

Τὸ φάντασμα είχε εξαφανισθῇ και πάλι μυστηριωδῶς, όπως είχε έρθει.

Μόλις ξημέρωσε, τηλεφώνησε στόν άδελφὸ της, τὸ Τζάκ, στό Λονδίνο.

Ο Τζάκ ήρθε με τὸ άπογευματινὸ τραίνο.

Όταν έβράδυασε, έστειλε τις δυο γυναῖκες νά κοιμηθῶν, κι' αὐτὸς με τήν άδελφή του μείνανε ντυμένοι στή βιβλιοθήκη, όπου δεν είχαν λυάψει φῶς και συζητούσαν.

Κόντευαν μεσάνυχτα, όταν, από τὸ άνοιχτὸ παράθυρο άκούσανε βήματα στόν κῆπο.

Η Ντόλλυ και ο άδελφός της σηκώθηκαν και, πατώντας στις μύτες τών ποδιών, διέσχισαν τὸ διάδρομο, κι' από τήν πόρτα, πού τήν είχαν άφήσει έπίτηδες άνοιχτή, βγήκαν στή βεράντα.

Τὸ φάντασμα στεκόταν αντίκρυ τους, κι' ούτε έκαμε καμμία κίνησι, όταν τούς εἶδε.

Ο Τζάκ, έτράβηξε τὸ πιστόλι του κι' έτοιμάσθηκε νά πυροβολήσῃ τὸ φάντασμα. Μά ή Ντόλλυ, με μιά όρμέμφυτη κίνησι, τοῦπιασε τὸ χέρι.

— Μή! τοῦ ψώναε: τρέμοντας.

Τὸ φάντασμα προχώρησε άρνά, κι' άναβαίνοντας τις σκάλες της βεράντας ήρθε κοντά τους και χα ρετώντας με μίαν υπόκλησι τήν Ντόλλυ, εἶπε με φωνή καθαρή.

— Σας ζητῶ συγγνώμην, κυρία μου, άν σας άνησυχῇσα με τήν παρουσία μου...

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ή Ντόλλυ άνεγνώρισε τὸν άγνωστο με τὰ παράξενα μάτια. Φορούσε λευκὸ φράκο και τὸ χλωμό του πρόσωπο φαίνότανε κάτασπρο.

— Σεις! ψιθύρισε εκείνη με μιά χαρούμενη έκπληξι.

— Ήθελα νά σας ξαναϊδῶ, της εἶπε άπλά. Σας άγαπᾷ!

Τρεῖς μέρες άργότερα, οί κοσμικοί κύκλοι τοῦ Λονδίνου μάθαιναν τούς άρραβῶνες της κυρίας Ντόλλυ Σάνδερς με τόν σερ Μπλάσκο "Αλ Παρές, "Ισπανὸ πολυεκατομμυριούχο, άπόγονο μιάς από τις ευγενέστερες οίκογένειες της "Ανδαλουσίας.

Όλοι παραξενεύθηκαν γιά τὸ συνοικισιο αὐτό, γιατί κανένας δεν ήξερε τὸν παράξενο τρόπο, με τὸν όποϊόν ο "Ισπανός εὐπατρίδης άγάπησε και κατέκτησε τήν Ντολλυ.

ΘΩΡΑΝ Σ ΜΠΑΡΚΛΕ'Υ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Ένα καταπληκτικό και αφάνταστο έργο

9. (Συνέχεια από το προηγούμενο)

“Οχι, δεν ήταν δυνατό να πεθάνω. Τό χιόνι άρχισε να πέφτει. Έπεφτε όσο πήγαινε και πιο πυκνό. Ανακατώθηκα μέσα στις άσπρες τουλούπες, πάλευα γύρω μου, πάλευα, να ξεχωρίσω, να περάσω απ’ τόν άσπρο αυτό μπερντέ. Φυσούσα, ανέπνεα. Τετέλεσται...Δέν έβλεπα πιά.. Προχωρούσα στην τύχη, στα στρβά.”

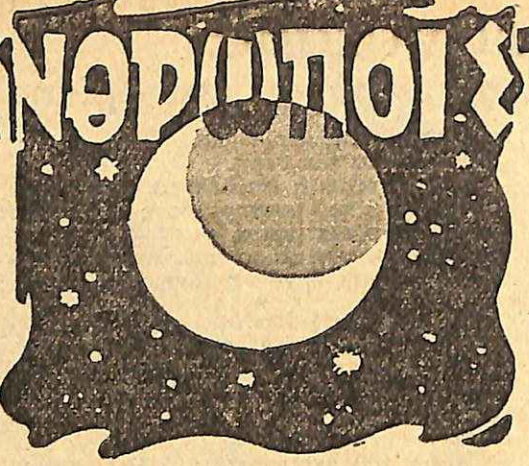
Ξαφνικά χτύπησα κάπου, έπεσα, κυλίστηκα. “Η χαλάδα μου όμως δεν διήρκεσε πολύ. Τό ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως μου δάγκωνε την ψυχή, κι’ άνασηκώθηκα. Άκούμπησα στα γόνατά μου, λιγάκι πιό ψηλά. “Ένας δγκος θρискότανε δίπλα μου. Κάτι τό σκεπασμένο από χιόνια. “Ανοιξα τά μάτια, κύτταξα, πασπάτεψα. “Έβγαλα μιά κραυγή! Μιά κραυγή χαράς.”

Μπροστά μου είχα τη σφαίρα...Σ’ αυτήν επάνω είχα σκουτουφλήσει. Με τά δάχτυλα, με τά νύχια, ξεκαθάριζα. “Έπρεπε να θρω τό πόμολο της πόρτας. Τό θρήκα. “Έστριψα. “Ανοιξα. “Εμπήκα. Σώθηκα.

Πίσω μου χτύπησε θραειά ή πόρτα. Δέν έθυμήθηκα τίποτα. Ούτε τόν Κάθωρ, ούτε τις φωτοβολίδες που έπρεπε να ρίξω. Τέτοια ήταν ή ιούρασί μου που τό κεφάλι μου έγυρε μέσα στη ζεστασιά της καμπίνας, πάνω σ’ ένα μαξιλάρι, κι’ άποκοιμήθηκα

Πόσο κοιμήθηκα, δεν ξέρω’ είχα μιά τέτοια κούρασι που φαντάζομαι ότι μονάχα ή πείνα θα με ζύπνησε. “Η άτμόσφαιρα όμως ήταν τόσο άραιή. Δυσκολευόμουν να αναπνέω. Κατάλαβα. Τό δέυγόνό του άναπνέσκου της σφαιρας είχαν εξατληθή. “Ανασηκώθηκα, έστριψα μιά βαλβίδα. “Έπειτα μιά άλλη “Α, όχι... δεν τολμούσα ν’ άνοιξω την πόρτα της σφαιρας. Δεν ήξερα τί συνέβαινε έξω, τριγύρω μου... Φοβόμουν... Φοβόμουν... “Οχι, δεν ήτο δυνατόν, δεν μπορούσα να μείνω έγώ στη Σελήνη, δέν είχα καμμία δουλειά έγώ στη Σελήνη. Δέν ξέρω οι άλλοι πως βλέπανε την έξυπνότητά της ανθρωπότητας, έγώ όμως δέν έγεννήθηκα ίσως γι’ αυτό. “Ίμουν πιό κοινός, ήμουν ένας ανθρωπάκος που ήθελε απλώς να ζήση και ν’ άπρλαύση τά καλά μιας κληρονομίας δίπλα σε μιά θμορφη γυναικούλα.

Μιά κονσέρβα, δυό παξιμάδια, ένα γλυκίσμα και μπράντ’ πολύ μπράντ. “Ηπια... έπινα, εξακολουθούσα να πινω... “Έγυρα τό κεφάλι... ξανακοιμήθηκα. “Ο Κάθωρ; “Τι μ’ ενδιαφέρει πιά έμένα αυτός ο τρελλός; Τύψεις!... Και γιατί να έχω τύψεις; Αυτός ήθελε να μελετήσει, να προσφέρει υπηρεσία στην ανθρωπότητα, να δοξασθή ίσως... “Εγώ δεν ήθελα τίποτα... του τά χαρίζω όλα... όλα. “Αποκοιμήθηκα. Τί τρομερό όνειρο ήταν αυτό που είδα. Τό θυμάμαι ακόμα κι’ άνατριχιάζω. Ξύπνησα τρομαγμένος. Χιλιάδες, εκατομμύρια, πλήθη, στρα-

τιές από Σεληνίτες είχαν μαζευτή γύρω μου και με σφίγγανε. Με σφίγγανε, με πνίγανε, έβγαλα μιά κραυγή. Πράγματι άνάπνεα βαρειά... Λογικέθηκα λιγάκι. Σκέφτηκα. Δυό πράγματα φταίγανε που είδα αυτό τό όνειρο: Τό πόνο τζίν που ήπια και ή έλλειψις του δέυγόνου στον θαλαμίσκο. “Ηταν πιά καιρός να πάρω μιάν απόφασι.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΓΗ

Δέν άνοιξα την πορτίτσα της σφαιρας, παρά μονάχα τότε όταν έθεβαιώθηκα ότι είχε διαλυθή έντελώς τό χιόνι πάνω από τη Σελήνη και ότι ο ήλιος θρискότανε στο μεσουράνημά του. Με όλη την επιφύλαξι, έκύτταξα έξω. Δέν είδα τίποτα. Καμμία ύποπτη κίνησι. Πόσες ώρες, πόσες μέρες τώρα είχα να δώ τόν Κάθωρ ; Αυτό δεν τό ήξερα. Μπορεί να είχα ήμερολόγιο, αλλά δεν είχα πιά τί συνείσθησι του χρόνου που πέ- ρασε.

“Αλλά... Που θα θρискότανε ο Κάθωρ ; Γιατί δεν έδωσε σημεία ζωής ; Θέτω αλήθεια κάτι έρωτήματα στον έ- αυτό μου, σάν να ενδιαφέρθηκα, σάν να έψαξα να άνεύρω τόν περίφημο συνοδό μου.

Θυμάμαι νύχτωνε. Πότε ; Χτές ήτανε, προχτές ; Αυτό δεν μπορούσα να τό θε- βαιώσω. Κοιμώμουν.

Μήπως το συνέθη κανένα δυστύχημα; Δέν έπρεπε να τό εξακριβώσω ; Δέν εί- χα κάποια εϋθύνη — για όνομα του Θεού, όχι προς την ανθρωπότητα — άπλούστατα άπέναντι των δικαστικών αρχών. άν με ρωτούσανε τώρα που θα επέστρεφα στη Γη. Να έπιστρέψω στη Γη ! Μόνος ; Χωρίς τόν Κάθωρ ;

“Οχι, έπρεπε να τόν άναζητήσω και τό- τε μόνο αν θεβαιωνόμουν ότι ήπαθε τί- ποτα, ότι έχάθη, τότε να έπιστρέψω μό- νος.

Γέμισα τό διασάκκιό μου με κονσέρβα, γα- λέττα, ένα μπουκάκι τζίν. Πήρα δυό περί- στροφα κι’ ένα μαχαίρι και ξεκίνησα.

“Η πυξίδα μας δέ δουλεύε. Τό μετα- λοφόρο έδαφος μας σάσιζε τη μαγνητι- κή θέλωνα, την είχε σχεδόν χαλάσει. “Έβανα όμως σημάδια.

“Αριστερα μου άπέναντι ο χρυσοφόρος θράχος. Δεξιά τό δάσος. “Ένα κουτάκι με κόκκινη μπιριά, με μίνιο, θα μου χρησί- μευε να σημάδευω από πέτρα σε πέτρα τό δρόμο που περνούσα.

Και ξεκίνησα. Περπάτησα τρέχοντας και πηδώντας μέ- χρι τό μεσημέρι.

Διαρκώς έφώναζα τό όνομα «Κάθωρ». Καμμία άπάντησι, καμμία ήχώ, κανένα σημάδι έγκαρδιωτικό για την ύπαρξι του Κάθωρ.

Σταμάτησα να ξεκουραστώ. “Ανοιξα τις κονσέρβες και κάθησα σε μιά πέτρα. “Όλη ή γύρω μου παράξενη φύσις, τά

Του μεγάλου “Αγγλου συγγραφέως ΟΥΕΛΣ

άπληστα δέντρα με τούς περιέργους καρ- πούς τους, τά μεταλλοφόρα θράχια και οι πέτρες δέν μου κάνανε καμμία έντύπω- σι. δέν μ’ ενδιαφέρανε.

Δυό πράγματα άπασχολούσαν τό μυαλό μου.

Θά θρω τόν Κάθωρ ; Θά γυρίσω στη Γη ; Μόλις έφανα ξεκίνησα και πάλι. Τώρα δεν ήθελα ν’ άπομακρυνθώ περισσότερο, γιατί ύπελόγισα ότι ο δρόμος που μου χρειαζότανε να έπιστρέψω στη σφαίρα ή- ταν τόσος, όσος περπάτησα και ή ήμέρα δέν μ’ έπαρινε.

Δέν έπρεπε θέβαια καθόλου να νυκτω- θώ για να σκεπάση τό χιόνι.

“Ηταν ή μόνη στιγμή που ένοιωσα την καρδιά μου να σφίγγεται πραγματικά. Τετέλεσται. “Έπρεπε να έγκαταλείψω τόν Κάθωρ.

“Έπεσα πάνω σε μιά πέτρα κι’ έπιασα τό κεφάλι μου με τά δυό μου χέρια. “Από τί στιγμή αυτή άρχισα να στενο- χωριέμαι.

“Έβλεπα εϋθύνη, φασαρία... Τέλος πολ- λούς μπελάδες...

Τό κυριώτερο όμως που δεν είχα σκε- φθί τό συλλογίστηκα μονάχα τώρα.

Πως θα γύριζα στη γη, αφού δεν ήξε- ρας, καλώς-καλώς, τό μηχανισμό της σφαι- ρας ;

“Η θεοίς μου ήταν δυσχερής, άπελπι- στική.

Πως θα τό εξακατηρίζαν αυτό ο λόρ-δος Ουίστον και ή άρραβωνιστική μου μίς “Έβελυν ;

Και για χιλιοστή φορά μετάνιωσα που άποφάσισα να κάνω αυτό τό ταξείδι στη Σελήνη, που άσφαλώς δεν ύπήρχε πιά άμφιβολία ότι ή έπιστροφή όπωσδήποτε θα ήταν και ο θάνατός μου.

“Αναπήδησα. Είχα σκεφτή ότι ή ώρα περνούσε. “Έπρεπε να έπιστρέψω στη σφαίρα μη με θρή έξω τό χιόνι.

Μάζεψα τό διασάκκιό μου κι’ έτοιμαζό- μουν να ξεκινήσω, όταν τό μάτι μου πή- ρε κάποιο σημάδι χαρακόμενο στο θρά- χο που είχα άκουμπήσει.

“Ηταν ένα τόξο. Και κάτω από τό τό- ξο έκει που έδειχνε μιά μεγάλη πέτρα, γύρω της δεν ύπήρχε τίποτα. Την έσπρω- ξα και κάτω της θρήκα ένα πορτοφόλι.

Τό πορτοφόλι του Κάθωρ.

Τό άνοιξα γρήγορα-γρήγορα.

Μέσα δεν ύπήρχε τίποτ’ άλλο, παρά μο- νάχα ένα σημάδι.

Τό παραθέτω όπως είναι:

Είνε ή άπαλλαγή μου πάσης κατηγο- ρίας ή μομφής έναντι του έαυτού μου, έ- ναντι της ανθρωπότητας, έναντι του λόρ- δου Ουίστον και της άρραβωνιστικής μου, έναντι παντός, ο όποιος θα μπορού- σε να με κατηγορήσει όπωσδήποτε και για ότιδήποτε.

Τό σημάδι γραφεί επί λέξει:

«Δόκτωρ Μπένφορ, τη νύχτα που χωρί- σαμε κρύφτηκα σε μιά σπηλιά για να γλυτώσω από τό χιόνι. Θα με σκεπάζε αν δεν με ένοούσε ή τύχη.

Γιά σάς, θέβαια, δεν ξέρω τί άπογι- νατε.

Εϋχομαι να έχετε σωθή.

“Ασφαλώς θα άνησυχήσατε για μένα και θα έρευνάτε τώρα να με θρήτε.

Δέν σάς ρίχνω καμμία εϋθύνη, δεν εί- σθε ένοχος για τίποτα. “Από δική μου πρωτοβουλία άποφασίζω να μείνω έδω έ- πάνω στο φεγγάρι.

“Εγώ στη σπηλιά που γύρεψα να σωθώ θρήκα μιά είσοδο.

Δέν ξέρω που οδηγεί. Πάντως, όπως παρητήρησα, προχωρεί στα έγκατα της Σελήνης προς την “Αγνωστη Πολιτεία.

Μη παρասυρθητε να με γυρέψετε.

“Αν ζήτε ακόμα, έπιστρέψετε στη Γη.

“Επιστρέψετε να άναγγείλετε αυτά που θρήκαμε, αυτά που είδαμε.

Δημοσιέψετε στις έφημερίδες τό κατόρ- θωμά μας.

Και μη μεταχειρισθήτε την άνακάλυψί- σας, της Σελήνης, για την καταστροφή της ίσορροπίας της Γης.

“Ελπίζω να έπιστρέψετε και πάλι. Γι’ αυτό είμαι θέβαιος. “Αν δεν σάς έλκύ- ση άλλο τίποτα, θα σάς έλκύση ο χρυ- σός που θρήκαμε.

Μέσα στο δεύτερο κιβώτιο, δεξιά της σφαιρας, θα θρήτε ένα σημειωματάριο, στο όποιο έχω γράψει λεπτομερώς τό χειρισμό της σφαιρας για την έπιστροφή της στη Γη. Πρέπει να ξεκινήσετε νύχτα.

“Αν εισθε ζωντανός δόκτωρ Μπένφορ, σάς εϋχομαι εϋτυχία στη ζωή σας.

Σεις ήδη έκπληρώσατε τούς όρους της διαθήκης του λόρδου Πήρας.

Ζήστε εϋτυχισμένους μαζί με τη μέλλου- σα γυνάικα σας, τη Μίς “Έβελυν. Σας ά- εξίζει κάθε εϋχή, με βοηθήσατε να έκπλη- ρώσω τό όνειρό μου.

Θά ζήσω με τούς Σεληνίτες. Φαίνονται τόσο καλοί !

Χαίρε !

Κ ά θ ο ρ >

“Αρχισα να πηδω, να τρέχω, να πετώ. “Ακολουθούσα τά πηγάδια, έπρεπε να θρή σκουα πόν νυχτώση μέσα στη σφαίρα.

Τό στήθος μου είχε φουσκώσει από τη χαρά.

“Απαλασσόμουν έντελώς κάθε ύπο- χρέωσης και εϋθύνης.

“Επί πλέον ο Κάθωρ έζούσε. “Εζούσε, αυτό μ’ ένδιέφερε περισσότερο. “Εζούσε. Καμμία μομφή ! Καμμία κατηγορία !

Οι όροι της διαθήκης έξετελέσθησαν. Τρέχω, τρέχω ! “Ερχομαι προς τη Γη !

Η ΣΕΛΗΝΗ ΤΟΝ ΜΕΛΙΤΟΣ

Ο ήλιος ακόμα δεν είχε δύσει, όταν άγγισα χαρούμενος, λαχανιασμένος τά τοιχώματα της σφαιρας μου.

Τη χάρειψα. Τη φίλησα, μόνο που δεν έκλαιγα από τη χαρά μου.

Είχα άπαλλαγή από κάθε κακό που μπορούσε να με τύπη ή συνείδησί μου.

“Ο ήλιος έπεφτε πάνω στον άπέναντι θράχο και τόν χρύσειζε όλον.

Τί ώραία που λαμποκοπά τό χρυσάφι στον ήλιο !

Θυμήθηκα τά κομμάτια που κρύψαμε στη σφαίρα. “Ανοιξα, επιθεώρησα. Βρι- σκόντουσαν στη θέσι τους.

Χαμογέλασα. Αυτά άνήκον άποκλειστι- κώς σε μένα. Τά κέρδισα με κίνδυνο της ζωής μου. Με τό πιό έπικίνδυνο τόλ- μημα που μπορούσε ποτέ να φαντασθί άνθρωπος.

Μπήκα μέσα στη σφαίρα, κι’ έκλεισα καλά πίσω μου την πορτίτσα. Κύτταξα αν δουλειη ο σωλήνας του δέυγόνου. Δοκί- μασα τά διάφορα μανόμετρα.

Και άνοιξα τό κιβώτιο που μου ύπε- δεικνυε ο Κάθωρ στο γράμμα του.

Πράγματι τό σημειωματάριο θρискότανε στη θέσι του.

Τό διάβασα πέντε-δέκα φορές. “Επέ- στρεφα για τη Γη. “Έπρεπε να είμαι θέ- βαιος για τό χειρισμό της σφαιρας.

Ξεκίνησαμε μ’ έκσφενδόνισι και έπι- στρέψαμε με άνύψωσι.

Μας βοηθούσε ο αυτό ή Σεληνιακή ά- ομόσφαιρα.

“Ανοιξα πάλι, έλυσα την άγκυρα που είχαμε δέσει, την τράβηξα μέσα και τώρα ήμουν έτοιμος για την έπιστροφή.

“Ο ήλιος έφυγε έντελώς, τό χιόνι άρ- χισε να πέφτει.

Σκοτείνιαζε όσο πήγαινε και γύρω μου

άπέεζε, όλο τό έδαφος άσπριζε. Νύχτωσε. Καθάρισα τά παραθυράκια και κάθησα στη θέσι μου.

Κύτταξα δίπλα μου, ή θέσι του Κάθωρ ήταν κενή. Συλλογίστηκα που να θρискό- τανε αυτή τη στιγμή. Τί κουβεντολοί με σχήματα να έκανε με τούς Σεληνίτες.

Στόν ούρανό τά διάφορα άστέρια βγαί- ναν ένα-ένα.

Νά και ή Γη. Φωτισμένη καλά. “Ένα φώς όλα τους, όπως και ή Σελήνη όταν τη βλέπωμε από τη Γη.

“Ένας μοχλός, ένα κουμπί, άλλος μο- χλός, ή σφαίρα άνακινήθηκε, άρχισε να χορεύη πάνω στο έδαφος.

Πάτησα τό δεύτερο κουμπί. Ξεκόλλη- σα από τη Σελήνη, σηκώνομαι, πάτησα τό τρίτο, άρχισα να σχίζω τό άπειρο.

Κατεύθυνισι Γη.

Γη ! Γη !

“Ερχομαι σε Σένα !

Μίς “Έβελυν !

“Ερχομαι σε Σένα.

Μιά νέα κίνησι του μοχλού και έφθα- σα στο άνώτατο όριο της ταχύτητας 300, 500, 800, 1000, δεν ξέρω, δεν μπορώ πιά να υπολογίσω πόσα μίλια την ώρα.

Πετώ ακόμα. “Ιλιγγος. Προχωρώ. Κα- τεύθυνισι Γη.

“Η καρδιά μου είχε φουσκώσει από τη χαρά και διαρκώς άναπτύσσω μεγαλείτε- ρη ταχύτητα. Θέλω να φτάσω τό γρηγο- ρώτερη στη Γη. Θέλω επί τέλους να εξα- πλώσω, ν’ άναπνέω στο κρεβάτι μου.

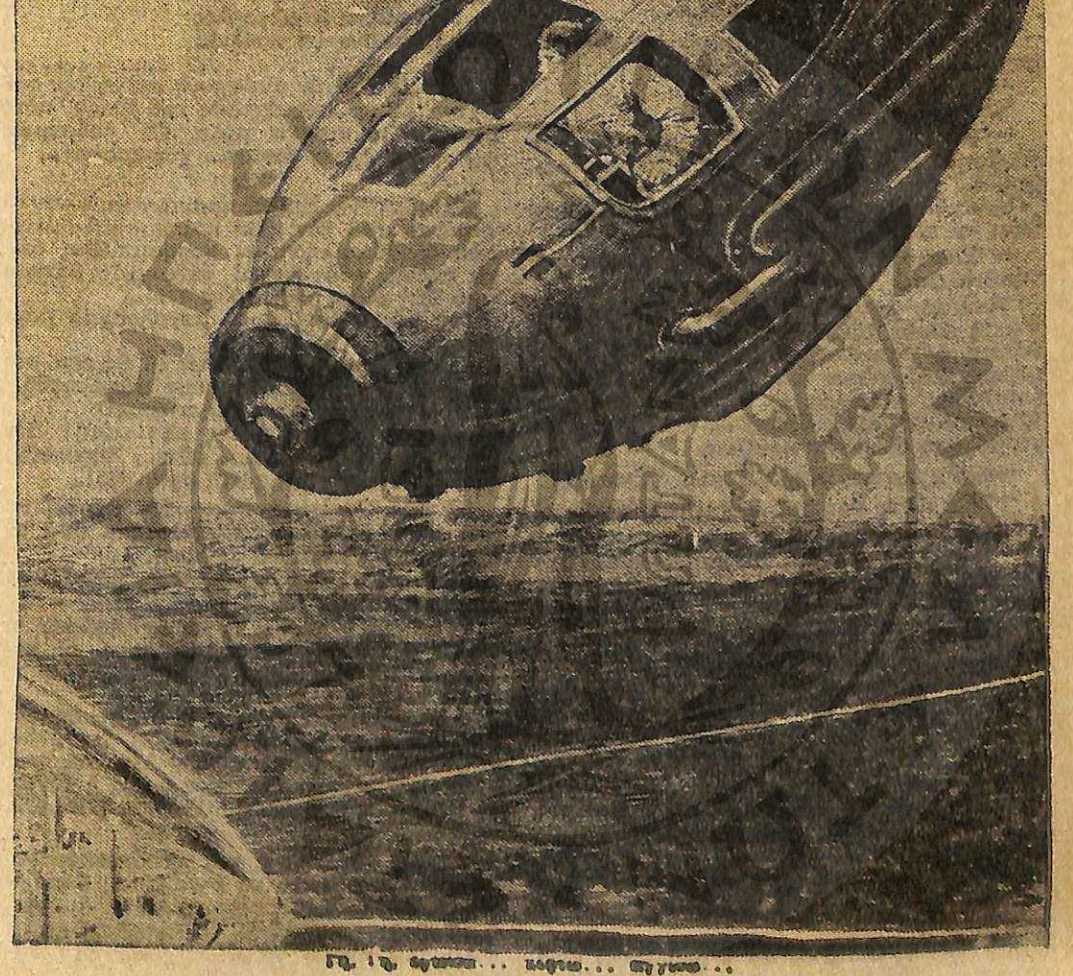
“Όσο πλησιάζω, ο δίσκος της Γης όλο και μεγαλώνει.

“Υπολογίζω ότι ή ταχύτης είναι πολύ μεγαλειτερη από την έκκίνησι, κι’ ότι κα- τά τό πρωί θα θρискωμαι στη Γη.

“Αλλά ;

Τώρα μόλις τό συλλογίστηκα αυτό. Βέβαια τό είχα ξεχάσει έντελώς.

Γ-τ-ρ-... (Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Γη ! Γη ! Ερχομαι σε Σένα... Ερχομαι σε Σένα...

ΘΑΛΑΤΤΑ! ΘΑΛΑΤΤΑ! Εφώναζαν οι
Ίυριοι όταν αντίκρισαν τὰ γαλανὰ
νερά της Μεσογείου.
—Θάλασσα! Θάλασσα! θοοὺν οἱ Ἀ-
θηναῖοι πού ξεροψήνονται ἀπὸ τὴν καυ-
στικές ἀκτίνες τοῦ Ἀττικοῦ ἡλίου.

Καὶ πραγματικά, ἡ μόνη παρηγοριά
τῶν Ἀθηναίων τώρα τὸ καλοκαίρι εἶνε τὸ
δαντελλένια ἀκρογιαλίας τῆς Ἀττικῆς. Ἐ-
κεῖ ξεχύνονται κάθε Κυριακὴ συν γυναι-
ξί καὶ τέκνοις γιὰ νὰ θροοῖσουν τὰ ξερο-
ψημένα κορμιά τους, πού δλόκληρη τὴ
βδομάδα, κατὰ τὴν ἔκφρασι εὐτραφούς φι-
λου, χύνουν τὴν... Ἰαρά!...

—Ὅλοι οἱ θνητοί, ἀνάλογα μὲ τὴς δυ-
νάμεις τοῦ πορτοφολιοῦ τους προετοιμά-
ζονται γιὰ τὴν Κυριακάτικη ἐξόρμησι.

—Λοιπόν, κύρ Γιώργη, γιὰ ποῦ τὴν Κυ-
ριακή;

—Γιὰ τὴ Βουλιαγμένη, κύρ Δημητράκη
μου. Βρήκαμε ἕνα μέρος θαῦμα! Καὶ τὸ
νερὸ δὲν ἀπέχει παρά μισὴ ὥρα μόνο...

—Τί λές, κύρ Γιώργη μου, αὐτὸ εἶνε εὖ-
ρημα!... Ἰσως ἔρθω κι' ἐγὼ μὲ τὴν Εὐ-
θαλία καὶ τὰ παιδιά...

—Θὰ σὰς περιμένω, θὰ σὰς περιμένω
με... Θὰ ξεκινήσωμε στίς τέσσερις τὸ πρωὶ
ἀπὸ τὸ σπίτι...

—Καὶ μὲ τί θὰ πᾶμε κύρ Γιώργη;

—Ἄ! δὲν ξέρεις; Ἐχομε κλείσει γιὰ
ὅλο τὸ καλοκαίρι τὸ ἀμάξι τοῦ κύρ Ἀν-
τρέα... Τώρα μάλιστα πού ἔχει πάρει καὶ
νέο ἄλογο... Θαῦμα, σοῦ λέω! Προτοῦ
ἔγῃ ὁ ἥλιος θὰ εἰμάστε τοῖς Βουλιαγμένη.

Θάρρωμε ἐξάπαντος. Νὰ μᾶς περιμένω-
τε... Στίς τέσσερις, λοιπόν, στὸ σπίτι...
Τὸ ραντεβού ἐδόθηκε κι' ἀμέσως ἀρχί-
ζουν οἱ προετοιμασίες. Ὁ κύρ Δημητρά-
κης δίνει τὸ σχετικὸ ἀντίκρυσμα καὶ ἡ συμ-
βία του παίρνει σθάρνα τὴν ἀγορά, γιὰ νὰ
κάνη τὰ ψώνια πού χρειάζονται.

Καὶ φθάνει ἡ Κυριακή.
Ἡ νεολαΐα τῆς συντροφιάς, πού ἔχει
καταλάβει κι' ὅλας τὴς θέσεις της στὸ κάρ-
ρο, θαρρεῖ τὸ ἐνεργηθῆ.

Χαράζει ἡ αὐγούλα,
ξυπνοῦνε τὰ πουλιά
κι' ἐμεῖς μὲ τὴν θροοῦλα
θὰ πιασάσσουμε δουλειά...

Ὁ ἀγουροξυπηνημένος μπέμπης τῆς κυ-
ρίας Ἑλπινίκης ἀκομπιανάρει:
—Οὐάα!... Οὐάα!...

Ὁ τενόρος διαμαρτύρεται.

—Ποῦ στὴν ὀργὴ πῆγε ἡ μάνα του καὶ
τὸ ἄφησε ἐδῶ, γιὰ νὰ μᾶς χαλάσῃ τὸ τρα-
γοῦδι... Κυρὰ Ἑλπινίκη!...

Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἔρχεται ἡ ἀπάν-
τησι σὲ τὸν λὰ μινόρε:

—Ἐφτασα!... Ἐφτασα!... Μιά στιγμὴ
νὰ διπλώσω τοὺς κεφτέδες!...

Ἀπὸ τὴ γωνία στρίβει ὁ κύρ Δημητρά-
κης, ἡ κυρία Εὐθαλία, ὁ Κωστάκης, ὁ Γιαν-
νάκης, ὁ Ἀντρίκος, ἡ Λιλίκα καὶ ἡ Φιλο-
μήλα. Στὰ χέρια τους κρατᾶνε καλὰ θια
τενεκές, κουβέρτες, στάμνες, μπρίκια,
κατσαρόλες καί... ὅ,τι ἄλλο δὲν ξεχάσανε
νὰ πάρουν ἀπὸ τὴν κουζίνα.

—Καλημέρα... Καλημέρα... Ἐτοιμοί;

—Ἀμ, ἄντε λοιπόν! Δὲν μπορούσατε νὰ
ξυπνήσετε πιὸ νωρίς;

—Μπαρδόν, παιδιά, ἂν ἀργήσαμε. Εἶχε
ξεχάσει ἡ Εὐθαλία νὰ θάλῃ τὸν ναργιλέ
μου μέσα στὸ καλὰθι.

—Ἄντε, ἄντε, ἀφήστε τὴς δικαιολογίες.
Ἐμπρός, κυρὰ Εὐθαλία, ἀνέβα μπροστὰ!

Ἐλλειψει.. μακαρᾶ, χρησιμοποιεῖται μιὰ
γερὴ σανίδα καὶ ἡ κυρία Εὐθαλία... ἐπι-
θιβάζεται.

—Νὰ μὴν τρανταχτῶ ἐδῶ, πού μὲ θά-
λατε...

—Τί λές, κυρὰ Εὐθαλία!...Ὅτε ὁ Φῶρτ
δὲν κάνει τὰ ταξείδια ἀναψυχῆς του τόσο
ἀνασπαστικά...

—Γιωργάκη, Κατίνα, ἐδῶ!...

—Ἀποστόλη, πρόσεξε νὰ μὴ λυώσουν οἱ
ντομάτες...

—Ἀγλαΐα, θάλα σὲ καλὸ μέρος τὴν ντα-

...ΘΑΛΑΤΤΑ

Πῶς οἱ οἰκογενειάρχαι

λασσα ὅπως ἦσαν ἰδρωμένοι.

—Ἀχ, τὰ γρουσουζικά!... Δὲν τὰ θλέ-
πεις, Δημητράκη; Κοιμᾶσαι κακομοῖρη,
θὰ πουντιάσουν πού κακοχρονόναχουν...

Ἀντρίκοο!... Μωρὴ Φιλομήλα!... Παι-
διά εἶνε αὐτά; Ὅπου κι' ἂν πάω, θὰ μοῦ
τὸ θγάλουν ἀπὸ τὴ μύτη!... Μωρὲ Ἀντρί-
κοο!...

Ὁ κύρ Δημητράκης, γιὰ νὰ κατευνάσῃ
τὰ νεύρα τῆς συμβίας του, τρέχει στὴ θά-
λασσα καὶ γυρίζει σὲ λίγο κρατῶντας ἄ-
πὸ τ' αὐτιά τὸν Ἀντρίκο καὶ τὴ Φιλομήλα.

Ἡ κυρία Ἑλπινίκη, ὅμως, ἐποῦ δὲν ἔ-
χει λεφτὰ γιὰ τοὺς γιατροὺς, ἀρχίζει τὴς
ξαναστροφές.

—Φράπ!... Φρούπ!...

—Νά, γιὰ νὰ μάθете ἄλλη φορὰ!...

Καὶ ἡ... μουσικὴ ἀρχίζει.

—Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω, ἄ!... ἄ!... ἄ!...

—Ὦχου ὁ σθέρκος μου!... οὐ!... οὐ!...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ μπέμπης, πού κοιμῶ-
ταν, ἐπὶ φῶνι ἀπὸ τὰ κλάματα κι' ἀρχίζει
κι' αὐτός.

—Οὐά!... Οὐάαα!...

Ὁ κύρ Γιωργάκης, πού δὲν μπορεῖ νὰ
ἀκούῃ πιά, φορεῖ ἑλαστικά τὸ μπανιερὸ
του, παίρνει ἕνα βιβλίο καὶ τραβάει σὲ μιὰ
...τούρλα ἄμμου γιὰ νὰ διαβάσῃ. Δὲν ἔ-
χει προφτάσει, ὅμως, νὰ γυρίσῃ τὴν πρῶ-
τὴ σελίδα, ὅταν τοῦρχειται στὰ μοῦτρα μιὰ
μάλλα, πού ξεφεύγει ἀπὸ τὴν παρέα πού
ἔπαιζε βόλεϋ — μπόλ.

Ἀρχίζει νὰ θλαστήματι:

—Φτοῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!... Ὅτε ἔ-
να λεφτὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἡσυχάσῃ.

Παίρνει τὰ... στεγνά του—δὲν ἔχει δου-
τηχτὴ ἀκόμα — καὶ τρέχει νὰ πέσῃ στὴ
θάλασσα.

Ἡ κυρία Εὐθαλία, ἡ κυρία Ἀγλαΐα, ἡ
κυρία Ἑλπινίκη, οἱ ἄνδρες τους, οἱ κο-
πέλλες καὶ ἡ μαρίδα ἀρχίζουν νὰ κατε-
βάθουν τὰ πράγματα.

Δένονται ἐσπευσμένως δυὰ κουβέρτες
ἀπὸ τὴς τέσσερις γωνίες τους, τενώνον-
ται, οἱ ἄκρες τῶν σκονινῶν δένονται στὸ
κλαρία τῶν κοντινῶν πεύκων καὶ ἡ τέντα,
πού θὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο, εἶνε
ἐτοιμὴ.

—Δόξα σοι ὁ θεὸς καὶ τὰ καταφέραμε.
λέει ἡ κυρὰ Ἑλπινίκη θγάζοντας ἕναν ἀ-
νασπασμὸ ἀνακουφισμένος. Ἀλλὰ ἀμέσως
ἀρχίζει ἡ στενοχώρια. Ὁ Ἀντρίκος καὶ ἡ
Φιλομήλα πῆγαν νὰ θουτηχτοῦν στὴ θά-

λασσα ὅπως ἦσαν ἰδρωμένοι.

—Ἀχ, τὰ γρουσουζικά!... Δὲν τὰ θλέ-
πεις, Δημητράκη; Κοιμᾶσαι κακομοῖρη,
θὰ πουντιάσουν πού κακοχρονόναχουν...

Ἀντρίκοο!... Μωρὴ Φιλομήλα!... Παι-
διά εἶνε αὐτά; Ὅπου κι' ἂν πάω, θὰ μοῦ
τὸ θγάλουν ἀπὸ τὴ μύτη!... Μωρὲ Ἀντρί-
κοο!...

Ὁ κύρ Δημητράκης, γιὰ νὰ κατευνάσῃ
τὰ νεύρα τῆς συμβίας του, τρέχει στὴ θά-
λασσα καὶ γυρίζει σὲ λίγο κρατῶντας ἄ-
πὸ τ' αὐτιά τὸν Ἀντρίκο καὶ τὴ Φιλομήλα.

Ἡ κυρία Ἑλπινίκη, ὅμως, ἐποῦ δὲν ἔ-
χει λεφτὰ γιὰ τοὺς γιατροὺς, ἀρχίζει τὴς
ξαναστροφές.

—Φράπ!... Φρούπ!...

—Νά, γιὰ νὰ μάθете ἄλλη φορὰ!...

Καὶ ἡ... μουσικὴ ἀρχίζει.

—Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω, ἄ!... ἄ!... ἄ!...

—Ὦχου ὁ σθέρκος μου!... οὐ!... οὐ!...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ μπέμπης, πού κοιμῶ-
ταν, ἐπὶ φῶνι ἀπὸ τὰ κλάματα κι' ἀρχίζει
κι' αὐτός.

—Οὐά!... Οὐάαα!...

Ὁ κύρ Γιωργάκης, πού δὲν μπορεῖ νὰ
ἀκούῃ πιά, φορεῖ ἑλαστικά τὸ μπανιερὸ
του, παίρνει ἕνα βιβλίο καὶ τραβάει σὲ μιὰ
...τούρλα ἄμμου γιὰ νὰ διαβάσῃ. Δὲν ἔ-
χει προφτάσει, ὅμως, νὰ γυρίσῃ τὴν πρῶ-
τὴ σελίδα, ὅταν τοῦρχειται στὰ μοῦτρα μιὰ
μάλλα, πού ξεφεύγει ἀπὸ τὴν παρέα πού
ἔπαιζε βόλεϋ — μπόλ.

Ἀρχίζει νὰ θλαστήματι:

—Φτοῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!... Ὅτε ἔ-
να λεφτὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἡσυχάσῃ.

Παίρνει τὰ... στεγνά του—δὲν ἔχει δου-
τηχτὴ ἀκόμα — καὶ τρέχει νὰ πέσῃ στὴ
θάλασσα.

Ἡ κυρία Εὐθαλία, ἡ κυρία Ἀγλαΐα, ἡ
κυρία Ἑλπινίκη, οἱ ἄνδρες τους, οἱ κο-
πέλλες καὶ ἡ μαρίδα ἀρχίζουν νὰ κατε-
βάθουν τὰ πράγματα.

Δένονται ἐσπευσμένως δυὰ κουβέρτες
ἀπὸ τὴς τέσσερις γωνίες τους, τενώνον-
ται, οἱ ἄκρες τῶν σκονινῶν δένονται στὸ
κλαρία τῶν κοντινῶν πεύκων καὶ ἡ τέντα,
πού θὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο, εἶνε
ἐτοιμὴ.

—Δόξα σοι ὁ θεὸς καὶ τὰ καταφέραμε.
λέει ἡ κυρὰ Ἑλπινίκη θγάζοντας ἕναν ἀ-
νασπασμὸ ἀνακουφισμένος. Ἀλλὰ ἀμέσως
ἀρχίζει ἡ στενοχώρια. Ὁ Ἀντρίκος καὶ ἡ
Φιλομήλα πῆγαν νὰ θουτηχτοῦν στὴ θά-

ἀπολαμβάνουν τὴν ἀκρογιαλιά...

ζουν μόνες τους γιὰ τὰ φαγιά τους!...

—Νάτα μας! Θὰ μᾶς πῇ τώρα καὶ γιὰ
τὴν νοικοκυροσύνη μου! Ἀμ...

—Ἐλα, ἔλα, ἄς λείπουνε τὰ λόγια, ἐ-
πεμθαίνει ὁ κύρ Δημητράκης, ἐδῶ ἤρθαμε
νὰ... διασκεδάσουμε(!) κι' ὄχι νὰ τσα-
κωθοῦμε.

Ὁ κύρ Δημητράκης, γιὰ νὰ κατευνάσῃ
τὰ νεύρα τῆς συμβίας του, τρέχει στὴ θά-
λασσα καὶ γυρίζει σὲ λίγο κρατῶντας ἄ-
πὸ τ' αὐτιά τὸν Ἀντρίκο καὶ τὴ Φιλομήλα.

Ἡ κυρία Ἑλπινίκη, ὅμως, ἐποῦ δὲν ἔ-
χει λεφτὰ γιὰ τοὺς γιατροὺς, ἀρχίζει τὴς
ξαναστροφές.

—Φράπ!... Φρούπ!...

—Νά, γιὰ νὰ μάθете ἄλλη φορὰ!...

Καὶ ἡ... μουσικὴ ἀρχίζει.

—Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω, ἄ!... ἄ!... ἄ!...

—Ὦχου ὁ σθέρκος μου!... οὐ!... οὐ!...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ μπέμπης, πού κοιμῶ-
ταν, ἐπὶ φῶνι ἀπὸ τὰ κλάματα κι' ἀρχίζει
κι' αὐτός.

—Οὐά!... Οὐάαα!...

Ὁ κύρ Γιωργάκης, πού δὲν μπορεῖ νὰ
ἀκούῃ πιά, φορεῖ ἑλαστικά τὸ μπανιερὸ
του, παίρνει ἕνα βιβλίο καὶ τραβάει σὲ μιὰ
...τούρλα ἄμμου γιὰ νὰ διαβάσῃ. Δὲν ἔ-
χει προφτάσει, ὅμως, νὰ γυρίσῃ τὴν πρῶ-
τὴ σελίδα, ὅταν τοῦρχειται στὰ μοῦτρα μιὰ
μάλλα, πού ξεφεύγει ἀπὸ τὴν παρέα πού
ἔπαιζε βόλεϋ — μπόλ.

Ἀρχίζει νὰ θλαστήματι:

—Φτοῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!... Ὅτε ἔ-
να λεφτὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἡσυχάσῃ.

Παίρνει τὰ... στεγνά του—δὲν ἔχει δου-
τηχτὴ ἀκόμα — καὶ τρέχει νὰ πέσῃ στὴ
θάλασσα.

Ἡ κυρία Εὐθαλία, ἡ κυρία Ἀγλαΐα, ἡ
κυρία Ἑλπινίκη, οἱ ἄνδρες τους, οἱ κο-
πέλλες καὶ ἡ μαρίδα ἀρχίζουν νὰ κατε-
βάθουν τὰ πράγματα.

Δένονται ἐσπευσμένως δυὰ κουβέρτες
ἀπὸ τὴς τέσσερις γωνίες τους, τενώνον-
ται, οἱ ἄκρες τῶν σκονινῶν δένονται στὸ
κλαρία τῶν κοντινῶν πεύκων καὶ ἡ τέντα,
πού θὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο, εἶνε
ἐτοιμὴ.

—Δόξα σοι ὁ θεὸς καὶ τὰ καταφέραμε.
λέει ἡ κυρὰ Ἑλπινίκη θγάζοντας ἕναν ἀ-
νασπασμὸ ἀνακουφισμένος. Ἀλλὰ ἀμέσως
ἀρχίζει ἡ στενοχώρια. Ὁ Ἀντρίκος καὶ ἡ
Φιλομήλα πῆγαν νὰ θουτηχτοῦν στὴ θά-

λασσα ὅπως ἦσαν ἰδρωμένοι.

—Ἀχ, τὰ γρουσουζικά!... Δὲν τὰ θλέ-
πεις, Δημητράκη; Κοιμᾶσαι κακομοῖρη,
θὰ πουντιάσουν πού κακοχρονόναχουν...

Ἀντρίκοο!... Μωρὴ Φιλομήλα!... Παι-
διά εἶνε αὐτά; Ὅπου κι' ἂν πάω, θὰ μοῦ
τὸ θγάλουν ἀπὸ τὴ μύτη!... Μωρὲ Ἀντρί-
κοο!...

Ὁ κύρ Δημητράκης, γιὰ νὰ κατευνάσῃ
τὰ νεύρα τῆς συμβίας του, τρέχει στὴ θά-
λασσα καὶ γυρίζει σὲ λίγο κρατῶντας ἄ-
πὸ τ' αὐτιά τὸν Ἀντρίκο καὶ τὴ Φιλομήλα.

Ἡ κυρία Ἑλπινίκη, ὅμως, ἐποῦ δὲν ἔ-
χει λεφτὰ γιὰ τοὺς γιατροὺς, ἀρχίζει τὴς
ξαναστροφές.

—Φράπ!... Φρούπ!...

—Νά, γιὰ νὰ μάθете ἄλλη φορὰ!...

Καὶ ἡ... μουσικὴ ἀρχίζει.

—Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω, ἄ!... ἄ!... ἄ!...

—Ὦχου ὁ σθέρκος μου!... οὐ!... οὐ!...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ μπέμπης, πού κοιμῶ-
ταν, ἐπὶ φῶνι ἀπὸ τὰ κλάματα κι' ἀρχίζει
κι' αὐτός.

—Οὐά!... Οὐάαα!...

Ὁ κύρ Γιωργάκης, πού δὲν μπορεῖ νὰ
ἀκούῃ πιά, φορεῖ ἑλαστικά τὸ μπανιερὸ
του, παίρνει ἕνα βιβλίο καὶ τραβάει σὲ μιὰ
...τούρλα ἄμμου γιὰ νὰ διαβάσῃ. Δὲν ἔ-
χει προφτάσει, ὅμως, νὰ γυρίσῃ τὴν πρῶ-
τὴ σελίδα, ὅταν τοῦρχειται στὰ μοῦτρα μιὰ
μάλλα, πού ξεφεύγει ἀπὸ τὴν παρέα πού
ἔπαιζε βόλεϋ — μπόλ.

Ἀρχίζει νὰ θλαστήματι:

—Φτοῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!... Ὅτε ἔ-
να λεφτὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἡσυχάσῃ.

Παίρνει τὰ... στεγνά του—δὲν ἔχει δου-
τηχτὴ ἀκόμα — καὶ τρέχει νὰ πέσῃ στὴ
θάλασσα.

Ἡ κυρία Εὐθαλία, ἡ κυρία Ἀγλαΐα, ἡ
κυρία Ἑλπινίκη, οἱ ἄνδρες τους, οἱ κο-
πέλλες καὶ ἡ μαρίδα ἀρχίζουν νὰ κατε-
βάθουν τὰ πράγματα.

Δένονται ἐσπευσμένως δυὰ κουβέρτες
ἀπὸ τὴς τέσσερις γωνίες τους, τενώνον-
ται, οἱ ἄκρες τῶν σκονινῶν δένονται στὸ
κλαρία τῶν κοντινῶν πεύκων καὶ ἡ τέντα,
πού θὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο, εἶνε
ἐτοιμὴ.

—Δόξα σοι ὁ θεὸς καὶ τὰ καταφέραμε.
λέει ἡ κυρὰ Ἑλπινίκη θγάζοντας ἕναν ἀ-
νασπασμὸ ἀνακουφισμένος. Ἀλλὰ ἀμέσως
ἀρχίζει ἡ στενοχώρια. Ὁ Ἀντρίκος καὶ ἡ
Φιλομήλα πῆγαν νὰ θουτηχτοῦν στὴ θά-

τὸς ἀσπληροὺς κανόνες πού διέπουν καὶ
δλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πού τὴν
ἀποτελοῦν. Οἱ κανόνες αὗτοι εἶνε: Γα-
πινότης, μελέτη, ἀγάπια καὶ ἐξυπηρέτη-
σις τοῦ ἀνθρώπου, ὅποιος καὶ ἂν εἶνε.

Ἡ μελέτη τοῦ «Γιόγα» στηρίζεται πά-
νω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐξή συστήματα τῆς Ἰν-
δικῆς φιλοσοφίας καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ
σχέσι μὲ τὸν Βουδισμό. Μερικὲς θρη-
σκευτικὲς ἀσκήσεις, ἐπιβάλλονται εἰς τὰ
μέλη μόνο γιὰ τὴν αὐτοπειθαρχία τους,
ὅπως καὶ οἱ ἀναπνευστικὲς κινήσεις γιὰ
τὴν ἀπόκτησι μεγαλειότητος φυσικῆς καὶ
πνευματικῆς τελειότητος.

Στίς Ἰνδίες ὅμως, ὅπου ὅλα χρωμα-
τίζονται μὲ τὴν ἀνατολίτικη μουσικοπά-
θεια, τὰ μέλη τῆς «Γιόγα» θεωροῦνται
ἅγιοι ἄνθρωποι.

Κάποιος Ἀγγλος τῶν Ἰνδιῶν, ὁ ὁ-
ποῖος ἐμελέτησε τὴν «Γιόγα» ἐπὶ σαράν-
τα ἔτη καὶ ἦταν ὅλα αὐτὸ τὸ διάστημα
φανατικὸς ὁπαδὸς τῆς, κατάρθωσε, ἐπι-
στρέφον-ας στὴν Ἀγγλία, νὰ πείσῃ πολ-
λοὺς πού δὲν τὸν ἐννωρίζαν, ὅτι ἦταν 60
ἐτῶν, ἐνῶ ἡ πραγματικὴ του ἡλικία ἔε-
περνοῦσε τὰ ἐνενήντα. Ἡ θαλερότης αὐ-
τῇ ἦταν συνέπεια τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμο-
γῆς τῶν κανόνων τῆς «Γιόγα».

Σ' ἕνα ἐρημικὸ χωριὸ τῶν Ἰνδιῶν,
στὴν Ἀνατολικὴ Βεγγάλη, ὁ κηπουρὸς
ἐνός Ἀγγλοῦ ἀστυνόμου διαγκώθηκε ἀ-
πὸ ἕνα φειδι κόμπρα. Παρ' ὅλες τὴς
προσπάθειες γιὰ τὴ σωτηρία του, ὁ ἄν-
θρωπος ὑπέκυψε στὴν ἐνέργεια τοῦ δη-
λητηρίου. Δύο ὥρες ἀργότερα ἕνας «Γιό-
γι» — ὅπως λέγονται τὰ μέλη τῆς πε-
ρίεργης ἐνώσεως — περνοῦσε ἀπὸ τὸ χω-
ριὸ καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ἀστυνό-
μου, γιὰ νὰ ζητήσῃ ἄσυλο γιὰ τὴ νύχτα.

Τὸν δέχτηκαν καὶ ἰὶ ἄνθρωποι τοῦ σπι-
τιοῦ τοῦ μιλῆσαν γιὰ τὸ θάνατο τοῦ
κηπουροῦ. Ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸ νεκρὸ καὶ ὅ-
ταν τὸν ὠδήγησαν κοντὰ του, πῆρε ἕνα
θοτάκι πού εἶχε μαζὶ του καὶ τῶδεσε σφι-
χτὰ στὸ δάχτυλο τοῦ πεθαμένου ἐκεῖ
πού τὸν εἶχε διαγκώσει τὸ φεῖδι. Τὸ ἄφη-
σε ἐκεῖ λίγα λεπτά, ψιθυρίζοντας ἀκατά-
ληπτα λόγια καὶ σὲ λίγο ὁ ὑποτιθέμενος
νεκρὸς ξανάρθε στὴ ζωὴ. Ὁ «Γιόγι» τὸν
εἶχε ἀναστήσει.

Ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως ἡ μέθοδος τῶν
«Γιόγι» στηρίζεται στὸν αὐθιγαντισμὸ
καὶ στὴν ὑποβολή. Οἱ καθημερινὲς συ-
νεχεῖς ἀσκήσεις τους, ἐξ ἄλλου, κάνουν
τὸ σῶμα τους ἀπρόσβλητο ἀπὸ τὴς μετα-
δοτικῆς καὶ λοιμωδῆς ἀσθενείας. Ἐνας
γυμνασμένος «Γιόγι» μπορεῖ νὰ κρατήσῃ
τὴν ἀναπνοὴν του ἐπὶ ἐπὶ λεπτὰ τῆς ὥ-
ρας, θουτῶντας τὸ κεφάλι του μέσα στὸ
νερὸ.

ΦΟΥ-ΜΑΝΤΣΟ

Ο κίτρινος ἐφιάλτης τῶν λευκῶν
Τοῦ συγγραφέως Ζάξ Ρῶμερ

9 (Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—“Ἀς κάνουμε γρήγορα, εἶπε ὁ Σμιθ, ὁ ὁποῖος κύτταζε γύρω του. Πήραμε τὸ σκυλί μαζί μας καὶ ἐγκαταλείψαμε τὸ δάσος. Κανείς δὲν ἐνεφανίσθη. Κανένας θόρυβος δὲν ἀκούστηκε. Στὴ μέση τοῦ δρόμου γιὰ τὸ σπῆτι, ὁ Ντέμπυ, μισοντυμένος, ἐρχότανε νὰ υἱὰς συνάντησθαι. “Ἐπειτα ὁ Ἐδουάρδος, ὁ κηπουρός. Τὰ πρόσωπά τους ἦσαν ὠχρά. Στὰ παράθυρα οἱ ἄλλοι ὑπηρετές. Ἡ Μίς Ἐλδαμ μὲ φώναξε στὸ δωμάτιό της. —Πέθανε; —“Ὀχι, εἶνε ζαλισμένος. —“Ὀκὺτταζε τότε μὲ προσοχὴ τὸ κεφάλι τοῦ σκύλου. Τὸν εἶχαν χτυπήσει μὲ κάποιον βαρὺ ἐργαλεῖο. Τὸ κρανίον του ὅπως εἶχεν ἀνθέξει. Εἶνε δύσκολο νὰ σκομώσῃ κανεὶς ἕνα «μπουλνῶκ». —Θὰ τὸ περιποιηθῇ, γιὰτρέ; ρώτησε ὁ Ἐλδαμ. Ἐμεῖς πᾶμε νὰ κάνουμε ἕνα γυῖρο γιὰ νὰ μὴ μᾶς ξεφύγῃ ὁ κακοῦργος.

Τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν σκληρυνεῖ. Δὲν ἦταν πιά ὁ ἐφημέριος. “Ἐλέπτα μπροστά μου τὸν «Πάρσον Ντάιν». “Ἀνέλαθα νὰ περιποιηθῶ τὸ σκύλο, καὶ ὁ Ἐλδαμ μὲ τοὺς ἄλλους, πού ἐφωδίασταν πολλὰ φανάρια, ἀρχισαν τὶς ἐπρευνές τους πρὸς τὸ δάσος. “Ἐνῶ λοιπὸν ἐπλενα μιά μεγάλη πληγὴ στὸ κεφάλι τοῦ σκύλου, ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε ἡ Μίς Ἐλδαμ. Μᾶλλον ἡ φωνὴ τῆς νέας παρὰ οἱ περιποιήσεις μου ἦταν ἐκείνῃ πού ἔκανε τὸ σκύλο νὰ ἐπανέλθῃ στὴ ζωὴ. “Ἐκοίνησε ἐλαφρὰ τὴν οὐρὰ του κι’ ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἀνασηκώθηκε, παρ’ ὅλον πῆτα καὶ τὸ πόδι του ἦταν πληγωμένο. “Ἀφῆσα τὸ ἄρρωστο σκυλί νὰ τὸ περιποιηθῇ ἡ Μίς Ἐλδαμ κι’ ἐτρέξα κι’ ἐριποινήθῃ ἡ Μίς Ἐλδαμ. Εἶχαν ἤδη γυρίσει τὸ δάσος, χωρὶς νὰ βροῦν τίποτα. —Δὲν ὑπάρχει τίποτα ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε ν’ ἀφῆσε πάλι τὸ κτήμα, εἶπε μὲ κατάπληξι ὁ Ἐλδαμ. Κυτταχθήκαμε...

“Ὁ Σμιθ τραβοῦσε νευρικά τὸ αὐτί του. Τὴν ἄλλη μέρα, τὰ ἐξημερώματα, ὁ Ἐλδαμ, ὁ Σμιθ κι’ ἐγὼ ἐλέγαμε ὅλα τὰ ηλεκτρικὰ κουδούνια. Λειτουργοῦσαν κανονικά. Κατονόουσε ἀκόμα ἀνεξήγητο πῶς μπόρεσαν νὰ μποῦν καὶ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν «Ἐρυθρὰ Τάφρο» τὴν περὶ τὴν νύχτα.

Τὸ ΤΡΙΤΟ ΘΥΜΑ

Τὴν ἄλλη μέρα, τὰ ἐξημερώματα, ὁ Ἐλδαμ, ὁ Σμιθ κι’ ἐγὼ ἐλέγαμε ὅλα τὰ ηλεκτρικὰ κουδούνια. Λειτουργοῦσαν κανονικά. Κατονόουσε ἀκόμα ἀνεξήγητο πῶς μπόρεσαν νὰ μποῦν καὶ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν «Ἐρυθρὰ Τάφρο» τὴν περὶ τὴν νύχτα.

νέγγιχτα. “Ἐγὼ μὲ τὸ Σμιθ κάναμε μιά ἐπισταμένη ἐρευνα στὸ δάσος. Στὸ μέρος πού βρήκαμε τὸ σκύλο, σὲ μερικά βήματα οἱ θάμνοι εἶχαν πατηθῇ. Τὰ χαμόδεντρα ἔφεραν τὰ ἴχνη καταστρώφης ἀπὸ κάποια πάλη. Πάντως κανένα ἴχνος ἀνθρώπου δὲν εὐρήκαμε.

—Τὸ ἔδαφος εἶνε στεγνὸ, εἶπε ὁ Σμιθ. Δὲν θὰ βροῦμε τίποτα. —Κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶπα, γύρευαν νὰ σκοτώσουν τὸν Καίσαρα. Τοὺς ἐνώχλοῦσε ἡ παρουσία του.

—Αὐτὸ φαντάζομαι κι’ ἐγὼ, εἶπε ὁ Σμιθ. “Ἀλλὰ τί θέλανε ἐδῶ; “Ἀλλὰ πῶς μπορέσανε, ἀφοῦ χτυπήσανε τὸ σκυλί, νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν «Ἐρυθρὰ Τάφρο»; Κατὰ τὴ γνώμη μου, θὰ μῆκταν τὴν ἡμέρα, πού ἡ πόρτα θάταν ἀνοιχτὴ καὶ κρυφτῆκανε κάπου. “Ἀλλὰ... πῶς ἐβγήκαν; Αὐτὸ μὲ σπάζει τὸ κεφάλι. “Ἐπρεπε νὰ εἶχαν φτερά γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ δῶ μέσα. Θυμήθηκα τὴ διήγησι τῆς Γκρέμπα “Ἐλδαμ καὶ εἶπα στὸν φίλο μου τὴν παρὰ-ξενὴ σιλουέττα πού εἶδε νὰ μπαίνει πρὸς τὸ δάσος.

—“Ἀς ἀφήσωμε αὐτὸ τὸ θέμα, Πετρί, κι’ ἄς μιλήσωμε πάνω σὲ λογικά πράγματα.

Ξέρομε μονάχα ὅτι: 1ο. Ὁ Ἐλδαμ ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Κίνα, εἰδοποιήθη ἀπὸ κάποιο φίλο του, ἔναν πιστὸ κινέζο, νὰ μείνῃ στὴν Ἀγγλία.

2ο. Αὐτὸς ὁ κινέζος φίλος του μετέχει τῆς Κίτρινος Ὀμάδος, τῆς ὁποίας ὁ ἀντιπρόσωπος βρίσκεται στὸ Λονδίνο καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ Φοῦ-Μαντσου.

3ο. Πολλὲς ἀπόπειρες ξέρομε ὅτι γίνηκαν ἐναντίον τοῦ Ἐλδαμ. Δὲν ἐπέτυχον ἀκόμα τίποτα ἐξ αἰτίας τῶν προφυλάξεων πού λάβαινε. Ἡ ἀπόπειρα τοῦ τραίνου ἀποτυγχάνει γιὰτὶ ἡ Μίς Ἐλδαμ δὲν εἶχε ἐντελὴς νερκαρῶθῃ. Μιά ἀλλὴ ἐπίσης ἀπόπειρα, πού ἐγίνε ἐδῶ, ἀποτυγχάνει, γιὰτὶ ἦταν εὐπνία.

4ο. Κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Ἐλδαμ ἀπὸ τὴν «Ἐρυθρὰ Τάφρο», προετοίμασαν τὸ ἔδαφος καὶ βλέπομε ὅτι:

α’) Ψοφάει ὁ σκύλος τοῦ Ντέμπυ. β’) Ἀκούγονται ὀρισμένοι κρότοι καὶ θόρυβοι ἀπὸ τὴ Μίς Ἐλδαμ.

γ’) Τὰ γεγονότα τῆς χθεσινῆς νύχτας. Νομίζω ὅτι πρέπει ν’ ἀρχίσωμε νὰ μελετοῦμε τὴν 4η παράγραφον. Πρέπει νὰ καθορίσωμε τὰ γεγονότα πού συνέβησαν ἐδῶ. Ὁ σκοπὸς τους εἶνε καθαρὸς: Νὰ ἐπιτρέψουν σὲ κάποιον νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ δωμάτιο τῆς Μίς Ἐλδαμ. “Ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε δευτεράτερα. Τὰ σκυλιὰ τοὺς ἐνοχλοῦν: τὰ ξεφορτώνονται. Δὲν εἶνε ἀπὸ τὴν Μίς Ἐλδαμ νὰ σώζῃ γιὰ δευτερὴν φορὰ ἐδῶ τὸν πατέρα της.

—“Ἀλλὰ ἀπὸ τί; —“Ἀπὸ μιά ἐπισκεψὴ ἴσως τοῦ Φοῦ-Μαντσου, εἶπε ὁ Σμιθ μὲ σιγανὴ φωνή. Φαντάζομαι ὅτι δὲν θὰ μάθωμε ποτὲ τὴν

αἰτία αὐτῆς τῆς ἐπισκέψεως.

—Σμιθ, δὲν σὲ καταλαβαίνω, τοῦ εἶπα. Φαντάζεσαι νὰ ἔχῃ φέριε μαζί του κανένα ἄλλο πάλι τέρας, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς σκοποὺς του;

Τὸ πῶς τρομερὸ πρᾶγμα στὸν κόσμο εἶνε ὁ Φοῦ-Μαντσου, καὶ ὑποπτεύομαι ὅτι αὐτὸς βρίσκεται αὐτοπροσώπως μέσα στὴν «Ἐρυθρὰ Τάφρο».

Ἡ κουθέντα μας σταμάτησε ἀπὸ τὸν Ντέμπυ, ὁ ὁποῖος ἦρθε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ, ὅτι ἐπειτα ἀπὸ μιά ἐπισταμένη μελέτη τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν τάφρων καὶ τοῦ δρόμου, δὲν εὐρήκε κανένα ἴχνος βημάτων, κανένα ἴχνος ὁποιασδήποτε φύσεως.

—Κανείς δὲν ἐγκατέλειπε τὴν Ἐρυθρὰ Τάφρο τὴν παρελθούσα νύχτα, κατέληξε μὲ χαμηλὴ, τρομαγμένη φωνή.

Ἡ ἡμέρα μας πέρασε ψάχνοντας στὰ περιτρίγυρα, μέσα στὰ ἐρείπια, βῆμα πρὸς βῆμα. “Ἀλλ’ ἀδίκαια.

—Ἡ παρουσία σου δὲν θὰ ἐμπόδιζε τὸν Φοῦ-Μαντσου νὰ ἐκτελέσῃ τὰ σχέδιά του; ρώτησα τὸν Σμιθ.

—Δὲν πιστεύω. “Ἀν ὁ Ἐλδαμ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴν Κίνα, θὰ μαρκάρῃ ἐπειτα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες. Ὁ Μαντσου λοιπὸν δὲν ἔχει νὺ χάσῃ καιρὸ. “Ἐξ ἄλλου ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι οἱ προετοιμασίας πού ἔχει κάνει εἶνε τέτοιες, πού πρέπει νὰ ἐνεργίσῃ. Βεβαίως, μπορεῖ νὰ τὶς σταματήσῃ γιὰ νὰ δολοφονήῃ ἑμένα. “Ἀλλὰ ξέρομε ἐκ πείρας, ὅτι ποτὲ δὲν ἀλλάζει σχέδια.

Μᾶς εἶχε πιάσει μιά νευρικότητα. Συνήθως ἡ νευρικότης ἐπενεργεῖ ὡς προμήνυμα κάποιας χαρᾶς ἢ λύπης. “Ἐνοιάζομαι μιά πῆσι στὸ στήθος, στὴν ψυχὴ, στὸ κορμί. Σὰν νὰ ἐπενεργοῦσαν ἀπάνω μας ἀόρατες δυνάμεις. “Ἐνοιάζομαι τοὺς ἐαυτοὺς μας ἀφωπλισμένους. Κάτι περιμέναμε, κάτι νοιώθαμε πῶς θὰ γινότανε καὶ αὐτὸ τὸ κατὰ ἀργούσε...

Καὶ μέσα στὸ σπῆτι αὐτοῦ τοῦ Νόρφολκ βρεθήκαμε σὲ λίγο ἀντιμέτωποι σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερότερα κακοῦργήματα πού χαρακτηρίζουν τὶς ἐνέργειες τοῦ Φοῦ-Μαντσου. Ὁ τρόμος ἐξεδηλώθη πρὶν ἀκόμα τὸ νοιώσωμε. Σ’ αὐτὰ τὰ δράματα τῆς πραγματικότητος δὲν ὑπάρχει ποτὲ πρόλογος.

Εἶχαμε καθίσει ἀπ’ ἐξω στὴ μικρὴ ταράτσα.

Σκοτεινιάζει. Θυμᾶμαι ἀκόμα τὴν ἀπατηλὴ αὐτὴ ἡμερία, πού σκέπαζε τοὺς διαταγμούς μας. Ξαφνικά ὁ Καίσαρ πού ἦταν δεμένος, καὶ δὲν εἶχε βγάλει φωνὴν ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀρχισε νὰ γαυγίζει.

Εἶδα τὴ Γκρέμπα Ἐλδαμ ν’ ἀνατριχιάζει.

Συμβουλευτήκα τὸ Σμιθ μὲ τὴ ματιά μου καὶ ἤμου ἐτοιμὸς νὰ πρότεινῶ νὰ μποῦμε μέσα στὸ σπῆτι, ὅταν κάποιος μεταξὺ μας μᾶς ἀφῆσε ἀπότομα. Φαντάζομαι ὅτι αἰτία ἦταν ἡ νέα. Διότι ὁ Ντέμπυ ἐπιθυμοῦσε ἀσφαλῶς νὰ διακρι-

νεται στὰ μιάτια τῆς ἀρρεθωνιαστικίδος του. Θυμᾶμαι μάλιστα πῶς δὲν εἶχε πᾶσει τὸ βράδυ ἐκεῖνο νὰ κυττᾷ πρὸς τὸ δάσος, παρὰ μονάχα ὅταν γυρίζε νὰ δῇ τὴν ἀρρεθωνιαστικίδα του Τέλος, πετάχτηκε πάνω, ἀναποδογυρίζοντας τὴν καρέκλα, καὶ ἐτρέξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους.

—Βλέπετε; φώναξε. Βλέπετε; “Ἀσφαλῶς θὰ κρατοῦσε περιστροφὸ, γιὰτὶ ἀπὸ τὸ δάσος ἀκούσαμε πυροβολισμό καὶ μέσα ἀπὸ τὴ λάμψη τῆς ἐκπυρσκόρησας διακρίναμε τὸ τετνωμένο χέρι του.

—Γκρέμπα, πήγαμε μέσα γρήγορα καὶ κλείσαμε τὰ παράθυρα, φώναξε ὁ Ἐλδαμ. Κύριε Σμιθ, θέλετε νὰ πᾶτε ἀπὸ τὸ δυτικὸ μέρος τοῦ δάσους; Ἰατρέ Πετρί, σεῖς ἀπὸ τὸ ἀνατολικό. Ἐδουάρδε! Ἐδουάρδε!

Εἶχε ἤδη φύγει ἀπὸ κοντὰ μας. Καθὼς προχωροῦσα πρὸς τὴ διεύθυνσι πού μοῦ ὑπέδειξαν, ἀκούσα τὴ φωνὴ τοῦ κηπουροῦ ἀπὸ τὴ μεριὰ τῆς καγκελλόπορτας καὶ κατάλαθα τὸ σχέδιον τοῦ Ἐλδαμ. Ἦθελε νὰ κυκλώσῃ τὸ δάσος.

Δυὸ πιστολιὰ ἀντιχρήσαν ἀκόμα, ἐπειτα μιά δυνατὴ κραυγὴ.

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ντέμπυ.

“Ἀλλή μιά... πνιγμένη φωνή.

Τέλος σιωπῇ, πού διεκόπτετο μονάχα ἀπὸ τὰ οὐρλιαξματα τοῦ σκύλου.

“Ἐτρέξα μέσα στὸ δάσος. Ἀριστερά μου ἀκούσα τὸν Ἐδουάρδο νὰ φωνάζῃ καὶ τὸν Ἐλδαμ ν’ ἀπαντᾷ.

—Ντέμπυ! φώναξα. “Ἐπειτα πάλι πῶς δυνάται: Ντέμπυ!

“Ἐπειτα μιά ἀπόλυτη σιωπὴ.

Ἦταν πιά σκοτεινιά. Δὲν κύτταξα οὔτε ἀριστερά, οὔτε δεξιὰ. Προχωροῦσα κατ’ εὐθείαν ἐμπρός.

—Βερνόν! Ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ἐλδαμ ἀπὸ τὴ μιά μεριά.

—Προχωρήστε δεξιὰ, ἀκούσα τὸ Νέυλαντ Σμιθ νὰ φωνάζῃ μπρὸς μου.

Πήδησα κάποιο θάμνο. Ἐπείσα πάνω στὸν Ἐλδαμ. Σὲ λίγο φάνηκε καὶ ὁ Σμιθ. Ἦλθος ὁ Ἐδουάρδος βνήκε πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο.

Μεῖναμε σιωπηλοὶ γιὰ λίγες στιγμὲς.

“Ἐνα ἀεράκι φυσοῦσε στὰ φύλλα.

—Πῶς εἶνε; ρώτησε ἕνας ἀπὸ μᾶς.

“Ὁ Ἐλδαμ ἀρχισὶ νὰ φωνάζῃ: —Βερνόν! Βερνόν! Βερνόν!

Ἡ φωνὴ του κάθε φορὰ γινότανε καὶ πῶς διαπεραστικὴ. Περιεῖχε κάτι τὸ τρομερὸ, ἀλλὰ γιὰ κάθε ἀλλὴ ἀπάντησι δὲν ἀκούγονταν παρὰ μονάχα ὁ ψιθυρὸς τῶν φύλλων πού τὰ κουνούσε τ’ ἀεράκι.

—Γρήγορα! Φέρτε τὰ φῶτα, φώναξε ὁ Σμιθ. “Ὅλα τὰ φῶτα.

Βγήκαμε ἀπὸ τὸ δάσος ἐν ἀκαταστασίᾳ. Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Ἐλδαμ εἶχαν παρασφραγισθῇ. Τὸ στόμα ἦταν κλειστό.

—Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἀλλὰ θὰ ἔκανα φονικὸ ἀπόψε.

“Ἐνας αἰὼνας μὲς φάνηκε πῶς πέρασε ὡς πού νάρθουν τὰ φῶτα. Γυρίσαμε ὅλοι γρήγορα μέσα στὸ δάσος. Δέκα λεπτά μᾶς ἔφταναν γιὰ νὰ ἐξερευνησοῦμε ὅλο τὸ ἔδαφος. Βρήκαμε τὸ περιστροφὸ. Τίποτ’ ἄλλο. Κανέναν.

“Ὅταν βγήκαμε ἐξω ἀπὸ τὸ δάσος βρήκαμε τὸ Σμιθ πού μᾶς κύτταζε σὰ χαμένος.

—Τί νὰ κάνουμε; ψιθύριζε. Τί νὰ γίνῃ; Δὲν περιμένα ἀπάντησι. Τί νὰ τοῦ ἀπαντήσοῦμε ἐξ ἄλλου;

—“Ἀς ψάξωμε. Νὰ ψάξωμε ἀκόμα μιὸ φορὰ... Παντοῦ!...

Ἐρευνήσαμε βῆμα πρὸς βῆμα τὸ ἔδαφος. Οὔτε ἴχνος. Μὲ τὴ φασαρία ἀνακατεῖτο καὶ μᾶς καὶ ἡ δεσποινὴς Ἐλδαμ. Οἱ ὑπηρετές υἱὰς βοήθησαν κι’ αὐτοί.

“Ὁ Ἐλδαμ ἔπρεπε ἰσχυρὰ νὰ ἐντὶνάζομαι καὶ ἐπείσα τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χέρια.

Ὁ Νέυλαντ Σμιθ πήγαμε κι’ ἐρχότανε σὺν ἄγριον θῆριον τρίζοντας τὰ δόντια του. Ξαφνικά τὸν εἶδαμε νὰ παίρνῃ ἕνα ἀπὸ τὰ φανάρια καὶ νὰ γυρίσῃ μέσα στὸ δάσος. Τὸν ἀκολούθησα. Κατάλαθα ὅτι ἦ-

θελε νὰ κάνῃ αἰφνιδίασιμό.

“Ἀλλὰ ποῖα ἦταν ἡ ἐκπληξί του; “Ὅλων μᾶς ἡ ἐκπληξί!

Μέσα σ’ ἕνα χαντάκι γλύστρησε κι’ ἔπεσε μέσα. Ἐτρέξα τὸ κατόπι του.

Τὸ κορμὶ τοῦ Ντέμπυ βρισκόταν ἐκεῖ. Καὶ ὅμως πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχαμε περάσει ἀπ’ αὐτὸ τὸ μέρος.

Δὲν ξέραμε πᾶς τί νὰ σκεφτοῦμε.

“Ὁ κ. Ἐλδαμ μᾶς πλησίασε, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ κι’ ἔπεσε γονατιστός.

Τὸν ξαναεἶδαμε σὲ λίγο νὰ σηκώνῃ στὰ χέρια του τὸ πτώμα. Ὁ σκύλος συνέχιζε τὸ οὐρλιαχτό του.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Νέυλαντ εἶχε γίνει φρικῶδες. Μὰ ξαφνικά φώναξε:

—Μὰ εἰμαστε τρελλοὶ! Γιὰτὶ ἔχομε δεμένον τὸ σκύλο;

—“Ἀλλὰ... πῆγα νὰ πῶ.

“Ὁ Σμιθ μοῦ ἔβαλε τὸ χέρι στὸ στόμα.

—Ξέρω. Εἶνε πληγωμένο, μοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή. Μὰ ἂν ἀκόμα βρίσκεται κανένας ἐδῶ κοντὰ θὰ μᾶς τὸν φέρῃ. “Ἐπρεπε νὰ τὸ σκεφτοῦμε νωρίτερα. Εἴμαστε ἄδικοι.

Καὶ ἔσπᾳ μὲ δυνατὴ φωνὴ εἶπε:

—“Ἀφήστε τὸν Ἐδουάρδο. Θὰ μᾶς δ-δηγήσῃ.

Τὸ σχέδιον ἐπέτυχε. Μόλις ἀφήσαμε τὸ σκύλο νὰ μῆσῃ στὸ δάσος, τὰ κουδούνια τοῦ σπιτιοῦ ἀρχισαν νὰ χτυποῦν.

—“Ἀκουσε! φώναξε ὁ Ἐλδαμ, πού ἔτρεξε στὸ σπῆτι.

Ἐπείσπερα ἀμέσως.

—Στὴν τάφρο! φώναξε καὶ φύγαμε ὅλοι πρὸς τὴ διεύθυνσι ἐκείνη.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ. “Ὅχι τόσο όμως, πού νὰ μὴ διακρίνωμε μιά μεταξωτὴ σκᾶλα μὲ σκαλοπάτια ἀπὸ μπαμποῦ κρεμασμένη ἀπὸ τὰ συρματοπλέγματα.

—Ἐφύγει! φώναξε ὁ Ἐλδαμ. “Ἀπ’ αὐτὴ τὴ σκᾶλα. Τρεχάτε ἀπέξω.

Τρέχαμε μὲ δῖες μας τὶς δυνάμεις. Οὕτε διάβολος νάτανε δὲν θάνοιγε κι’ ἔκλεινε τόσο γρήγορα καὶ μὲ τόση εὐκολία τὶς βαρεῖες σιδερένιες πόρτες. “Ἀνοίξαμε κι’ ἐμεῖς. “Ἐξω ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Μακριὰ τὸ σκυλί γαυγίζει.

—Κατάραι! Εἶνε πληγωμένο, καὶ χωρὶς αὐτὸ πῶς ν’ ἀκολουθήσῃ κανεὶς μιά σκιά; Λίγα λεπτά ἀργότερα ἀνακαλύπταμε τὸ μουσικό: “Ἐνα μεγάλον κιθῶτιον εἶχε τοποθετηθῇ μέσα σ’ ἕνα λάκκο. Τὸ σκάπασμα τοῦ κιθῶτιου ἦταν ἐλαφρὰ σκαπασμὸς μὲ θάμνους.

Κοντὰ στὴν τάφρο, ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο καλάμι ἀπὸ μπαμποῦ. Χρησίμευε ἀπὸ πλούστατα γιὰ νὰ ἐναποτίθεται ἡ μεταξωτὴ σκᾶλα.

—Αὐτὴ τὴ σκᾶλα εἶδε ἡ Μίς Ἐλδαμ, ὅταν διέκοψε τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ τοῦ ἀλιτήριου πού ἐρχότανε νὰ κάνῃ στὸν πατέρα της. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἡ κρύπτη αὐτὴ γίνηκε κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ κ. Ἐλδαμ στὸ Λονδίνο. Τὸ χῶμα πού εἶχαν θάψει ἀπὸ τὸ σκάπωμα τοῦ λάκκου γιὰ νὰ μὴ φανῇ. Ὅπως βλέπετε, τὸ νὰ μῆσῃ κανεὶς στὴν «Ἐρυθρὰ Τάφρο» δὲν ἦταν δύσκολο πρᾶγμα. Τὸ νὰ βγῇ εἶνε πῶς πολὺ πλοκο, ἀφοῦ ὅλα συγκοινωνοῦν μὲ τὰ κουδούνια. Γιὰ νὰ φθάσῃ λοιπὸν στὸ σκοπὸ τοῦ Φοῦ-Μαντσου, ἐπρεπε νὰ διαθέτῃ κάποιο κρυμμένο στὸ ἐσωτερικό. Ὁ ὑπηρετὴς του — γιὰτὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ βοήθησιν — ἔπρεπε νὰ βρίσκεται κρυμμένος κάπου ἀπέξω. Τὴν ἡμέραν μπαίναμε καὶ θγαίνανε ἀπὸ τὶς γριλλίαις μὲ μεγάλη εὐκολία.

—Φαντάζεσαι ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Φοῦ-Μαντσου...

—Τὸ πιστεύω. Ποῖος ἄλλος θὰ εἶχε τὰ πράσινα μάτια πού εἶδε προχθὲς ἀπὸ τὸ παράθυρο ἡ Μίς Ἐλδαμ;

“Ἀπομένε νὰ μάθωμε τὸν τρόπο πού θὰ μεταχειρίζονταν ὁ Φοῦ-Μαντσου γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸν κύριον Ἐλδαμ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ταξεῖδι τοῦ στὴν Κίνα.

Τὸ μάθαμε ἀπὸ τὸ Ντέμπυ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πεθάνει.

Φαντάζεται κανεὶς εὐκόλα ὅτι θάπεσε πάνω στὸν κακοῦργο τὴ στιγμὴ πού τὸν ἀναζητοῦσε στὸ δάσος. Τὸν χτύπησε πιθανὸν μὲ σακκουλάκι γεμάτο ἄμμο καὶ τῶκρυψε σέρνοντάς του μαζί του στὸ κινεζικὸ πού εἶχε χάσει μέσα στὸ λάκκο.

“Ἐπειτα ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ δάσος ἦρθε καὶ ἐρρίξε τὸ πτώμα ἐκεῖ πού τὸ βρῆκε ὁ Σμιθ.

Γιὰτὶ δὲν τὸν σκότωσε, αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ. Ὁ Φοῦ-Μαντσου δὲν διακινδύνευε τίποτα ἀν τὸν σκότωνε. Εἶχε λάθει ὅλα τὰ μέτρα.

“Ὁ Ντέμπυ συνήλθε σιγά-σιγά. “Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ μᾶς δώσῃ καμμιά νέα ἐξήγησι, καμμιά βοήθεια ζωοφωτιστικὴ: ἀπλοῦστατα γιὰτὶ εἶχε χάσει τὴ μνήμη του.

Αὐτὸ τὸ ἀπέδωσα —ὅπως κι’ οἱ ἄλλοι συναδελφοί μου— ὅχι στὸ χτύπημα πού ἐδέχθη στὸ κεφάλι, ἀλλὰ σὲ κάποια πληγὴ, σχεδὸν ἀόρατη, πού βρισκότανε πίσω στὸν τράχηλο. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε ὅτι τὸ δύστυχο παιδί ἐδέχθη ἐν ἀγνίᾳ του ἀπὸ τὸν κακοῦργο αὐτὸν μιά ὑποδερμικὴ ἐνεσι.

Καὶ ἐστὶ τὸ πάθημα τοῦ Ντέμπυ μᾶς διεφώτισε αὐτό, οὐ γύρευε ὁ Φοῦ-Μαντσου νὰ κάνῃ στὸν Ἐλδαμ.

Νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὸ μυαλό του κάθε ὑψηλὸν ἐπομένως κάθε σκοπὸν πού εἶχε ὑπὸ τὸν πόδι του γιὰ τὸ «Χὸ — Νᾶν».

Τὸ εἶδος τοῦ ὀργισμοῦ πού μεταγερίστηκε γιὰ τὴν ἐνέσι μᾶς διαφεύγει καὶ θὰ διαφεύγῃ γιὰ πολὺ καιρὸ ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη τῆς Δύσεως.

Εἶνε κι’

Ένα σοφό Κινέζικο παραμύθι

Μία φορά κι 'έναν καιρό, ήταν ένας ψαράς, που με την οικογένειάν του ζούσε φτωχικά στην ακτή της θάλασσας, απ' ό,τι έβγαζε με το ψάρεμα. Κι' επειδή δεν ήξερε τίποτ' άλλο απ' αυτό ήταν αρκετά ευχαριστημένος απ' τη ζωή του.

Μά κάποιο πρωί, βγαίνοντας ο ψαράς απ' την καλύβα του, βρήκε στην παραλία ένα βαρέλι, που τώχον βγάλει τα κύματα τη νύχτα.... Έπειδή ήταν πολύ τσιγκούνης έσκέφθηκε, πώς θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει κάπως το βαρέλι αυτό και το πήρε. Φώναξε άμέσως την γυναίκα του και την έβαλε να καθαρίσει γρήγορα το βαρέλι από τ' αλάτια, τ' αβύθια και τις διάφορες άλλες ουσίες, με τις οποίες το είχε γεμίσει η θάλασσα.

Η γυναίκα του ψαρά πήρε μία βούρτσα μες' από την καλύβα κι' έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά, ο άντρας της, παίρνοντας τη βάρκα, έβγαλε στ' ανοιχτά της θάλασσας για ψάρεμα, όπως έκανε κάθε μέρα. Καθώς όμως ήταν σκυμμένη πάνω στο βαρέλι, της γλύστρησε η βούρτσα και της έπεσε μέσα. Την έβγαλε, αλλά καθώς έσκυψε για να εξακολουθήσει το καθαρίσμα, είδε πως στο βαρέλι ήταν κι' άλλη μία βούρτσα μοιά! Την έβγαλε κι' αυτή κι' όμως στο βαρέλι μέσα θρέθηκε άμέσως κι' άλλη μια! Τό βαρέλι ήταν θαυματουργό κι' έγεννούσε βούρτσες όμοιες κι' απάραλλαχτες τη μία με την άλλη.

Όταν το βράδυ έγυρισε ο ψαράς απ' το ψάρεμα, είδε πως όλη η παραλία της θάλασσας ήταν γεμάτη από βούρτσες, πράγμα, που του έκαμε μεγάλη κατάπληξη, γιατί, εκτός αυτού, το θαυματουργό βαρέλι εξακολουθούσε να γεννά βούρτσες!

Έ, από την ημέρα αυτή ο ψαράς άρχισε να ζει εύπορα μ' όλη την οικογένειά του πάνοντας εμπόριο με τις βούρτσες, που τις πηγαίνανε στην αγορά της γειτονικής πολιτείας και τις πουλούσε σε πολύ καλή τιμή. Η δουλειά αυτή έξηκολούθησε αρκετόν καιρό, όταν μία μέρα σκέφθηκε να ρίξει μέσα στο βαρέλι ένα χρυσό νόμισμα από κείνα που είχε απ' το εμπόριο, που έκανε.

Τόρριξε και το θαύμα έγινε! Τό βαρέλι άρχισε να γεννάει άραδα χρυσά νομίσματα!

Έτσι έγινε πολύ ευτυχημένος και πολύ πλούσιος ο ψαράς κι' ολόκληρο το συγγενολόι του. Δεν ήταν ανάγκη να δουλεύει κανένας τους, αφού λεφτά είχαν όσα ήθελαν. Έπαψαν πια να πηγαίνουν στην αγορά να πουλάνε τις βούρτσες, όπως πρίν. Άρκοις μόνο να πάνε στο θαυματουργό βαρέλι, να κάνουν λίγο κόπο να σκύψουν και να πάρουν όσα λεφτά τους χρειαζόνταν.

Μά, αν και δεν ήταν μεγάλος κόπος να μαζέψουν όσα λεφτά ήθελε όμως ο ψαράς βάζει τη γυναίκα του, η τα παιδιά του να κάνουν αυτή την τόσο λίγο κουραστική δουλειά, γιατί αυτός με τα λεφτά, που έβγαζε, έμαθε να ζει καλλίτερα, να γλεντάει και να νύχνη άλλες πιο σοβαρές απασχολήσεις!

Παρόμοια σκέφθηκε κι' η γυναίκα του ψαρά, και τα παιδιά του, κι' έτσι ένα ωραίο πρωί έφτασαν στο σημείο να βάλουν και το γέρο παππού, πράγμα που ήταν πολύ άδικο και έβαλενε όλη την οικογένειά τους!

στία τους!

Και επειδή η αχαριστία τιμωρείται το κακό έγινε. Ο γέρο παππούς, καθώς έσκυβε μέσα στο βαρέλι για να βγάλει χρυσά νομίσματα, όλη την ώρα — γιατί η οικογένειά του ψαρά είχε τώρα πολλά έξοδα κι' έκανε πολυδάπανη ζωή — έπεσε μέσα στο βαρέλι κι' έσκασε!

Όταν ο ψαράς κι' η γυναίκα του έγυρισαν το βράδυ σπίτι τους κι' είδαν το γέρο παππού μέσα στο βαρέλι, έτρόμαξαν κι' έτρεξαν να τον βγάλουν.

Τόν έβγαλαν, μ' μέσα στο θαυματουργό βαρέλι ήταν κι' άλλος γέρος παππούς πεθαμένος! Κι' από τη στιγμή εκείνη, η οικογένειά του ψαρά — όλοι τώρα πιά, άντρας, γυναίκα και παιδιά — καταγίνονταν να βγάλουν πεθαμένους παππούδες όλη την ώρα και δεν πρόφταναν να τους θάβουν!

Μά κάθε κηδεία έκόστιζε πολλά λεφτά κι' έτσι ο ψαράς, τα λεφτά, που είχε βγάλει απ' το βαρέλι, τα έωθεσε τώρα στις κηδείες, μέχρι του σημείου, που έμεινε άπενταρος — όπως πρίν — όπότεν το θαυματουργό βαρέλι έσκασε με δύναμη κι' έγινε χιλιά κομμάτια! Έτσι πληρώθηκε η αχαριστία όλων!

Από την ημέρα εκείνη ο ψαράς, φτωχός και πάλι άρχισε το ψάρεμα, όπως πρώτα και ζούσε ευχαριστημένος με τα λιγοστά ψάρια, που έπεφταν στα δίχτυα του! Κάθε πρωί, όταν έγυπνυσε και πήγαινε να πάρη τη βάρκα του για να πάη για ψάρεμα και ν' ανοιχτεί στη θάλασσα, εκύτταζε προσεχτικά στην παραλία, μή τυχόν τα κύματα είχαν βγάλει κανένα θαυματουργό βαρέλι.

Μά το θαύμα έγινε μία φορά και στην παραλία δεν βρέθηκε άλλο βαρέλι.

Κ. ΟΥΤΕΡΒΕΓΚΕΡ

— Ο —

Χιούμορ

ΤΟ ΠΟΥΛΗΣΕ

Ένας από τους ζωγράφους έχει εκθέσει μόνον έναν πίνακα. Κάποιος φίλος του που έρχεται να επισκεφθεί την έκθεση βλέπει απάνω στην εικόνα την λέξη: «Επωλήθη». Τόν συγχαίρει και τόν έρωτά:

— Τό πούλησες;

— Ναι, την κορνίζα!..

ΕΙΧΕ ΤΗΝ ΚΟΡΝΙΖΑ!

Στό άτελει ενός ζωγράφου μπαίνει η κυρία του δεύτερου πατώματος κρατώντας μία μεγάλη κορνίζα.

— Άγαπήτέ μου γείτονα, σάς φέρνω μία ωραιότατη κορνίζα που την έχω κληρονομήσει από το συγγενικό μου παππού μου και σάς παρακαλώ να μου κάνετε ένα πίνακα, που να χωράει ακριβώς έδω μέσα.

ΔΕΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΤΑΝ ΠΟΤΕ

Ένας μικροπωλητής σαπουνιών σε μία κυρία που περνά:

— Κυρία μου, σάς παρακαλώ αγοράστε κι' από μένα ένα σαπουνάκι.

— Ευχαριστώ, δεν τό έχω ανάγκη.

— Μά ούτε κάθε Κυριακή!

Ένας αλμοβόρος

Πασάς της
Δαμασκού

Κατά την εποχή του Μεγάλου Ναπολέοντος, μονάρχης και τύραννος της Δαμασκού ήταν ο Τζεράρ πασάς, που φημιζόταν για την σκληρότητα και την απάνθρωπιά του. Σέ ηλικία 16 χρονών έφυγε από την Βοσνία που ήταν η πατρίδα του και πήγε στην Κωνσταντινούπολη. Από εκεί έφυγε για τό Κάιρο, όπου πουλήθηκε στον Άλη Βέη, που τόν μεταχειριζόταν για να δολοφονή τους έχθρους του! Αύτος του έδωσε και τό όνομα Τζεράρ, που σημαίνει «οφαγεύς». Μά δεν έμεινε πολύ στην ύπηρεσία του Άλη. Έπειτα από λίγον καιρό δολοφόνησε τόν αφέντη του, σχηματίζοντας μία πολυμελή συμμορία από όλα τα κακοποιά στοιχεία που ύπηρεχαν εκεί και κατέλαβε μία πόλη της Συρίας, στην όποια ανηγoreύθη πασάς. Ένας Σείχης ονομαζόμενος Δαχέρς έπολιόρησε την πόλη του Τζεράρ, με τόν σκοπό να τόν αναγκάσει να παραιτηθεί. Ο Τζεράρ, όμως, εξακολουθούσε να μάχεται με εξαιρετική ανδρεία, γεγονός που έγινε αφορμή να τόν θαυμάσει ο Δαχέρς και να τόν προτείνει να γίνει φίλος του. Ο Τζεράρ δέχθηκε ευχαρίστως και άμέσως ο Δαχέρς τόν διώρισε άρχηγό μιάς εκστρατείας κατά της Παλαιστίνης, την όποιαν ο Τζεράρ έφερεν εις πέρας. Έγινε τότε διοικητής όλων εκείνων τών μερών και για να είνε άπόλυτος κύριος έδολοφόνισε τόν προστάτη του Δαχέρς και ανακηρύχθηκε σουλτάνος όλης της περιφέρειάς.

ΣΑΔΙΣΜΟΙ

Ύπηρχε άκόμη πρό έσθον στην Δαμασκό, τό «κίοςκι» που έμεινε ο Τζεράρ. Ο πασάς συνήθιζε να τοποθετεί κατά τέτοιον τρόπο τό δίδω του, ώστε να βλέπει έξω στο δρόμο. Αν έβλεπε κανέναν περαστικό πού τό πρόσωπο, τά ρούχα ή τό σώμα του δεν τού άρεσαν, έστελνε άμέσως έναν σωματοφύλακά του ο οποίος τόν συνελάμβανε και τόν ώδηγούσε μπροστά του.

Τό πρόσωπό του δεν μού άρεσει, έλεγγε ο πασάς και στρεφόμενος προς τόν δήμιο, τόν διέτασσε να τό κόψει τό ένα αυτί, την μύτη ή και τό...κεφάλι, για να τόν βλέπει ο κόσμος σημειωμένο και να προσέχη!...

ΣΦΑΓΕΣ ΓΙΑ ΓΟΥΣΤΟ

Μία μέρα οί φύλακές του συνέλαβον δλους τούς διαβάτσας που έτυχε να περάσουν κάτω από τό «κίοςκι» του. Ο πασάς τούς διέταξε να παραταχθούν άνευ διακρίσεως δεξιά και άριστερά του δίδανού. Αφού πέρασε άρκετή ώρα και οί συλληφθέντες κόντεψαν να πεθάνουν από τόν φόβο τους, άνηγγειλε με έπισημότητα την έτυμησηόριαν του:

— Να κρεμαστούν αυτοί που στέκονται δεξιά, έπτε, και να έτοιμασθή ένα...πλούσιο γεύμα γι' αυτούς που βρίσκονται άριστερά!...

ΤΟ ΑΜΕΙΛΙΚΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Μιάν άλλη μέρα, πού ο κουρεός του έδίσταζε να θγάλη τό μάτι ενός διαδότη που είχε συλληφθή, ο πασάς τού φώναζε άγριέμενος:

— Δυσκολεύεσαι, βλέπω, να εκτελέσης την διαταγή μου...! Ισως γιατί δεν ξέρεις να θγάξης μάτια, έ; Μά τώρα θά σε μάθω έγώ!...

Και χωρίς να χάση καιρό έμπηξε τό δάχτυλό του στο μάτι τού κουρέα και τό τίνανε στο πάτωμα!...

Αν συνελαμβάνετο κανένας έμπορος πουλώντας εύγικια, έκαρφονόνταν από την γλώσσα στην πόρτα τού μαγαζιού του! Οί αίσχροκερβείς χασάπδες κρεμίωνταν στο ταγκιέβια τού κρεπωλείου και οί μανάβδες υποχρεώνονταν να καταπιούν μπροστά στους πελάτες τους τό θαρίδι της μπυλάτζας τους!...

Η Μάε Γουέστ δί'ει...

Συμβουλές
στά κορίτσια

Όταν κοκκινίζετε σαν μιλάτε και κάθισατε φοβισμένες και άναποφάσιστες στη γωνιά, θά μείντε εκεί, ώσου να φύγει ο κόσμος και φυσικά... κι' ή εύκαιρία...

...Έχω κάνει ολόκληρη μελέτη για τόν τρόπο με τόν όποιο μπορεί κανείς να επιτυχάνη πάντα στη ζωή. Στην άρχή με δτι δήποτε κι' αν καταπιστήτε, χρειάζεται σκληρή δουλειά, εδιάκοπη σκέψις και προσπάθεια. Φυσικά, έγω δοκίμασα όλες αυτές τις δυσκολίες...

...Τό ίδιο συμβουλεύω και σε σάς. Στην καθεμιά. Η συνταγή μου αυτή κάνει για όλα τα έπαγγέλματα και πραγματοποιεί όλους τούς σκοπούς...

...Οί δικές μου άπασχολήσεις είνε πολυσύνθετες. Παίζω στα φίλμ, γράφω τα σεναία και τα τραγούδια, έπιβλέπω και καθοδηγώ τις προετοιμασίες τού «γυρίσματος» διαλέγω τις τουαλέττες μου, γράφω θέβλα και πού και πού παίζω και με τούς άνδρες...

...Γιά σάς θέβλια — τις περισσότερες — ο σκοπός της ζωής είνε διαφορετικός. Πιθανόν να μη σάς ενδιαφέρει ο πολύς θόρυβος γύρω από τ' όνομά σας, ωστόσο στο μυαλό σας ύπάρχει μία σκέψις πού σάς άπασχολεί και θάχει σε κίνησι κάθε ενεργητικότητά σας. Την σκέψι αυτή τη ζωγραφίζετε με τό βλέμμα σας, την ψιθυρίζετε με τη φωνή σας:

«Πού και πώς θά θρήτε τόν άνθρωπό σας;»

...Όμο ζήτημα, μά αληθινό.

...Ωραία! Για να τό κατορθώσετε, κάνετε δτι θά κάνατε για να φανήτε εν τάξει σ' ένα σας ραντεβού. Φερθήτε σαν μεγάλη καλλιτέχνης και όχι σαν μωρό παιδί.

...Νά είσθε έλκυστικές και να ντύνεστε απλά. Κάνετε τη φωνή σας να λήη κάτι και τα μάτια να λένε κάτι περισσότερο. Περπατάτε χαριτωμένα. Είνε τό καλλίτερο φιλοφρόνημα πού άνταποδίνετε στο πρόσωπο πού αγαπάτε...

...Εγώ δσάκις συναντήσω εκείνον πού αγαπώ, τά κάνω όλα αυτά και κάτι περισσότερο. Και όταν γίνη δικός μου, τού άφροισάνομαι όλη. Τά διαζύγια δεν τά συμβουλεύω. Είνε πολυέξοδα και δεν προσφέρουν καμιά εύτυχία...

...Γιά μία κοπέλλα με μυαλό και έπίγνωση τό τί ζητά, είνε πολύ εύκολο να παντρευτεί. Νά μείνη όμως παντρεμένη με τόν ίδιο άνδρα και, φυσικά, εύτυχισμένη... να, πού βρίσκεται ή δυσκολία...

...Περισσότερη αξία έχει ή γυναίκα πού συγκρατεί τόν άνδρα της εύχάριστα, παρά εκείνη πού μπορεί και πιάνει φίλους.

...Όλοι άνεξαίρετως οί άνθρωποι έχουν τη φυσική αδυναμία να γοητεύωνται, από τη κούνια ως τόν τάφο. Γέλασε σ' ένα μωρό παιδί και θά πάψη να κλαίη. Μειδίασε σ' έναν άνθρωπο, να δής πώς θά σε προσέχη — και άς είνε μαζί σου πολλά χρόνια παντρεμένος.

...Μήν παζαρεύετε τόν έαυτό σας και τόν κάνετε άχαροτήριστο, αντιγράφοντας τά βέλγητρα τού άλλου, χρησιμοποιείτε δτι έχετε δικό σας...

...Μάθετε, όταν κυττάζετε, να μην είσθε ποτέ άφρημένες. Τό βλέμμα σας πάντα να λήη κάτι. Δώστε ένα ψιθυρισμό στη φωνή σας, πού να μην την ξεχνά κανείς... Οί άνθρωποι τότε πού σάς τριγυρίζουν, θά σας αγαπήσουν και θά σας δώσουν την έπιτυχία στη ζωή.

...Η φύσις έπλασε τις γυναίκες ώραιές και τούς άνδρες έλκυστικούς. Γιατί, λοιπόν, ν' άπομακρυνώμαστε από τόν κανόνα αυτόν. Νά μένωμε στην έκρη και να ηρνούμε για κάτι πού περιμένουμε και νομίζουμε δτι δεν έρχεται, ενώ τόν πάν περιμένει τό δικό μας έρχομό;

Μιά ξ' εύνα στα

Ίνστιτούτα

Ακόμα και ή Άφροδίτη αν δεν περνούσε από τη σμίλη τού Φειδίου, δεν θά χρυσίμεινε σήμερα για πρότυπο όμορφιάς.

Αλλά τί είνε όμορφιά; Κάτι πού επινόησε ή άρχαία αισθητική ή κάτι, πού έπιζητεί ο μοντερνιστικός μας νοός;

Οί Ιέρειες της Θεάς τού Κάλλους άπαντούν:

Υγεία = Όμορφιά.

Και οί τρεις — ή κάθε μία με τη σειρά της — δεν παραδέχονται τίποτ' άλλο. Για να είσαι όμορφη, πρέπει να είσαι όγιής.

Κύτταζε πρώτα τόν οργανισμό σου, εξαλείψε του όλες τις έσωτερικές μικρονοχηλίες κι' έλα να σου εξαλείψω τά σημάδια, πού άφησε τό δεινοπαθημένο σου κορμί.

Και τί μπορεί ν' αφήση ένα κορμί ως έξωτερικά άσχημα σημάδια;

Πολλά:

Ρυτίδες — τρίχες — πανάδες, — μιμιπικία — φακίδες — παχυσάρκια — έξογκώματα!

Και χιλιά δυο άλλα μικροπραγματάκια, πού βγαίνουν πάνω σε μία λιπαρά ή σε μία στεγνή έπιδερμίδα.

Είνε παθήσεις, άρα γε τέτοιες, πού αναφέρονται μονάχα σε μία προχωρήνη ηλικία, έτσι άπότομα ή μάλλον βγαίνουν σιγά-σιγά, προοδευτικά, τμηματικά από μικρή ηλικία;

Στις Ίνδιες ή γυναίκα μνείται στα συζυγία καθήκοντα από κορίτσι 10 έτών.

Μία πεπειραμένη κοπέλλα είνε ή Ιδανικώτερη σύζυγος.

Αποκλείεται βέβαια ν' άπαιτησώμε από τις Ευρωπαίες να είνε υποδειγματικές σύζυγοι. Άς τούς ζητήσωμε τούλάχιστον να είνε εύχαριστες, όμορφες, εύπαρουσίαστες στους συζύγους τών.

Πρό πάντε έτών, όταν μιλούσε κανείς στην Έλλάδα για θεραπευτικά μέσα της έπιδερμίδος ή για καλλωπισμό τού προσώπου και τού σώματος, κάθε γυναίκα όχι μόνο δεν έπίστευε, αλλά και γελοόσε εις βάρος μας, παίρνοντας για τσαρλατανίες αυτά πού διαφήμιζαν τά Ίνστιτούτα στην Εύρώπη.

Εαφνικά, χάρις στην ευεργετική και κοινωφελή έμπνευσι ώρισμένων γυναικών, πού πήγαν να μνησθόν στα Ευρωπαϊκά Ίνστιτούτα τά μυστικά της θαυματουργικής έπεμβάσεως, ιδρύθησαν από τό 1930 διάφορα Νασι της Θεάς τού Κάλλους, με πιστές και ευσυνειδητες Ιέρειες τουστήν Ίωακειμίδη, την Κέττυ και την Κερτέζ.

Τρία Ίνστιτούτα, τρία έργαστήρια, τρεις ναοί αντάξιοι της γυναικείας πίστωσης

στην άπόλυτη και άσδυκριτη όμορφιά.

Κυρία μία... τρεις... χίλις, τά συστήματά της, τά όποια όμως όλα καταλήγουν στο ίδιο αποτέλεσμα.

Ακαδημία όμορφιάς, ονομάζει ή κυρία Κέττυ τό κομψό και εύπαρουσίαστο άντρο της.

Μεταχειρίζεται τη «Βιταμινοθεραπεία», την «Όρμονοθεραπεία», την «Λαοποθεραπεία» για την έξυγίανση της έπιδερμίδος... Και τη «Διαθερμία» για την τελική άποτέλωση. Αποφεύγει τά μασάζ και έργάζεται μονάχα με έπιθεματα.

— Κάνω πρώτα καλή διάγνωση, λέει ή κυρία Κέττυ. Ό,τι δεν περνά από τό χέρι μου τό παραδίδω στους ειδικούς Ιατρούς, παθολόγους ή χειρουργούς.

Η κυρία Κέττυ έγκατεστάθηκε στην Έλλάδα τό 1932 και άκολουθεί ίδίως τά παρισινά συστήματα, προμηθεύεται δε τις πρώτες όλες από την Άμερική και τη Γαλλία.

Η κυρία Κερτέζ έσπούδασε στη Βουδαπέστη. Κάνει την άποτέλωση με Ήλεκτρόλυσι και με Διαθερμία. Βασίζεται όμως περισσότερο στην Ήλεκτρόλυσι. Έχει μεγάλη έπαφή με τη Βουδαπέστη και δτι καινούργιο σύστημα ή έφεύρσι άκούσει την φέρνει άμέσως και την εφαρμόζει. Γιά τις φακίδες έχει ένα τελειότατο σύστημα, όχι χημικό. Έπίσης πολεμά την παχυσάρκια, τά έξογκώματα με μπάνια παραφίνης. Και φροντίζει γενικά για κάθε ελάττωμα τού προσώπου ή τού σώματος.

— Μόνον, όταν είμαι βεβαία για μία θεραπεία, τότε την αναλαμβάνω. Προτιμώ να ζημιωθώ παρά να φουσκώσω τις πελάτισσές μου με λόγια.

Λίγο στενόχωρα, αλλά γεμάτα από διάφορα μηχανήματα τά καμαρίνια της, πού στεγάζονται στον Καλλωπιστικόν Οίκον Χαμαράκη.

Όποτε, όπως βλέπετε κυρίες μου, ή όπισθοδρομική έλλειψε και από την Έλλάδα. Έγινάμε πολιτισμένοι, καταλάβαμε, δτι δεν πρέπει να είμαστε έπιπόλαιοι και δτι τό δέρμα μας έχει ανάγκη από μιάν ειδική περιποίησι, την όποια πρέπει να έμπιστευθώμε στις άλάθητες αυτές Ιέρειες της Θεάς τού Κάλλους.

Μιλήσαμε για τις Ιέρειες, παραλείψαμε όμως να μιλήσωμε για τούς σ... τους.

Ιέρειες τών Ίδιορρυθμών αυτών Ναών, οί όποιοι αντιπροσωπεύονται έπαξίως και καταλλήλως στην χώρα μας. Ο κ. Γ. Γεωργίουλος, π. χ., έπιτυγχάνει θαύματα με τά καλυντικά μάσκας. Κλάρετε όμως και ο διακεκριμένος Ιατρός — δερματολόγος τού Ίνστιτούτου «Έλιους» επί τη όδο Σταδίου Παρεμφερή Ινστιτούτα και λόντης είνε το Γέωργι με Ιδ... κής του κατεσκευής καλλυντικά αντιπροσωπευμένα από τόν κ. Σ. Ρόγλου στην όν Ακαδημία.

Όρατες με τά Ίνστιτούτα σάς περιμένουν.

9 (Συνέχεια από το προηγούμενο)

Πού πήγε; Πού την ώδηγησε ο τύραν- νός της; Άγνωστον.

Εγώ, όμως, θά βρεθώ πάλι κοντά της γιατί πρέπει να βρεθώ.

Όταν 3 Σεπτεμβρίου

Ο σέρ Ροδόλφος Μονταγκιού και η λαίδη Διάνα ανχώρησαν το μεσημέρι της 29 Αυγούστου, επιβαίνοντας ενός με γάλου ταξιδιωτικού αυτοκινήτου.

Θα κάνουν έναν μεγάλο γύρο στην Ολλανδία, ίσως δέ και στην Γερμανία.

Στό ξενοδοχείο δέν άφησαν καμμία δι- ευθύνη, γιατί ίσως δέν γνωρίζουν τούς σταθμούς του ταξιδιού τους.

Ο υπρέτης του σέρ Ροδόλφου και η καμαριέρα της λαίδης Μονταγκιού άνε- χώρησαν γιά την Άγγλία με τις περισ- σότερες τών άποσκευών.

— Έφυγαν βιαστικά, χωρίς να μάς προειδοποιήσουν...

Αυτή είνε ή μόνη λεπτομέρεια πού κα- τάρθωσα να μάθω από τόν θυρωρό του ξενοδοχείου.

Τίποτα άλλο δέν έμαθα γιατί κανείς δέν ήταν σέ θέσι να μου δώση περισσό- τερες πληροφορίες.

Άρχισα να καταλαβαίνω ότι είνε πε- ριττή ή ύπαρξίς μου.

Παρίσι 15 Όκτωβρίου

Η δούκισσα Σπινέλλι ντ' Άρκο μου πήρε χθές την υπόσχεσι ότι θα έπισκε- πτόμουν σήμερα την φιλανθρωπική άγο- ρά πού δίνεται προς όφελος τών πτωχών μελών της Ιταλικής παροικίας.

Η Μαρία Σπινέλλι έχει καρδιά πολύ ευαίσθητη παρά την προσπάθειαν πού καταβάλλει να φαίνεται κυρία τού κό- σμου. Δέν ξεχνά ότι κατάγεται από την άλλη εκείνη Μαρία Σπινέλλι, την ώραία κόρη της Νεαπόλεως, πού — όπως λέει κάποιος θρύλος — έγινε κάλογοι για- τί δέν της επέτρεπαν οι γονείς της να παντρευτεί τόν άραιο Περγκολέζι πού ά- γαπούσε.

Η δούκισσα, λοιπόν, δέν δυσκολεύτη- κε να ένωσή ότι κάποιος λόγος παρέ- τεινε περισσότερο τού συνηθιστήν δι- αμονή μου στο Παρίσι.

Χωρίς να μ' έρωτήση γι' αυτό, προσ- παθούσε να μ' άσκεδάση. Δέν είπα τί- ποτα στην Μαρία Σπινέλλι γιατί τού μυ- στικό πού έρόδα βρεθεία στην ψυχή μου καί πού ίσως έμεινε τού μεγαλειότερου μαρ- τύριος της ζωής μου, δέν μου άνηκε.

Κάποιο άνομα σχετίζεται με τού μυστι- κό αυτό, άνομα πού δέν μου πρέπε- τα μ' κανένας λόγος να άποκαλύψω.

Δέν είπα τίποτα πη δούκισσα γιά δέν είπα πού έβρεθεα. Άλλά και άν δέν άπέρχεται αυτός ο λόγος, πάλι δέν θα έ- λπει τίποτα, γιατί την θλιμμένη μου ά- νη μου ένα πρόσωπο σ' αυτόν τόν

κόσμο μπορεί να την χαροποιήση. Μό- νον εκείνη πού μου την ένέπνευσε χω- ρίς — αλλοίμονο — να την συμμε- ρσθή ποτέ. Δέν ζητώ βοήθεια ούτε από τόν Θεό, γιατί Αυτός — σύμφωνα με την πί- στι τών πατέρων μου — βλέπει και γνω- ρίζει τά όσα ύποφέρω. Μά εγώ αγαπώ την γυναίκα άλλου, την σύζυγο τού πλη- σιον μου.

Υπέπεσα σέ μια μεγάλη άμαρτία πού γιά να μου δοθή συγχώρησις πρέπει να πάμω ν' αγαπώ.

Κατά συνέπειαν όφείλω και θέλω να κρατήσω άποκλειστικώς γιά τόν έαυτό μου τού μουσικού μου. Κανείς άλλος δέν ξέρει καί κανείς δέν πρέπει να μάθη τί- ποτα.

Μόνον εκείνοι πού είνε καλοί φίλοι και με αγαπούν, όπως ή δούκισσα Σπινέλλι Ντ' Άρκο, προσπαθούν να με άπασχο- λήσουν και να με άπομακρύνουν, έφ' ό- σον είνε δυνατόν, από την μελαγχολία μου, με τάς άπολαύσεις της κοσμικής ζωής. Έπήγα λοιπόν στην φιλανθρωπική άγορά γιά να εύχαριστήσω την δούκισ- σα και να περάσω ένα εύχάριστο άπό- γευμα μαζί με τούς συμπατριώτες μου.

Είδα εκεί μεταξύ άλλων την Φαου- στίνα Σαμπρού, την Κάρλα Μπούσκα και πολλές άλλες γυναίκες.

Εκείνο, όμως, πού μου έπροξένησε την μεγαλειότερα εύχαρίστησι, ήταν τού ότι μου παρουσίασαν την άδελφή της Διάνας. Μιλούσα με την δόνναν Κάρλα Μπούσκα και με την κόμησσα Σαμ- πρού όταν ξαφνικά μάς έπλησίασε ένα μελαγχροινό κορίτσι και μου προσέφερε ένα κινέζικο άγαλματάκι.

— Η δόννα Όλβια Σφόρτσα, είπε ά- μέσως ή Φαουστίνη. Και γυρίζοντας προς τού μέρος της όμορφης κοπέλλας:

— Άγαπητή μου Βιβίνα, να σου συστή- σω τόν κ. Παύλο Ρούφο, Ιταλόν από τη Ρώμη, καλόν μας φίλο...

Η δόννα Όλβια Σφόρτσα έχαμογέλα- σε και μου έδωσε τού γαντοφορέμένο της χεράκι. Εγώ ήμουν τόσο ταραχμένος, πού δέν μπόρεσα να προσφέρω λέξι.

Την φιλοξενώ ένώ την Βιβίνα, συνέ- χισε ή Φαουστίνη, άλλα γιά λίγο καιρό. Είνε περαστική από τού Παρίσι...

Η Φαουστίνη μάς άφησε μόνους κι' έ- φυγε. Μιά κυρία την φώναξε γιά να άγο- ράση μερικά από τού κεντήματα τών Αμβρουζών πού κρατούσε.

Θά μείνεται πολλές μέρες στο Παρί- σι δεσπονίζε Σφόρτσα; την ρώτησα με διαταγή.

— Ό! πολύ λίγο, μου άπήντησε ή ά- δελφή της Διάνας λυπημένη. Δέν ξέρετε πώς ποθούσα να μείνω γιά πολύ...

Δέν έχετε έλθει άλλη φορά στο Πα- ρίσι;

— Όχι. Δέν είχα φύγει από την Πε- ρουτζία ως την ημέρα τών γάμων της άδελφής μου Διάνας.

Έκανα ότι πυρίζω τού μαντήλι μου γιά να κρύψω τού πρόσωπό μου πού είχε γί- νει κατακακό.

Πηγαίνω να συναντήσω την άδελφή μου στην Άγγλία, έπρόσθεσε ή Βιβίνα χαρούμενη, θα δώ τού Λονδίνο, την Άγ- γλία!...

— Θά μείνετε πολύ;

— Ένα-δύο μήνες.

— Τόσο πολύ;

— Ίσως και περισσότερο.

Τό άθάνατο ποίημα της καρδιάς

Υπό Μαθίλδης Σεράο

— Στο σπίτι της άδελφής σας βέβαια.

— Ασφαλώς. Γνωρίζετε την άδελφή μου κ. Ρούφο;

— Έξ όψεως... από μακριά, άπήντη- σα με φωνή πού μόλις άκουγόταν.

Δέν την συναντήσατε στη Ρώμη;

— Ναί... από μακριά...

— Να ξέρατε τί ώραία πού είνε!... Τε- λευταίως παντρεύτηκε έναν Άγγλο δι- πλωμάτη. Είνε, ξέρετε, λαίδη. Η λαίδη Διάνα Μονταγκιού. Η ώραία λαίδη Μονταγκιού!...

— Και είνε εύτυχής από τόν γάμο αυ- τόν ή ώραία λαίδη Μονταγκιού;

— Εύτυχεστάτη, άπήντησε με μεγάλη ζωηρότητα ή Βιβίνα. Τί άλλο ήταν δυνα- τόν να επιθυμήση; Ο σέρ Μονταγκιού είνε τέλειος τζέντλεμαν. Λίγο ψυχρός ίσως αλλά — όπως σας είπα — Άγγλος, και οι Άγγλοι ξέρετε...

— Όστε θα πάτε να την συναντήσετε στην Άγγλία;

— Μάλιστα, στο Σοϋσεξ. Είνε ξέρετε μια άγγλική έξοχή κοντά στο Λονδίνο. Τώρα τελευταία, θέλετε, έγινε δυνατή στην άγγλική γεωγραφία. Η Διάνα μου, ή καλή μου Διάνα, είνε μόνη δυο έβδο- μάδες. Θυμάται την Ιταλία, την ώραία μας Ιταλία. Ο σέρ Μονταγκιού θέλει άλλη θέσι καλλίτερη από την πρεσβεία της Βιέννης και γι' αυτό δέν γύρισε έ- κεί. Έζήτησε να μείνη στή ύπουργείο τών Έξωτερικών. Έτσι περνά όλη την έβδομάδα στο Λονδίνο και τού Σάββατο γυρίζει στο Σοϋσεξ. Γνωρίζετε τόν κου- νιάδο μου κ. Ρούφο;

— Όλίγον έξ όψεως...

— Είνε κάπως ηλικιωμένος, έπρόσθεσε κάπως σκεπτική ή Βιβίνα Σφόρτσα, άλ- λά δέν φαίνεται. Είνε τόσο κομψοί οι Άγγλοι...

— Σας άρέσουν τόσο πολύ οι Άγ- γλοι; Θά γινώσαστε και σεις εύχαρίστως σύζυγος ενός Άγγλου;

— Έπ' τού παρόντος μου άπήντησε, δέν με θέλει κανείς. Όπωςδήποτε, όμως, θα προτιμούσα ο άνδρας μου να ήταν Ι- ταλός.

— Πάλι καλά, έπιθύρισα.

Άγόρασα όσα πράγματα κρατούσε ή Βιβίνα και άπομακρύνθηκα, γιατί αισθα- νόμουν την ανάγκη να μείνω μόνος. Πριν φύγω από την φιλανθρωπική άγορά έ- πήγα να χαιρετήσω την δούκισσα Σπι- νέλλι ντ' Άρκο.

Χαριτωμένη δέν είνε αλήθεια ή Βι- βίνα Σφόρτσα; με ρώτησε μειδιώντας.

Χαριτωμένη, επανέλαβα σάν αυτό- ματο.

— Πόσα κορίτσια υπάρχουν πού θα μπορούσαν να κάνουν εύτυχισμένο τόν κάθε άνδρα, έπρόσθεσε ή δούκισσα, άλ- λά δυστυχώς οι νέοι σήμερα δέν παν- τρεύονται.

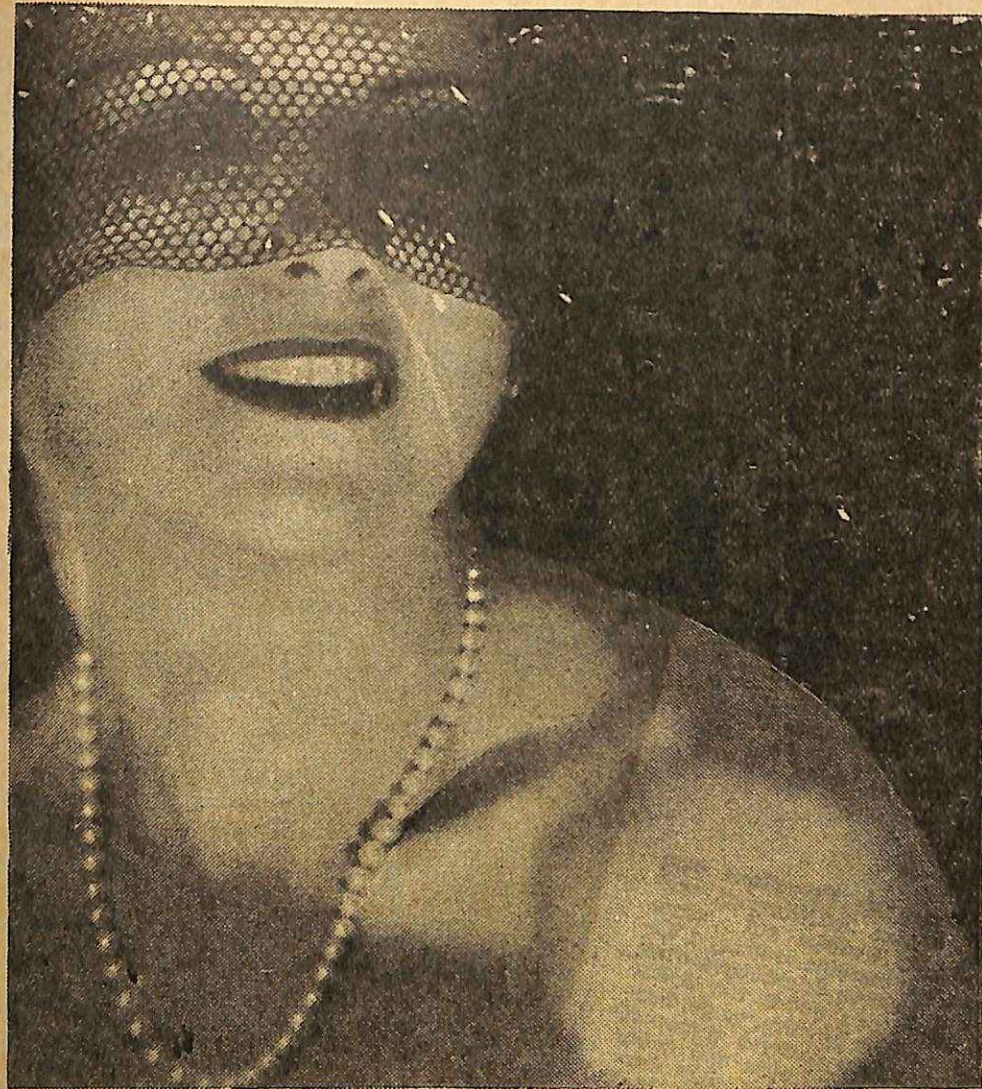
— Πράγματι δέν παντρεύονται, επανέ- λαβα κι' εγώ άσυναίσθητα.

— Οι άνδρες όνειροπολούν... όνειροπο- λούν, έπιθύρισε ή Μαρία Σπινέλλι.

— Όνειροπολούν... όνειροπολούν, έκα- μα κι' εγώ σάν ήχώ τού ψιθύρου της.

Την άφησα κάπως άποτόμως κι' έφυ- γα εύχαριστημένος γιατί βρισκόμουν πιά μόνος, έντελώς μόνος, στην άμαξα, στο μικρό μου δωμάτιο, έλεθερος να βυθι- στώ στίς σκέψεις μου και να πνιγώ στόν πόνο μου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Τό «όγδοον θαύμα»!

Μοντέρνο διήγημα

Ξαπλωμένοι στίς πολυθρόνες τους άνα- παυτικά οι τρεις νέοι κάπνιζαν σιωπηλοί. Δέν βρίσκεις, είπε ο Ζάκ ντ' Ωμόν, ότι ή ζωή μας σ' αυτήν την λουτρόπολι είνε πολύ μελαγχολική; Κάθε μέρα ή ίδια μο- νοτονία, οι ίδιες γυναίκες, ή ίδια θά- λασσα.

— Μήπως έχεις την ιδέα, πώς θα μπο- ρούσε να αλλάξη ή θάλασσα; τού είπε περιπαιχτικά ο Κλώντ ντ' Άρξέ.

— Πιό εύκολα, φίλε μου, αλλάζει ή θά- λασσα από τη γυναίκα, νάσαι βέβαιος! Στη θάλασσα έχει τρικυμία, έχει και γα- λήνη. Βρίσκεις κάθε φορά πού θα την άν- τικρύψει και καινούργια θέληγτρα, ενώ στη γυναίκα, τά ίδια και τά ίδια. Δέν εί- σαι και σ' αυτής γνώμης Λουί;

Ο τρίτος μισοσηκώθηκε στην πολυθρόνα του και χαμογέλασε αινιγματικά.

Δέν συμφωνώ μαζί σας καθόλου και δέν πλήττω, γιατί περιμένω αυτές τις ή- μέρες τού πιό γοητευτικό πλάσμα, πού ύ- πάρχει στόν κόσμο. Μιά γυναίκα, φίλε μου, Τό όγδοο θαύμα της Οίκουμένης!

Δί άλλοι κυττάχθηκαν ειρωνικά.

—Θάσαι ασφαλώς έρωτευμένος, τού εί- παν. Και δέν μάς λές: Την γνωρίζεις πολύ καιρό;

— Όχι. Σε μια φιλανθρωπική άγορά την γνώρισα πρό ενός μηνός και την άκουσα να λέη στό καθάλλιέρο της ότι έχει νοι- κιάσει στή «Βίλλα Άννα» έδώ στή λου- ττρόπολι γιά να περάση τού καλοκαίρι της.

Οι δύο φίλοι σηκώθηκαν χαμογελόν- τας.

— Όνειρεύεσαι, φίλε μου, και μεις νομί- σαμε πώς θα δούμε κάτι εξαιρετικό. Ωρ- θούαρ, Λουί, και καλά εξυπητούρια γιά

τό αύριανό μας μπάνιο.

Η άλλη μέρα ξημέρωσε με άφάνταστη μεγαλοπρέπεια και μακρυά-μακρυά στην ήσυχη, τη γαληνημένη θάλασσα φαινόταν ένα άσπρο μεγάλο βαπόρι να πλησιάζη.

Οι τρεις φίλοι τού κύτταξαν με τά λορ- νιόν τους.

— Λές να ριξή άγκυρά έδώ; Έλεγαν με άνησυχία. Τί καλά πού θάταν να μάς ξεμ- παρκάρize καμμία είκοσαριά κορίτσια!...

— Είστε άχάριστοι, τούς έκαμε ο Λουί, έδώ υπάρχουν τόσα κορίτσια, πού εύχαρί- στως θα μάς έκαναν συντροφία.

Εκείνη τη στιγμή τού βαπόρι άλλαξε κατεύθυνσι κι' έφυγε.

Την ίδια ώρα, ένα κεφαλάκι φαινόταν να διασχίζει την θάλασσα και νάρχεται προς τού μέρος τους. Όλη ή παραλία ά- ναστατώθηκε και έσχολίασε τού γεγονός ποικιλοτρόπως.

Σε λίγο μια μοντέρνα Άφροδίτη, μια ξανθιά νεράιδα τού γιγαλού, ώρθώθηκε σέ μια άκρη της παραλίας και έκανε σινιά- λο στό βαπόρι, πούφευγε τώρα δλοταχώς.

Οι τρεις φίλοι ήλεκτρίσθηκαν, πρό πάν- των ο Λουί, πού άνεγνώρισε τού «όγδοο θαύμα της γής»!

— Κουνήσου, βλάκα, και πήγαινε να μας συστήσης, τού φώναξαν οι φίλοι του άνω- πόμονα. Αυτή είνε, φίλε μου, άριστούρ- γημα!

Μέσα σέ δυο μέρες ήσαν και οι τρεις φί- λοι έρωτευμένοι παράφορα μαζί της. Εί- χαν γίνει ή σκιά της, δέν την άφησαν ούτε λεπτό.

Δέν σου φαίνεται πώς μάς κοροϊδεύει; Έλεγαν μεταξύ τους.

— Τό πρωί μου άρκίστηκε πώς μ' άγα-

πώ... Έλεγεν ο Ζάκ.

— Τι έμένα τού μεσημέρι.

— Χτές τού βράδυ, πού τού φεγγάρι είχε κρυφτή πίσω από ένα πελώριο σύννεφο, της πήρα τού πρώτο φιλή, είπε ο Λουί.

— Και τού φιλή σου αυτό θάταν τού «ένατο θαύμα», ασφαλώς! Έγώ προτείνω να κά- νουμε κάποια πονηρία και να μάθουμε ποιόν τέλους πάντων άγαπή.

— Βρήκα! Βρήκα! φώναξε ο Ζάκ. Τό βράδυ στό ξενοδοχείο δέν θα παρουσια- σθή κανένας από μάς. Μόνο να της στεί- λωμε από μια σημείωσι και εά την προ- σκαλή ή καθένας χωριστά την ίδια ώρα σέ ραντεβού, να δούμε σέ ποιόν από δλους εά πάη.

Τρία γράμματα της πήγαν διαδοχικά: 'Ο ένας είχε πυρετό, ο άλλος δέν είχε δ- ρεξι κι' ο άλλος βρισκόταν στό χορό τού ξενοουχείου...

Όταν την δεύτερη μέρα συναντήθηκαν οι τρεις φίλοι, τά πρόσωπά τους έλαμπαν από εύτυχία.

— Έπ' τού τέλους πείσθηκα! φώναξαν και οι τρεις μαζί.

— Υστερα κύτταξε ο ένας τόν άλλο άντρια γι' αυτήν την άστεϊότητα.

— Ηρθε ακριβώς στήν έννεκα, είπε ο Ζάκ, και κάναμε ένα περίπατο στην πα- ραλία. Κρύωνε όμως κι' έφυγε σύντομα. Μου φαίνεται πώς δέν χωρεί άμφιβολία πιά ότι μ' αγαπά.

Ο Κλώντ θύμωσε κι' έσφίξε τις γρο- θιές του.

— Είσαι ένας αθλιός, ένας ψεύτης! Χτές στίς έννεκα ήρθε στό σπίτι μου, πού έκανα τόν άρρωστο, μου έθαλε κομπρέσσες, με χάιδεψε κι' έφυγε.

Ο Λουί τους κύτταξε με συμπόνια.

— Ασφαλώς, και οι δυο τώρα έχετε πυ- ρετό. Χτές όλη τη νύχτα περάσαμε μαζί χορεύοντας στό ξενοουχείο. Πώς μπορεί λοιπόν να ήταν και στά τρία μέρη συγχρό- νως;

Την αλήθεια ύμωσ την έμαθαν από τού στόμα της ίδιας.

— Κατάλαβα, τούς είπε τσαχπίνικα, πώς κάτι τέτοιο συμβαίνει και κατάρθωσα να έρθω και στά τρία ραντεβού, αλλάζοντας τις ώρες από τά ρολόγια σας.

Στόν έναν ήμουν στίς έννεκα, στόν άλ- λον στίς δώδεκα και στόν άλλον στην μία.

— Πρέπει, όμως να τελειώση αυτή ή κα- μωδιά. Σας αγαπούμε και οι τρεις. Ό- φείλτε να διαλέξετε έναν!

Δέν μπορώ, είπε χαμογελώντας εκεί- νη, γιατί τόν ένα τόν άνωπό τού πρωί, τόν άλλο τού μεσημέρι και τόν άλλον τού βρά-δυ!...

Εκείνη τη στιγμή ένα αυτοκίνητο στα- μάτησε μπρός τους κι' ένας άστυνομικός κατέβηκε απ' αυτό.

— Τζιλντα Μπαρτού! Έν όνόματι τού νό-μου...

Η κοπέλλα χλώμιασε, κατέβασε τού κε- φάλι κι' άκολουθήσε τόν άστυνομικό μέσα στό αυτοκίνητο.

Τό βράδυ διάβαζαν όλοι στην έφημε- ρίδα, ότι ή Τζιλντα Μπαρτού, ή μεγάλη τυχοδιώκτις πού είχε ξεφύγει από τού πλοίο πού την μετέφερε πηφόντας στή θάλασσα, συνελήφθη έκ νέου στή λουτρόπολι Αϊξ-Λε-Μπαίν. Οι τρεις φίλοι κυττάχθη- καν μελαγχολικά.

Η εύλαγημένη, δέν περίμενε να πε- ράση ή σαϊζόν! Τώρα τί θα κάνουμε πάλι μονάχοι μας; είπε ο Ζάκ.

— Ήταν οσειρήνα, είπε ο Κλώντ άνα- στενάζοντας. Άριστούργημα όμορφιάς, τρέλλα!...

— Ήταν τού «όγδοο θαύμα», είπε ο Λουί, τινάζοντας με τού χέρι τις στάχτες από τού ταϊγάρο του. Άλλά στην εποχή μας δέν μπορούν να τά εκτιμήσουν αυτά τά μικρο- πράγματα. Τώρα, τί λέτε, πάμε να βρού- με καμμία μικρούλα στην άκρογιαλία;

Οι τρεις φίλοι ώστόσο έμειναν στίς πο- λυθρόνες τους σιωπηλοί, παρακολουθώντας με τά μάτια της φατνιασίας τους ένα ξανθό όνειρο, μια νεράιδα τού γιγαλού, μια σει- ρήνα, πού χανόνταν στό βάθος τού όρίζον- τος...

γουν κι' αυτοί των 13 άστερας, από
 Παραθέτομε λοιπόν 13 άστερας, από
 τους πλέον λαμπερούς και επιφανείς
 του κινηματογραφικού στερεώματος
 της Γαλλίας, μαζί με τους άκριβεις
 καθορισμούς των άστερισμών των, ποι
 έδωσαν έπειτα από την ήμερομηνία
 γεννήσεώς των διακεκριμένοι άστρον-
 μοι και μάντεις της Παρισινής πρωτε-
 ούσης. Σημειώστε, ότι οι διάφοροι
 μάντεις και άστρολόγοι, έβγαλαν τα
 έπιστημονικά τους συμπεράσματα. Δηλα-
 τώς από το γράψιμο καθενός. Δηλα-
 δη καθένas από τους παραπλεύρως ά-
 στέρας του «έρωτηματικού» έγραψε
 σ' ένα χαρτί αυτή τη φράσι μόνο:
 «Γεννήθηκα στις...» Τα χαρτάκια
 αυτά άριθμήθηκαν και μοιρασθηκαν,
 χωρίς να ξέρουν οι άστρολόγοι σε
 ποιους ανήκουν. Καί ιδού τί άπήντη-
 σαν:

27 Οκτωβρίου. **ΖΑΝ - ΠΙΕΡ ΩΜΟΝ:** Γεννήθηκε στις 27 Οκτωβρίου. Ένας καλλιτέχνης, που από τα θήματα του πετούσε σπίδες. (Ο προχωρεί, ορμητικά. Βαδίζει και κάτω από τα θήματα ή Σελήνη θριασκάνε στην γεννήθηκε ή Σελήνη θριασκάνε στην άγκαλιά του Διός, στα πόδια των δίδυμων). Η τύχη του είναι μεγάλη, χωρίς διαφήμες, το μέλλον του ανοιχτό μπροστά του... Έχει την αυταρχικότητα του Διός, η γλυκύτητα της Αφροδίτης. Δεν υποχωρεί κι' αν το κάνει κάποτε, είναι για να ξεγελάσει ή για να προσφέρει ευχαρίστηση

ΑΛΜΠΕΡ ΠΡΕΖΑΝ: Γεννήθηκε στις 9
Ιανουαρίου. Φιλόδοτος και δραστήριος,
"Επιφυλακτικός", "Εργατικός, τίμιος, εύστο-
νός". "Εξυπνος και δραστήριος". "Ε-
χει μερικές παρανεϊές, στο σύνολό του
όμως καλός. Τό μέλλον του εανοίγεται
εύρως".

Κάθε άνθρωπος, τὴν ὥρα ποὺ γεν-
νιέται ἀνήκει σ' ἓναν ἰδιαίτερο ἀστερι-
σμό. Δηλαδή τὴ στιγμή ἐκείνη τὰ διά-
φορα ἀστέρια, σύμφωνα μὲ τὴ θέσι ποὺ
ἔχουν στὸ στερέωμα, δίνουν καὶ μιὰ ἀ-
γούλογη πνοὴ πάνω στὴ ἀνθρώπινη ζωὴ.
Ὅστε ὁ χαρακτήρας ἀπὸ τὴ θέσι
ἡ μοῖρα μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ τέχνη τῆς
τῶν ἀστέρων. Αὐτὴ δὲ κινήσεων τῶν
γνώσεως τῶν διαφόρων κινήσεων κα-
κοτήρων στὸν οὐρανὸν, ποὺ ξέρουν κα-
λὰ οἱ διάφοροι ἀστρολόγοι καὶ μάντις.
Μεταξὺ ὅλων τῶν θνητῶν ἐγενήθη-
σαν καὶ οἱ «ἀστέρες». Ὅχι πιά οἱ οὐ-
ράνιοι, ἀλλὰ οἱ ἐπίγειοι οἱ ὁποῖοι ἔ-

ΛΥΣΙΕΝ ΜΠΑΡΟΥ: Γεννήθηκε στις 9
Δεκεμβρίου. Είναι η περιεργότερη ήμερο-
μηνία. Όλοι οι θεοί του Ολύμπου ότι-
σχωχαρωύν. Ή Άφροδίτη, ο Ζεύς, ο Πο-
σειδών, ο Ουρανός, αλλά και ο συμπάθει-
καί ο Άρης. Ο Άρης από αυτό τόν-
Γι' αυτό και όποιος γεννιέται σ' αυτό τόν-
άστερισμό είναι υποχωρητικός. Αλλάζει
γνώμες, μορφές, επαγγέλματα συχνά.

ΛΟΥΪ ΖΟΥΒΕ: Γεννήθηκε στις 25 Δε-
κεμβρίου. Πνεύμα λεπτό και δικαίο στις
έπιχειρήσεις του. Θέλησις ισχυρή. Αρχί-
ζει με πολλήν σταθερότητα και τελειώνει
όταν ἔχη τὸν καιρὸ διαδόχου. Ήξυπνος,
ἀνεπτυγμένος, ἐχθροσιώδης, με στιγμές
μελοχολίας. Ἀξία ἠθική, καλλιτεχνική.
Περήφανος. Λογικός.

ΑΡΑΕΤ ΜΑΡΣΑΛ: Γεννήθηκε στις 3
 Μαρτίου. Φύσις λεπτή, αίσθηματικό, πολύ
 διακριτική. Πολύ τυφωρή και φιλεύσπλα-
 χη. Χαρακτήρ που επηρεάζεται εύκολα,
 που λυγίζει από την παράκληση ή τον
 οίκτο. Αίσθημα καλλιτεχνικό, πολύ άνε-
 πτύγμενο.

24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΓΚΡΑΒΕ: Γεννήθηκε στις 24 Δεκεμβρίου. Κάθε αίσθησις έχει ισχύρ άσχησι μέσα του. Φυσιογνωμία καθαρή. Έπιτυχία μελλοντική. Θά παλάτση όμως παρά πολύ γιά την έπιτυχία του.

ΘΡΑΝΣΟΥΑΖ ΡΟΖΕ: Γεννήθηκε την
 1η Μαΐου. Μπορεί κανείς να γεννηθεί την
 1η Μαΐου και νάχη την τραχιά μάσκα
 του Ποσειδώνος. Όταν όμως η Αφροδίτη
 βρίσκεται μπλεγμένη με τον Φοίβο, υπό
 την επίδραση του Διός, τότε δεν μπορεί
 παρά να έχη κανείς το πιο καθαίο πρό-
 σωπο. Χαριτωμένη, ανάλαφρη, λεπτή. Με
 χείλη ήδονικά και σάρκα ευαίσθητη.

9 ΜΑΡΣΕΛ ΣΑΝΤΑΛ: Γεννήθηκε στις 9 Φεβρουαρίου. Χαρακτήρ ευθύς. Λογική αίσταρχική, μεγάλη προσωπικότης. Τρρ πολ και κινήσεις μάλλον άρρενων π. Πολλή έρωτική ευαίσθησία. Φαίνεται ψ- χρή, αλλά είναι πολύ θερμή. Δίνεται ολό- κληρη στις απαιτήσεις της ζωής. Ίκανή για πολύ μεγάλα πράγματα.

Γεννήθηκε στις
 ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ: Πεισματάρη. Ξεροκέφα-
 λος. Σεπτεμβρίου. Παιδιά. Γούστα καλλιτε-
 λικά. "Επηρεάζεται πολύ. Γούστα κοκετάρια.
 "Θηκή και φυσική. Αλγο έρωτιστρία.
 "Εξυπνη. Δραστήρια. "Ενεργη-
 τική. "Επιφυλακτική. Βεβαία επιτυχία.

9 ΜΑΡΣΕΛ ΣΑΝΤΑΛ: Γεννήθηκε στις 9 Φεβρουαρίου. Χαρακτήρ ευθύς. Λογική αταρχική, μεγάλη πρωταρχικότητα. Τρεποι και κινήσεις μάλλον άρρενων. Πολλή έρωτική εδαισθησία. Φαίνεται ψυχή, αλλά είναι πολύ θερμή. Δίνεται ολοκληρωση στις απαιτήσεις της ζωής. Ήκανη για πολύ μεγάλα πράγματα.

Παιδιά που σκοτώνουν

Πριν γνωρίσουν τις κακίες της ζωής

Τά στυγερά έγκληματα προκαλούν πάντοτε ρίγος στον άνθρωπο, αλλά συχνά και ένα αίσθημα όργης, καθώς και την έπιθυμία της τιμωρίας, του παραδειγματισμού και της εκδίκησης.

Η ανθρώπινη ψυχή μένει όμως κατά κανόνα εν άμνησιν μπρος στο τόσο συχνά επαναλαμβανόμενο φαινόμενο των παιδιών που έγκληματούν, των τρυφερών υπάρξεων που πριν ακόμα γνωρίσουν τα παντός είδους συμφέροντα και τις κακίες της ζωής γίνονται ένοχοι του βαρύτερου έγκλήματος, που προβλέπει ο ποινικός νόμος, το έγκλημα της κακίας της ζωής του πλησίον τους.

Η παιδική έγκληματικότητα αποτελεί ασφαλώς ένα από τα πολύπλοκα ψυχολογικά προβλήματα της εποχής μας, δεδομένου μάλιστα ότι οι ανήλικοι δολοφόνοι δεν προέρχονται μόνο από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, αλλά και από τις λεγόμενες καλές κοινωνικές τάξεις και πολλές φορές και απ' αυτή την ύψηλη άριστοκρατία.

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΕΚΤΡΟΧΙΑΖΕΙ ΔΥΟ ΤΡΑΙΝΑ

Ποιά είναι τα αίτια που έξωθούν στο έγκλημα παιδιά που δεν συμπλήρωσαν ακόμα το δέκατο τέταρτο ή δέκατο πέμπτο έτος της ηλικίας τους;

Τί, π. χ., έξώθησε στο φρικτό του έγκλημα τον Λούθηρο Μαζούρ, ένα άμερικανόπουλο δεκατεσσάρων μόλις χρόνων, το όποιο στην Καλλιφορνία έγινε δυο φορές άφορμή σιδηροδρομικών άτυχημάτων, σε μίαν έπικίνδυνη καμπή του συρμού;

Ο μικρός αυτός έγκληματίας είχε την έμπνευση ν' αφαιρέση στο έπικίνδυνο αυτό σημείο της σιδηροδρομικής γραμμής και μάλιστα από την έσωτερική σιδηροτροχιά ένα κομμάτι, μήκους ενός περίπου μέτρου, και να το αντικαταστήση με πηλό, στον όποιο έδωσε το σχήμα της σιδηροτροχιάς, για νάνε βέβαιος ότι η βλάβη της γραμμής δεν θα ύποπείση έγκαιρώς στην αντίληψη του οδηγού. Ο μικρός κακούργος επανέλαβε το παιχνίδι αυτό δυο φορές με άποτέλεσμα δυο φοβερές έκτροχιάσεις και έκτος από τις τεράστιες υλικές ζημιές και τρία ανθρώπινα θύματα.

Καταλαβαίνεις πόσο φοβερό είναι το έγκλημά σου; έρωτά το μικρό μετά τη σύλληψή του ένας από τους άμερικανούς δημοσιογράφους, που έσπευσαν επί τόπου για να ίκανοποιήσουν την περιέργεια του άναγνωστικού των κοινού.

— Έγώ ήθελα να ιδώ τη φωτογραφία μου στις έφημερίδες, άπαντα ο μικρός μ' ένα άναιδές μειδίαμα στα χείλη.

— Ναι, αλλά οι άνθρωποι που σκοτώνηκαν, οι καταστροφές που γίναν; Ξαναλέγει ο δημοσιογράφος.

— Και μήπως σε κάθε σεισμό που γίνεται στην Καλλιφορνία, δε σκοτώνονται άνθρωποι και δεν γκρεμίζονται σπίτια; άναπάντα με έτοιμότητα ο Μαζούρ στον έμβρόντητο συνομιλητή του.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Ένα άλλο παιδί, μιά παιδούλα μόλις θάδεκα έτών, σκότωσε με τον πιο άγριο τρόπο τη φιλενάδα της, ένα πενταετές κοριτσάκι.

— Δεν ήταν κρίμα ή φιλενάδα σου που την σκότωσες; Δεν την αγαπούσες; την έρώτησαν μετά το έγκλημα.

— Ήταν κρίμα και την αγαπούσα πολύ.

— Τότε γιατί την σκότωσες; — Γιατί ήξερε ότι ήμουνα ένα κακό κορίτσι και τό είχε πει και σε άλλους.

Αυτός ο χαρακτηριστικός διάλογος, έγινε στο άτυνομικό τμήμα μεταξύ της μη-

κροσκοπικής αυτής φόνισσας και του άστυνόμου, που την υπέβαλε στην πρώτη, ούτως ειπείν, άνάκρισι.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ... ΤΙΜΩΡΟΣ

Ιδιαίτερος συγκλονιστική είναι η περίπτωση του νεαρού μητροκτόνου Διονυσίου Ζέμπλεν, υιού ενός καθηγητού του Παρ'επιστημίου της Βουδαπέστης. Ο μικρός αυτός ζούσε μαζί με τη μητέρα του, πούχε διαζευχθή τον σύζυγο της. Ο Διονυσίος άπεδοκίμαζε τη διαγωγή της μητέρας του, την όποιαν τελικά έφόνευσε κατά την διάρκεια μιάς βιαίας σκηνής για τό ζήτημα αυτό.

Έδω έχομε ένα παιδικό έγκλημα, του όποιου τό αίτια είναι σοβαρώτερα και ήθικώτερα.

ΝΕΑΡΟΣ ΛΗΣΤΗΣ

Ένας Γάλλος, συνομήλικος του Ζέμπλεν, ο Άνδρέας Λελόντρ, ήλικίας δέκα τεσσάρων έτών, διέπραξε στην Λυών ένα φόνο και μιά άπόπειρα φόνου με σκοπό τη ληστεία. Το πρώτο του έγκλημα, ο φόνος μετά ληστείας της πλουσίας Άγγυλίδος κυρίας Φλώρανς Γουίλσον, παρέμεινε άνεξιχνίαστο. Άλλ' άργότερα ο δολοφόνος άποκαλύφθηκε στο πρόσωπο του Άνδρέα Λελόντρ, που μετά τό πρώτο του έγκλημα, έπετέθη άνεπιτυχώς και έναντίον μιάς άλλης νεαρής κυρίας, η όποια ύστερα από μερικές μέρες τον άνεγνώρισε άνάμεσα στο πλήθος και τον παρέδωσε στην άστυνομία.

ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΕ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

Έντελώς άκατανόητο φαίνεται το στυγερό έγκλημα του νεαρού Πάτρικ Χάρντυ, υιού του γνωστού γεροισιαστού του Καναδά. Ο Πάτρικ πρό τριών μηνών άνεχώρησε με την μητέρα του στην Εύρώπη και κατέλυσε μαζί της σ' ένα άριστοκρατικό ξενοδοχείο των Παρισίων, όπου μιά νύκτα την έσκότωσε μ' ένα κλειδί αυτοκινήτου και κατόπιν παραδόθηκε μόνος στο πλησιέστερο άστυνομικό τμήμα.

Ο διανυκτερεύων άστυνόμος, υπό την έντύπωσιν των ευνενών χαρακτηριστικών του νεαρού Καναδού και της έν γένει συμπαθητικής εμφανίσεώς του, δεν ήθελε κατ' άρχάς να πιστέψη στην τρομακτική αφήγησή του.

— Γνωρίζετε, του λέει, ότι αυτό που κάνετε, είναι έξαπάτησις των άρχών και τιμωρείται άυστηρά από τό νόμο;

— Δεν ψεύδομαι, άπάντησε ο Χάρντυ, έσκότωσα τη μητέρα μου και θέλω να τιμωρηθώ.

Ο νεαρός μητροκτόνος δεν μπόρεσε καθόλου να δικαιολογήση τό φοβερό του έγκλημα. Η άνάκρισις στάθηκε άνίκανη να καθορίση για ποιους λόγους ο γυιός ενός γεροισιαστού διέπραξε ένα έγκλημα, που θεωρείται ως τό στυγερώτερο και πιο άποτρόπαιο των έγκλημάτων.

★

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις της παιδικής έγκληματικότητας μπορεί κανείς πίσω απ' τα έπιφανειακά αίτια, τους λόγους της τιμής, της ληστείας, της νοσηρότητας της φαντασίας και τη ματαιοδοξία, να διακρίνη την εϋθύνη της οικογενείας και κυρίως του κοινωνικού συνόλου, από τό όποιο άπορρέουν όλες οι διαστροφές και όλοι οι έκφυλισμοί, την εγκατάλειψη του παιδοκόσμου στην τύχη του μέσα σ' ένα περιβάλλον γεμάτο από δυσώδεις άναθυμιάσεις και μέσα στο όποιο η εφροντίδα για τό παιδί καταντά καθαρή ύποκρισία.

ΧΑΝΣ ΑΛΤΕΜΠΕΡΓΚ

Γαλλικοί θρύλοι

Ή Καλή Μοίρα

Η Καλή Μοίρα κατέβηκε μιά καλοκαιρινή μέρα στη γη, στη μαγευτική τοποθεσία του Βορδώ, νιά να μοιράση στις θυγατέρες της τους διάφορους θησαυρούς, που πήρε από τόν ουρανό.

Μόλις πάτησε τό χώμα και κάθισε στο θρόνο της, ο νάνος Άμάραντος — άχώριτος σύντροφος της Τύχης — έσάλπισε με τό κέρας του και άμέσως παρουσιάσθηκε μιά νέα από κάθε χώρα μπροστά τους.

Η Καλή Μοίρα, άφου μαζεύθηκαν όλες τους ειπε:

— Έπιθυμώ να μη παραπονεθώ καμιά από σας για τό χάρισμα, που θα σας δώσω. Δεν είναι στο χέρι μου να δώσω τό ίδιο πράγμα σ' όλες, αλλά, κι' αν ήταν, πάλι δεν θα έμελωνε την αξία της δωρεάς ή όμοιότης του δώρου σ' όλες!

Δέν ειπε περισσότερα η Καλή Μοίρα, γιατί οι Μοίρες είναι πάντα όλιγόλογες και ο χρόνος τους είναι πολύτιμος.

Και άρχισε τη διανομή των δώρων. Στην άντιπρόσωπο της Ισπανίας έδωσε μαλλιά τόσο μαύρα και τόσο μακριά, που μπορούσε να τα χρησιμοποιήση για σάλι — άσχετο αν σήμερα οι Ισπανίδες άκολουθώντας τη μόδα, μάς παρουσιάζονται κουρεμένες και με άντυλαρισμένα τα μαλλιά ίσα με τό σέβερκο.

Στην Ιταλίδα έδωσε μάτια ζωηρά και φλογερά, που θυμίζουν έκρηξη του Βεζουβίου σε σκοτεινή νύχτα.

Στην Τουρκάλα κανονική εύσαρκία και ήδυπάθεια.

Στην Άγγλιδα έδωσε τό βόρειο σέλας, για να θάψη μ' αυτό τα μάγουλά της, τα χείλη της και τους ώμους της.

Στη Γερμανίδα, δόντια όμοια με τα δικά της και κάτι άλλο, που δεν έχει περισσότερη αξία από τα δόντια: καρδιά εύαίσθητη και έπιρρηπή στον έρωτα.

Στη Ρωσίδα, τη μεγαλοπρέπεια βασιλίσσας, που θυμίζει τη μεγαλοπρέπεια των άρχονών στεπών Ιανουάριο μήνα.

Κατόπιν ήρθε στα μικρά δώρα, στις λεπτομέρειες και έβαλε τό γέλιο στα χείλη της Αυστριακής, το πνεύμα στο κεφάλι της Ιρλανδής, την καλαισθησία στην καρδιά της Φλαμανδής.

Μόλις έτελειωσε πιά τη διανομή κι' έτοιμαζόταν να φύγη, άφου μοίρασε όλα της τα δώρα, σηκώθηκε από μιά γωνία μιά δειλή κοπέλλα, που δεν της είχε δώση τίποτα και της ειπε:

— Εμένα δεν θα μου δώσετε τίποτα!

Ήταν η Γαλλίδα, που την είχε όλότελα ξεχάσει η Καλή Μοίρα.

— Πώς; Σε ξεχάσα; τη ρώτησε η μοίρα.

— Ναι...

— Ήσουν πολύ κοντά μου και γι' αυτό δεν σε είδα, ειπε. Άλλά τώρα τί μπορώ να κάμω για σένα, που τα δώρα τελείωσαν;

Μετά σκέφθηκε λίγες στιγμές και έκάλεσε πάλι τις κοπέλλες και τους ειπε:

— Είσατε όλες καλές και όραίες. Σε σας τώρα μένει να διορθώσετε μία αδίκη, που έγινε στην έκπρόσωπο της Γαλλίας. Κατά τη διανομή την ξεχάσα. Τώρα σας παρακαλώ, να αφαιρέσετε όλες κάτι από τό δώρο που πήρατε, να δώσωμε και σ' αυτήν. Θα χάσετε όλες από έλαχιστο.

Και οι κοπέλλες όλες τότε πλησίασαν την Γαλλίδα και μιά-μιά της έδιναν, άλλη τμήμα από την όράια και μαύρη κόμη της, άλλη από τη ρόδινη χροιά της, άλλη από την εϋθυμία, την εύαισθησία κλπ.

Κι' έτσι, η φτωχή και άσημη Γαλλίδα ζε μιά στιγμή έγινε από τα τόσο δώρα ή πλουσιότερη και όραιότερη απ' όλες τις συντρόφισσές της.

Για την Έλληνίδα, δεν άναφέρει αν πήρε δώρο από την Καλή Μοίρα και τί, ή αν άρκέσθηκε σε ό,τι είχε, χωρίς να ήμην παράπονα, όπως η Γαλλίδα. Μάλλον όμως συνέβη τό δεύτερο.

Α. Μ.

Κίτρινο χρυσάφι και κόκκινο αίμα

Ένα δράμα στην παγωμένη Άλάσκα

— Αύτη τη φορά, Τζάκ, τα ψέματα τελείωσαν.

— Νά τό ιδώ, Τζιμ, και να μην τό πιάστω.

— Μά γιατί είσαι πάντοτε άπαισιόδοξος;

— Και πώς να μην είμαι; Μήπως δεν παιδεύομαστε ένα χρόνο τώρα σ' αυτή την έρημιά, χωρίς να καταφέρνωμε τίποτα;

— Έχεις δίκιο. Μά τώρα σου τό είπα: Τα ψέματα τελείωσαν. Αύτη τη φορά θρήκα πραγματική φλέβα χρυσάφιου, και θα γίνωμε έκατομμυριούχοι, Τζάκ. Άκούς; Έκατομμυριούχοι!

Ήτανε θράθυ.

Έξω από την καλύβα τους, την καυμένη από κορμούς δένδρων, ο θορηγός φυσούσε μανιασμένος, κάνοντας να τρίζουν και να θογγάνε τα γυμνά κλαριά του δάσους.

Το χιόνι έπεφτε σε στροβίλους. Μέσα στη μικρή καλύβα, τό κρύο δεν ήτανε και τόσο αίσθητο, γιατί στο τζάκι τριζοβολούσε μιά δυνατή φωτιά, που οι φλόγες της πηδούσανε λείχοντας τό χοντρά κούτσουρα.

Πλάι στο τζάκι, κοντά στον Τζιμ, ένα μεγάλο λυκόσκυλο κοιμότανε, με τη μουσούδα του άνάμεσα στα μπροστινά του πόδια.

Ο Τζιμ, που θεωρούσε τόν Ντικ για τόν πιο πιστό του φίλο, του χάιδευε κάθε τόσο τη ράχη.

Τα τελευταία τους λεπτά τάχανε δώσει για ν' αγοράσουν όπλα και φυσίγγια και μερικά τρόφιμα — κονσέρβες κυρίως — κι' έπειτα, αφήνοντας τις πολιτείες, όπου οι δουλειές ήσαν λιγοστές και δύσκολες, είχαν έρθει σ' αυτή την έρημιά της Άλάσκας, άναζητώντας την τύχη.

Χιλιάδες πριν απ' αυτούς χρυσοθήραι είχαν αφήσει τα κόκκαλά τους στα άξενά αυτά θουνά και στους παγωμένους άστους κάμπους.

Λίγοι ήσαν εκείνοι που στάθηκαν τυχεροί να μαζέψουν χρυσάφι στις άκροποταμίες ή στις κοίτες των χειμάρρων κι' ακόμα πιο λίγοι άνακάλυψαν κάποια φλέβα.

Μά τί σημασία έχει αυτό; Η έλπιδα πάντα φερώνει την καρδιά του ανθρώπου και καθέναν πιστεύει πως, εκεί που όλοι οι άλλοι απέτυχαν, αυτός άσφαλώς θα πετύχη.

Ένα χρόνο όμως τώρα δεν κατάφεραν ν' άνακαλύψουν τίποτα. Κάθε που νόμιζαν πως θρήκανε χρυσάφι, έβλεπαν γρήγορα πως είχανε γελαστή.

Ωστόσο δεν άπελπιζόνταν. Ήσαν νέοι ακόμα — δεν είχανε περάσει τα είκοσιπέντε χρόνια — κι' ο ένθουσιασμός σ' αυτή την ήλικία δεν σβύνει εύκολα.

Και να που τώρα ο Τζιμ έλεγε πως είχε θρή μιά φλέβα χρυσού...

Ο Τζάκ τόν άκουγε δύσπιστα. Χαράκτηρας σκληρός, ύπουλος, κρυφός, δεν έμοιαζε με τόν σύντρόφό του, που ήτανε τύπος, ένθουσιώδης, άδολος, άνοιχτόκαρδος.

— Κι' είσαι βέβαιος πως θρήκες πραγματικό χρυσάφι; τόν ρώτησε.

— Δεν είμαι δά παιδί, του άποκρίθηκε ο Τζιμ, γελώντας και θγάζοντας από την τόση του μιά πέτρα, του την έδειξε. Νά, δες κι' εσύ. Είναι ή δεν είναι χρυσάφι;

Τα μάτια του Τζάκ άστράψανε, καθώς εξήταζε την πέτρα εκείνη.

— Και που την θρήκες; τόν ρώτησε με φωνή που έτρεμε κάπως.

— Στην άκρη στο ποτάμι τό παγωμένο. Κυνηγόσα μιά άλεπού προς εκείνα τα μέρη. Καθώς την έτουφέκισα κι' έπεσε, έτρεξα να την πάρω. Γλύστρησα στην κατηφορία και, για να μην κατρακυλίσω,

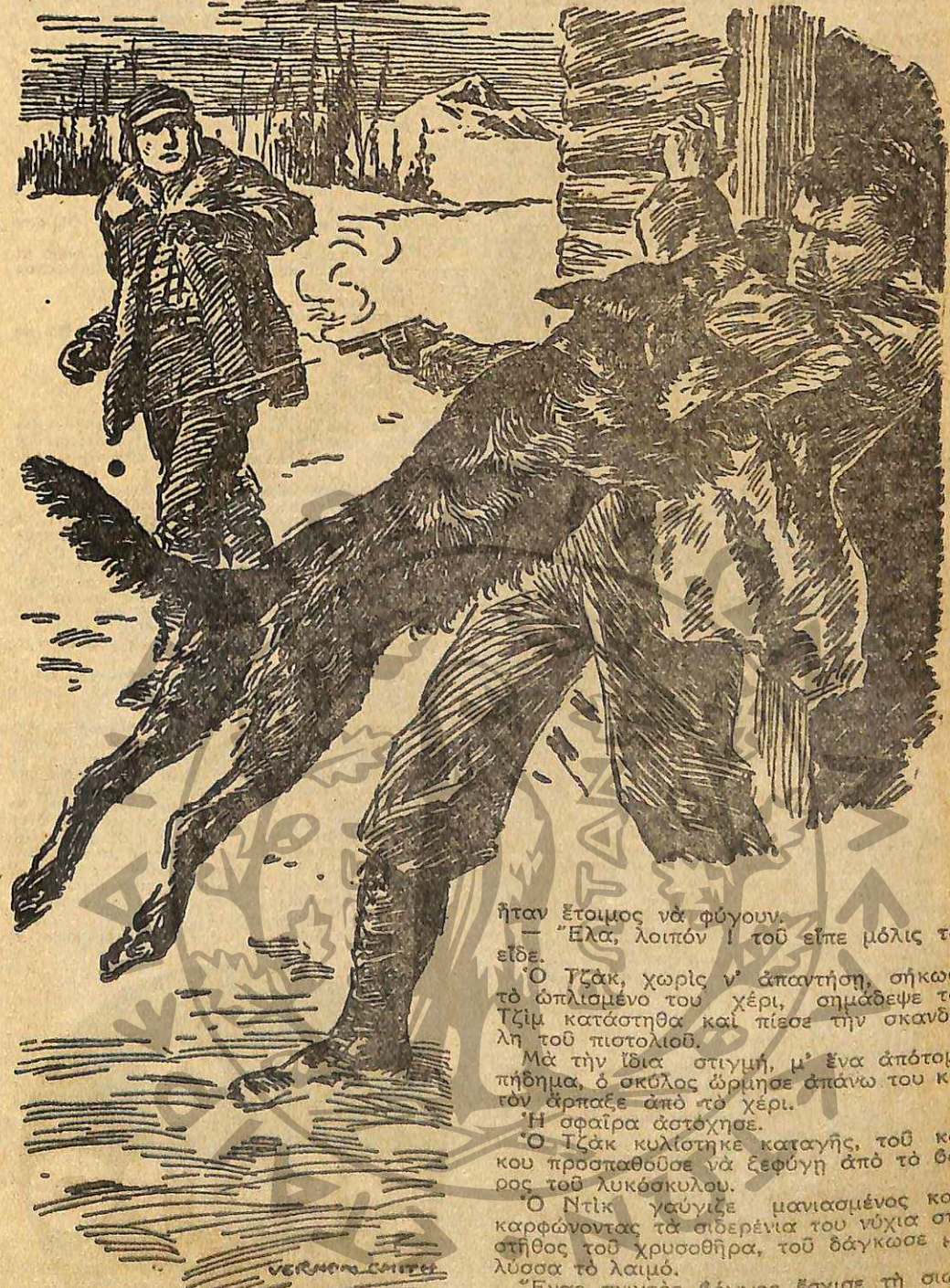
άρπάχτηκα από μιά πέτρα. Ξεκόλλησε.

Πρόφτασα κι' άρπάχτηκα από τη γούδα.

Έκεί που ήμουνα πεσμένος, μου φάνηκε πως είδα κάτι να γυαλίξη. Έσκαψα με τό μαχαίρι μου τα χιόνια και τό χώμα. Βρήκα όλόκληρη φλέβα σου λέω. Είναι χρυσάφι, αληθινό χρυσάφι. Αύριο θα το ιδής κι' εσύ. Είμαστε πλούσιοι, Τζάκ! Θ' αφήσωμε αυτή την έρημιά, θα ξαναγυρίσωμε στον κόσμο. Θα δηλώσωμε τό μεταλλείο μας, έπειτα θα τό πουλήσωμε και θα ζήσωμε μιά ζωή εύτυχισμένη. Έύχαμε χιλιάδες, πολλές χιλιάδες δολάρια. Όσο και να ξεδούωμε δεν θα τελειώνουν...

Ο Τζάκ έαπλώθηκε στο στρώμα του. Πλάι στο τζάκι και τυλίχθηκε στις γούνες του.

— Αύριο θα ιδούμε, ειπε.

Ο Τζιμ έαπλώθηκε κι' αυτός πλάι στο σκύλο του.

Η ταραχή του δεν τόν άφηνε να κοιμηθή. Ωνειροπολούσε τη μεγάλη ζωή που θα ζούσανε ύστερα από λίγους μήνες...

Η φωνή του Τζάκ τόν έκοψε από τα όνειροπολήματά του.

— Και που είναι αυτή η φλέβα; εόν ρώτησε.

— Στην άκροποταμιά, ένα μέτρο πιο πέρα από τό πεσμένο δέντρο...

Τό πρωί ο Τζιμ σηκώθηκε πρώτος και βγήκε με τό σκύλο του έξω. Ήτανε τόσο άνυπόμονος, ώστε ούτε τό τσάι του δεν κάθισε να πιη.

— Έλα, λοιπόν, Τζάκ! φώναξε.

Ο Τζάκ, όρθιος μέσα στην καλύβα, γέμισε τό πιστόλι του.

Στη φωνή του φίλου του, τα χείλη του έσειπ'ισαν σ' ένα άγριο χαμόγελο.

— Γιατί όχι; μουρμούρισε μέσα στα δόντια του, σαν ν' άπαντούσε σε μιά κρυφή του σκέψη.

Βγήκε με θήματα άργά έξω. Ο Τζιμ

ήταν έτοιμος να φύγουν.

— Έλα, λοιπόν! του ειπε μόλις τόν είδε.

Ο Τζάκ, χωρίς ν' άπαντήση, σήκωσε τό όπλισμένο του χέρι, σημάδεψε τόν Τζιμ κατάστημα και πίεσε την σκανδάλη του πιστολιού.

Μά την ίδια στιγμή, μ' ένα άπότομο πήδημα, ο σκύλος ώρμησε άπάνω του και τόν άρπάξε από τό χέρι.

Η σφαίρα άστόχησε.

Ο Τζάκ κυλίστηκε καταγής, του κάκου προσπαθούσε να ξεφύγη από τό βάρος του λυκόσκυλου.

Ο Ντικ γαύγιζε μανιασμένος και καρφώνοντας τα σιδερένια του νύχια στο στήθος του χρυσοθήρα, του δάγκωσε με λύσσα τό λαιμό.

Ένας πνιχτός όόγγος έσχισε τη σιωπή της παγωμένης έρημιάς και τό αίμα του Τζάκ έδαψε κατακόκκινο τό χιόνι...

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ο σκύλος όρμησε άπάνω του και τόν άρπάξε από τό χέρι.

Ἡ Οσεντὺ Μπάρνυ μὲ δύο θαυμάσια μπανιερὰ
της, ὅπως ἐμφανίζεται, στὴ λαυτρόπολι. Οὐδέστ
τῆς Νέας Ὑόρκης ὡς ὑπομνηστὴς πόλη.

«...» οη ήταν άπιστευτο.

της ώρας, αφιερωμένη στις σκέψεις της, όταν ξαφνικά έσταμάτησε έκπληκτη και άφησε κραυγή φρίκης.

«Ο,τι είνε δὴ ήταν άπίστευτο.

Σέ μικρή απόστασι είδε νά περνοῦν ένας άντρας καί μία γυναίκα: Τόν Ροσκώφ καί τὴν μητέρα της, πού εβόδιζαν άγκαλιασμένοι καί πότε-πότε σταματοῦσαν καί φιλιώντουσαν με πάθος...

IX

Ήταν μία κεραυνοβόλος άποκάλυψις. Στην αρχή, ἡ Λευκή δέν έννόησε καλ'ά... Γιατί μία στιγμή στό νοῦ της υπερδεύτηκαν οί πιό φρικτές σκέψεις.

Γιατί ὁ Ροσκώφ καί ἡ μητέρα της φιλιώνταν;

Τούς είχε δὴ καί τούς δύο ώχρους, με τὸ θλέμμα ὕνρῳ. Καί τὸ φιλι τοῦ άντῆλασσαν τῆς έφάνηκε τόσο βίαια, τόσο κτηνώδες, ὥστε έμοιαζε μάλλον με δάγκωμα.

Θά ήταν, λοιπόν, έρωτευμένοι!

Βέβαια κι' αὐτὴ είχε δεχθῆ, πρίν ἀπὸ λίγο, στό μέτωπό της τὸ φίλημα τοῦ Τεβάν. Ἄλλα τὸ φίλημα ἐκεῖνο τῆς φαινόταν άγνῷ, τρυφερό. Τῆς μεθύσε τὴν ψυχὴ.

Ἄλλα ἡ μητέρα της καί ὁ Ροσκώφ;

Καί ἡ σοβαρή καί λίγο σκυθρωπὴ μορφὴ τοῦ πατέρα της φάνηκε ἀνάμεσα της καί στό ἔνοχο ἐκεῖνο ζευγάρι. Ὁ πατέρας της με τὴν έμπιστοσύνη καί τὴν ἐκτίμησι πού είχε στήν τιμιότητα τῆς γυναίκας του ὁ πατέρας της πού ἡ Μαργαρίτα τόσο άτιμισά τόν άπατοῦσε.

Ὁ αὐστηρὸς χαρακτήρας τοῦ Ζὺλ καί ἡ ἀδικαιολόγητη σκαϊότης με τὴν ὁποία τῆς φερόταν—καί τὴν ὁποίαν ἐξηγήσαμε στό προηγούμενο— δέν είχαν ἑλαττώσει τὴν άγνὴ τῆς κόρης του Λευκῆς στόν πατέρα της.

Με τὸ αλ-θητο νυναικεῖο της ένστικτο τῆς φαινόταν ὅτι ἐβλεπε σ' αὐτὸν κάποια ἀπόκρυφη ὕπη γιὰ τὴ στάσι του ἀπέναντί της.

Καί τὸν άναποῖσε γι' αὐτὸ ἀκόμα περισσότερο καί τοῦ συγχαροῦσε, γιὰ μιά τρυφερὴ του λέξι καί τίς πιό σκληρὲς ἀκόμα πού πότε-πότε τοῦ διέφευγαν.

Ἐπέφερε, λοιπόν, διπλάσια τώρα.

Ἐπέφερε καί γιὰ τὴ στοργὴ της πρὸς τὴ μητέρα της γιὰ τὴν ὁποία τώρα ντρεπόταν καί γιὰ τὴ στοργὴ της πρὸς τὸν πατέρα της πού είχαν αὐξηθῆ ξαφνικά.

Εἶχε τὴν ὁποιοὴ νά σταθῇ καί νά παρακολουθῇ τὸ ἔνοχο ζευγάρι μέχρις ὅτου ἐξαφανίσθηκε ἑρῶνικά σφίχτα/κα-λίσμένο καί τόσο θυδιαμένο στήν άμαρλιασμένο του αγάπη, ὥστε φαινόταν νά μὴ τωλῇ του αγάπη, ὥστε φαινόταν νά μὴ προσέχη σέ ὅσα συνέβαιναν γύρω του καί προχωροῦσε με τὴν άδιαφορία πού ἔχει

καί κάποια ὑπόθεσι μου στὸ δικαστήριον.

Ἐκαθήσαμε στὸ γραφεῖο του συζητώντες γιὰ τὴ δουλειά μου, ὅταν ὁ σουγιάς, πού κρατοῦσε στὸ χέρι του ἔπεσε με τὴ μύτη κάτω καί καρφώθηκε στὸ πάτωμα. Δέν ἔδωσα καμμιὰ σημασία καί σηκώθηκα νά φύγω, περιμένοντας νά με ἀκολουθήσῃ καί αὐτός, ὅπως εἶχαμε συμφωνήσει. Ὅταν ἔξαφνα τὸν βλέπω νά μου λέη, ὅτι δέν μπορεῖ νά ἔλθῃ μαζί μου, γιὰ τὸ κάρφωμα τοῦ σουγιά, τοῦ προμήνυε μιάν σπουδαίαν ἐπίσκεψι!

Ἐκούνησα τὸ κεφάλι μου καί τὸ μυαλό μου πῆγε στήν παλαιὰ ἐποχή, πού οἱ λησταὶ ἐκάρφωσαν τὰ σπλιέτα τους στήν πόρτα, ὡς εἰδοποίησι, ὅτι τὴν νύχτα θά ἐκάναν εἰσβολὴ στὸ σπίτι ἐκεῖνο.

Οἱ μοντέρνοι ἄνθρωποι σήμερα δέν παραδέχονται τὴ δεισιδαιμονία: τὴν ὁποία ἀποκαλοῦν «ψυχικὴ διατάραξι» πού προέρχεται ἀπὸ στενωχάριες καί θλίψεις. Δέν ἀναγνωρίζουν καμμιὰ ἐξωτικὴ δύναμι. Ὁλα ἐξαρτῶνται γι' αὐτοὺς ἀπὸ ἰδιοτροπίας τῆς φύσεως.

ΛΑ'Ι'ΚΕΣ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Ἡ δεισιδαιμονία παρατηρεῖται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὸ λαό. Στὸ Τυρόλο ὑπάρχει μιά συνήθεια ὡς σήμερα: Κόβουν τὰ μαλλιά καί τὰ καίνε γιὰ νά ἀποσοῦθον τοὺς καυνάδες! Μήπως καί μεῖς δέν κρατάμε στὸ πορτοφόλι μας πολλές φορές πλεξίδες ἀπὸ προσοφίλι μας πρόσωπα; Γιατί τὰ κάνουμε; Δέν νομίζουμε ὅτι αὐτὸ μάς προσφυλάσσει ἀπὸ κάθε στραβοπάτημα;

Πολλὸ περισσότερο στόν ἑρωτα βασιλεύει ἡ δεισιδαιμονία, πού τὸ λογικὸ δέν λειτουργεῖ κανονικά. Κάθε τι μάς φαίνεται πὼς ἔχει ἰδιαίτερη σημασία. Ἐάν δοῦμε ἄλλον καί φιλῇ τὴ φωτογραφία τῆς λατρευτῆς μας, γινόμαστε ἐξαλλοὶ ἀπὸ θυμό, γιὰ τὴ αὐτὴ ἡ πράξις εἶνε κακὸς οἶσμός!

Στὴ Γερμανία ποτὲ οἱ ἀρραβωνιασμένοι δέν φωτογραφίζονται γιὰ νά... μὴ χωρῖσούν! Ἐπίσης οἱ ἀξέωνες στολίζουν τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου τους με προσωπογραφίες γυναικῶν. Μ' αὐτὸ τί θέλουν νά δείξουν; Τί ἄλλο παρὰ τὴν ὑπεροχὴ τους;

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΦΙΑΤΡΩΝ

Τόσες ψευτομαγισοὺς ζοῦνε σήμερα με τὴν ἐπιτοία τῶν ἀπλοϊκῶν γυναικῶν. Δίνουν συνταγὰς πὼς θά ἀγαπηθῇ ἡ πελάτισσά τους ἀπὸ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδιάς της. Ἰδοὺ δύο ἀλάνθαστες:

Α') Τρυπᾷ τὸ ἀριστερὸ της χέρι ἡ ἐνδιαφερομένη με μιά κάρφισσα. Τὴν σταγὸνὰ τὸ αἷμα πού θά στάξῃ, τὴν βάξει σ' ἓνα γλύκισμα καί τὸ δίνει στόν ἀγαπημένο της νά τὸ φάῃ. Αὐτὸς τότε θά... ξετρελλαθῇ μαζί της.

Β') Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, ἡ ἐνδιαφερομένη ἀνίθει ἓνα κερί. Τὸ τρυπᾷ με μιά βελὸν καί λέει: «Ὅπως τρυπῶ τὸ φῶς ἔτσι νά τρυπῇσῃ καί τὴν καρδιά σου...»

ΓΚΕΟΡΚ ΓΚΡΑΟΥ

— Ἀγαπημένη μου κόρη ἰ εἶπε ὁ κό-

μης με ἀπειρή τριπλοῦς.

Τὸ θλέμμα πού ἔριξε στήν κόρη του εἶχε μιά τέτοια ἐνδόμυχη τρυφερότητα, ὥστε ξαφνικά ἡ Λευκὴ, ἀφοῦ εἶχε συκρατηθῇ ὡς τὴ στιγμή ἐκείνῃ με κόπο, ἐξέσπασε σέ λυγμούς, χωρίς νά τὸ θέλῃ καί χωρίς νά σκέπτεται πὼς θά ἐξηγοῦσε ὁ κόμης τὰ δάκρυά της.

Ὁ Ζὺλ, ἐκπληκτος καί τρομαγμένος ἀπὸ τὴν ἔκρηξι αὐτὴ τῆς λύτης, ρώτησε :

— Βλέπεις ὅτι σέ κατάλαβα. Ὑπάρχει κάτι πού σέ κάνει νά λυπᾶσαι παιδί μου. Πές μου το. Εἶμαι πατέρας σου καί δέν πρέπει νά μου κρύβῃς τίποτα. Γιατί κλαῖς;

Ἡ Λευκὴ ὅμως ἡσύχασε.

Θοβόταν νά μὴ τῆς ξεφύγῃ τὸ τρομερὸ μυστικὸ.

Ἐξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της.

— Λευκὴ, εἶπε ὁ κόμης ταραγμένος, ποῖ εἶνε τὸ μυστικὸ πού δέν τολμάς νά μου πῆς ;

Ἐπρεπε νά πῇ ψέματα.

Καί εἶπε :

Ἦρθε πάλι κοντὰ στόν πατέρα της, καί ξανακάθησε στὰ γόνατά του.

— Εἶμαι κοντὴ νά κλαίω, εἶπε με χαμόγελο, γιὰ τὴν εἶμαι θεβαία δι' φτάνει νά σὰς πῶ μιά λέξι γιὰ νά με κάνετε εὐτυχισμένη.

— Μίλησε λοιπόν !

— Ἀγαπῶ τὸν κ. Τεβάν, πατέρα, καί ὁ κ. ντὲ Τεβάν πού τὸν εἶδε, μου τὰ εἶπε ὅλα. Ἡ ἀρνησίς σας ἐσόντρψε τὴν καρδιά μου. Ἀγαπῶ τὸν μαρκήσιο καί μ' ἀγαπᾷ. Νά γιὰ τὶ ἐκλαίω.

Ὁ Ζὺλ σηκώθηκε ἀπότομα.

Ἐσπρωξε τὴ Λευκὴ πέρα καί εἶπε :

— Δέν θά συγκατανεύσῃ ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ γάμο, με καταλαβαίνει ; Στὸ λέω μιά γιὰ πάντα.

Τὸ θλέμμα του ἦταν σκληρό. Ἡ φωνὴ του σκληρὴ.

Ἡ συγκίνησις γιὰ τὴ Λευκὴ ἦταν ὑπερβολικὴ. Τὰ μάτια της θάμπασαν.

Κι' ἔπεσε λιποθυμισμένη στὰ πόδια τοῦ κόμης.

Ὁ Ζὺλ, βλέποντας τὴν κόρη του νά χάνει τὴν αἰσθήσεις της καί καταλαβαίνοντας πόσο ἀγαποῦσε τὸν Τεβάν καί πόσο ἡ Λευκὴ πονοῦσε ἀπὸ τὴ σκληρότητά του, αἰσθάνθηκε φρίκη γιὰ τὴν άγρια συμπεριφορὰ του καί κάποια εὐσπλαγγνία ἐνωίωσε στήν καρδιά του.

Ἐπέφερε θέβαια κι' αὐτὸς περισσότερο ἀπὸ τὴν κόρη του.

Ἐπέφερε γιὰ τὴν γιὰ τὸ μαρτύριο τὸ δικό του δέν ὑπῆρχε φάρμακο.

Τὴν ἐσῆκωσε ἥρεμα, τὴν ἐκάθησε σέ μιά πολυθρόνα, τῆς ἔβρεξε τοὺς κροτάφους με κρύν νερό καί προσάθηκε νά τὴν ξαναφέρῃ στὴν αἰσθήσεις της.

Ἡ Λευκὴ ὅταν συνῆλθε κι' ἀναγνώρισε τὸν πατέρα της ; καί θυμήθηκε τὰ σκληρὰ λόγια πού ἐπροξένησαν τὴ λιποθυμία της, ἔκανε ἓνα κίνημα νά φύγῃ ἀπὸ κοντὰ του.

Ὁ Ζὺλ ἐννόησε κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Συγγνώμην, εἶπε. Συγγνώμην Λευκὴ μου. Σοῦ φέρθηκε θάναυσα πρὸ ὀλίγου.

— Μοῦ προξενήσατε τὴν πιό μεγάλη λύπη, πατέρα.

— Τὸ ξέρω. Τὸ προέβλεπα. Ἐπρεπε νά σοῦ μιλήσω με περισσότερὴ προσοχή. Ἐπρεπε νά σοῦ πῶ ὅτι δέν ἔρριχα αὐτὸ τὸ γάμο κατ'ἀλλῆλο γιὰ σένα. Πρέπει τολάχιστον νά περιμένω. Ὁ κ. ντὲ Τεβάν εἶνε νέος. Ἐσὺ, ἀγαπημένη μου κόρη, εἶσαι ἀκόμα παιδί. Ὁ κ. ντὲ Τεβάν ἀνταποκρίνεται ἴσως στὰ ὕπναιρά σου, στὸ ἰδανικό σου. Ἄλλα ἔμεις ὁ γονεῖς σου, δέν πρέπει νά φροντίσωμε προηγούμενος νά θεβαιωθῶμεν ὅτι ἡ φαντασία τῶν παιδιῶν μας δέν τὰ ἀπατά καί νά τὰ προφυλάξωμε ἀπὸ τίς παρεκτροπὲς αὐτῆς τῆς φαντασίας. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος τῆς ἀνησυχίας μου Λευκὴ καί κανένας ἄλλος. Βλέπεις, λοιπόν, ὅτι ἀδικα λυπᾶσαι καί θασανίζεσαι ;

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο).

Ὁ ἰδιοκτήτης μιάς μεγάλης ἐπιχειρήσεως καί κάτοχος κολοσσιαίας περιουσίας ἦταν δραστήριος καί ἔξυπνος ἄνθρωπος. Τὸν ἔβλεπε, παρὰ τὴ σεβαστὴ του ἀποκατάστασι, νά ἔρχεται πάντα πρῶτος στὸ ἐργαστάσιό του καί νά ἐνδιαφέρεται, γιὰ τὸ κάθε τι πού ἀφοροῦσε τὴν ἐργασίαν του, με μεγάλην προσοχή. Ὑπῆρχε ὅμως ἓνα μυστικὸ στήν τόσο τακτικὴν τῆς ζωῆς. Ὅλες του οἱ ἄρες ἦσαν κανονισμένες με τὸν διαθῆτὴ θάλεγε κανεῖς. Δέν ἔκανε ἀσκόπως οὔτε λεπτὸ τῆς ἡμέρας καί ἡ ζωὴ του ἦταν ἓνα ἀνοιχτὸ βιβλίον γιὰ ὅσους τὸν ἤξεραν. Ἐν τούτοις, μιά φορὰ τὸν μῆνα τὸν ἔκαναν μυστηριωδῶς καί δέν ἤξερε κανεῖς, πού ἐπῆγαν. Ἡ συζυγὸς του πού ὑποψιάσθηκε κανένα περαστικό... αἰσθῆ, ματάκι, τὸν παρακολούθησε μιά μέρα καί τὸν εἶδε νά πηγαίνει στὸ ταχυδρομεῖο καί νά παραλαμβάνῃ ἓνα μεγάλο φάκελλο.

Στὸ γραφεῖο του, ὅταν πῆγε, ἔσπευσε νά τὸ ἀνοίξῃ με ἀνυπομονησία. Περιέργη καί φιλόπονη ἡ κυρία του ἄρχισε νά τείθεται, ὅτι κάτι σοδαρὸ συνέβαινε στὴ ζωὴ τοῦ συζύγου της. Δέν ἔχασε καιρὸ καί ζήτησε ἐξηγήσεις γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς... μυστηριώδους ἐπιστολῆς. Τότε πληροφορήθη, με ἐκπληξί, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ δέν ἦταν ἐρωτικὴ, ὅπως ὑπέθετε, ἀλλὰ ἓνα μηνιαῖο ὥροσκόπιον, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανε κάθε μῆνα ἀπὸ ἓνα διάσημο ἀστερολόγο ὁ ἐπιχειρηματίας καί σύμφωνα με αὐτὸ ἐκάνονιζε τίς ὑποθέσεις του.

ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΜΑΝΤΕΙΑ

Αὐτὸ τὸ παράδειγμα δέν εἶνε μοναδικὸ οὔτε σπάνιον. Ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων κατέχει τὸν κόσμον ἡ δεισιδαιμονία. Οἱ ἄρχαοὶ Ἕλληνες εἶχαν τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν καί ρωτοῦσαν τὴν Πυθίαν νὰ τὸ κάθε τι. Σήμερα δέν ὑπάρχει βέβαια Μαντεῖον, ἀλλὰ ὑπάρχουν μοντέρνες χαρτομαντιδεῖς, οἱ ὁποῖες κατοικοῦν σέ πολυτελεῖς μεγαρα, χωρίς στήν γενναιοδωρία τῶν πελατῶν τους καί στὴς ὁποῖες τρέχουν ἄνδρες καί γυναῖκες νά μάθουν τὸ μέλλον τους. Ἐνας γνωστός μου κάποτε θέλησε παρουσιά μου νά ἀγοράσῃ ἓνα λαχειό. Ἡ πωλήτρια τοῦ ἔτεινε μιά ὀλόκληρη δέσμη ἀπὸ λαχεῖα. Ἐκεῖνος τὰ κυτοῦσε με προσοχή πολλὴ ὥρα καί φαινόταν σὰν κάτι νά μετροῦσε. Τέλος ἀποφάσισε καί τράβηξε ἓνα ἀπὸ τὴ δέσμη. Τὸ ἔβαλε με προσοχή στὸ πορτοφόλι του καί προχώρησε. Στὸ δρόμο, πού πηγαίναμε, τὸν ρώτησα, γιὰ τὴν ἔκανε τὴν ὥρα νά διαλέξῃ λαχεῖο. Χαμογελῶντας τότε μυστηριωδῶς μου λέει: «Θά σοῦ πῶ τὸ μυστικὸ μου: Ὁ τυχερός μου ἀριθμὸς εἶνε τὸ 7. Καί ἰδοὺ γιὰ τὴν ἔγεννηθηκα στὴς 14.10.1891. Πρόσθεσε τοὺς ἀριθμοὺς αὐτούς. Θά βρῇς 1915, Ξαναπρό-

σε τὸ 1915: Θά βρῇς 16. Πρόσθεσε τὸ τέλος τὸ 16, 1+6=7, ἄρα ὁ 7 εἶνε ὁ τυχερός ἀριθμός μου.

Τί νά σὰς πῶ ἀγαπητοί μου; Ἐάν θέλετε δοκιμάστε καί σεις νά βρῆτε τὸν τυχερὸ ἀριθμό σας.

Ὁ ἴδιος φίλος μου στὸ δρόμο του νευρίαζε ὅταν ἔβλεπε καμμιὰ γάτα νά διασταυρώνεται μ' αὐτόν. Τὸ θεωροῦσε γρουσουζιά. Ἐπρεπε νά κάνῃ τρία βήματα πίσω γιὰ νά ἐξορκίσῃ τὸ κακὸ συναπάντημα! Ἐάν ἔβλεπε νεκροφόρα, καλόγρη ἡ ἀράχνη ἐτρόμαζε καί ἀμέσως στεκότανε μισὸ λεπτὸ ὄρθιος στὸ ἀριστερὸ του πόδι, γιὰ νά μὴν τοῦ συμῆθῃ κανένα κακό!

Ἄλλα τὸ κορύφωμα τοῦ τρόμου τοῦ ἦταν ὅταν ἐχύνονταν ἀλάτι στὸ τραπέζι! Ἄρπαζε τὸ καπέλλο του καί ἔφευγε τρέχοντας νά πᾶρ νά διαθῇ 9 φορές κάποιον ἐξορκισμό, γιὰ τὸ σκόρπισμα τοῦ ἀλατιοῦ τὸ θεωροῦσε γιὰ προμύνημα μεγάλης συμφορᾶς.

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑ ΚΑΙ ΛΟΓΙΚΗ

Ἡ ἀπλοϊκότης, ἡ εὐαισθησία καί ἡ διανοητικὴ στήν παρούσα περίπτωσι δέν μπορεῖ νά ἀποκλεισθῶν. Γιατί ὁ φόβος τοῦ δεισιδαίμονος δέν ἔχει νά κάνῃ τίποτε με τὸ λογικὸ, τὸ ὁποῖον ἐργάζεται μηχανικῶς, ὅπως τὸν πρωτοπλάστον. Ἐάν κατορθώσωμε νά ἐμβυθίσωμε στήν ἀπόκρυφὴ ἐπιστήμη τῆς μαγείας ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου θά σχισθῇ καί τότε δέν θά εἶνε γιὰ μᾶς κρυφὸ τίποτε, γιὰ τὴν θά ἐμβαθύνωμε στὰ ἔξανα μυστικά.

Ποῖος δέν τὸ ἐπιθυμεῖ ; Καθένας γνωρίζει τί ρόλο παίζει στὴ καθημερινὴ ζωῇ. Ὅσον ἀφορᾷ τίς ἐπιγείες δυνάμεις, τὸν λόγον ἔχει ἡ ψυχολογία.

Στὴν δικὴ μας διανοουμένην ἐπὶ τῇ φαινομένη, ὅτι καί τὰ ὄνειρα παίζουν σπουδαῖο ρόλο καί πολλές φορές βγαίνει ἀληθινὴ ἡ ἐξηγήσις των. Ἐνα συμβάν σχετικὸ με τὸ ὄνειρο, πού εἶδαμε, τὸ ἀποκαλοῦμε σύμπτωσι. Στούς δεισιδαίμονας δέν ὑπάρχει σύμπτωσις. Σ' αὐτὸ βλέπουν τὴ θεϊκὴ μεσολάθεσι.

Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Κατὰ τὸ μεσαιῶνα ὑπῆρχε νόμος καί τιμωροῦσαν ἅπανθροπα, ὅσους συνελάμβαναν ὡς μάγους. Μιά μικρὴ ὑποψία ἀρκοῦσε γιὰ νά συλληφθῇ, παρ' ὅλας τῆς τᾶς διαμαρτυρίας, ἡ ὑποδεικνυόμενη ὡς μάγισσα. Τὴν ἔσερναν ἀμέσως στὸ δικαστήριον καί ἐκεῖ τὴν ὑπέβαλαν σέ φοβερά μαρτύρια. Πρῶτα τὴν ἔρριχναν μέσα σέ μιά στέρνα νερό καί ἐάν ἔπλεε τὴν ὥρα, πού τὴν πετοῦσαν, ἐσήμαινε ὅτι... ἦταν ἁθώ. Ἄν ὅχι τότε τὴν ἔδωσαν ἐπάνω σέ ἓνα σάβρο ἔδωλα καί τὴν ἐκάγαν, ἐνῶ οἱ δικασταὶ ἐκοιμῶνταν μακαρίως στὴς ἔδρες τους περιμένοντας νά σῶσῃ καί ἡ τελευταία φλόγα. Ἐάν κατόπιν αὐτοῦ ἡ κατηγορουμένη ἦταν ἀκόμα... ζωντανή, πρᾶγμα ἀδύνατον, τότε καί μόνον ἀπαλλάσσταν τῆς κατηγορίας.

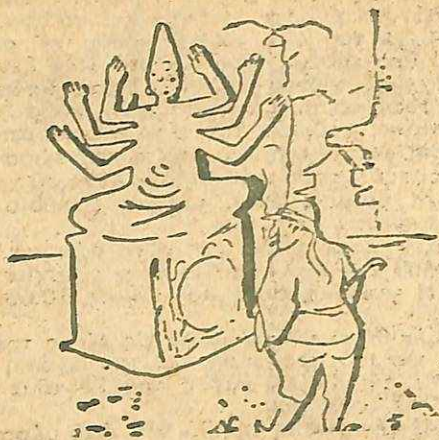
ΕΠΙ ΣΤΗΜΟΝΕΣ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟΙ

Θέλησα κάποτε νά πάρω ἓνα δικηγόρο,

Καί οἱ ἀπλοϊκὲς πιστεύουν.

Ποιά ἀλήθεια νά ὑπάρχῃ στὸ βάθος τῶν λανθάνων; Κανεῖς δέν ξέρει. Θά μπόρεσῃ ἄρα γὰ ὁ ἄνθρωπος νά ξεσκεπάσῃ τὸ μυστήριον, πού καλύπτει τὴ μαγεία; Ἴσως...

πρωτό; Όταν ο Νόβακ για πρώτη φορά ανακοινώσε την ανακάλυψή του, όλοι τον πέρασαν για τρελλό! Έχρημάσθηκαν άγώ-νες πολλών έτών ώσπου να γίνει πιστευτός και να δώσουν προσοχή κι' οι άλλοι έπι-στήμονες στις ιδιότητες του έξωτικού φυ-τού.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΓΙΑ ΤΟ «ΑΜΠΡΟΥΣ»

Τέλος τόν έπρόσεξε και ο δήμαρχος της Βιέννης, πρό έτών και διέθεσε κάποια πίστωση, με την οποία ο Νόβακ απέφασε να ιδρύση «Ινστιτούτο παρατηρήσεων έπί του «άμπρους» στη Βιέννη!

Έταξείδευε άμέσως στην Κούβα, έπη-ρε σπόρους άπ' τό περίεργο αυτό φυτό και τούς έστειρε στη Βιέννη στον κήπο του Ινστιτούτου, όπου ευδοκίμησαν.

Όταν τελείωσαν οι εργασίες, ο δή-μαρχος της Βιέννης έπισκέφθηκε τό Ιν-στιτούτο, περισσότερο από περιέργεια παρά από έπιστημονικό ενδιαφέρον. Έκεί-νη την έποχή μάλιστα εγινόνταν στη Βι-έννη κάτι λαϊκές γιορτές στο ύπαιθρο, έ-πειδή ήταν καλοκαίρι.

— Πώς πάνε οι παρατηρήσεις, κύριε Νό-βακ; έρώτησε ο δήμαρχος ειρωνικά τόν σοφό καθηγητή.

— Πολύ καλά, κύριε δήμαρχε, προο-δεύουν. Μήπως θέλετε να έπισκεφθήτε τόν κήπο πού είνε φυτεμένος όλος από «άμ-πρους»;

— Όχι, ευχαριστώ πολύ. Άλλως τε δεν μου μένει καιρός καθόλου, γιατί έχω τις υπαίθριες γιορτές, άπάντησεν ο δή-μαρχος για ν' αποφυγή τόν κόπο, από τόν όποιον ένόμιζε πως δε θα βγαίνει τίποτα.

— Πολύ καλά θα κάνετε να διακόψετε τις γιορτές άπόψε, άπάντησε ο Νόβακ, γι-ατί αύριο τό θράδυ άν οι συνδημότες μου είνε έξω στους δρόμους, θα γίνουν μού-σκεμα από μια ξαφνική νεροποντή, πού θα ξεσπάση με αστραπές, θροντές και κε-ραυνούς!

Ο δήμαρχος γέλασε μ' όλη του την καρδιά και δεν διέκοψε τις γιορτές.

Ποιά ήταν όμως ή κατάπληξή του, ό-ταν την έπομένη τό θράδυ εξέσπασε πρά-γματι ξαφνικά ή νεροποντή κι' έκανε ό-λους τούς Βιεννέζους μούσκεμα ως τό κόκκαλο;

Αργότερα ο Νόβακ πληροφορήθηκε, πως «άμπρους» υπάρχουν και στις Ιν-δίες. Έκεί μάλιστα τό φυτό αυτό είνε πού εύπαθές στις έπιδράσεις της άτμοσφαι-ρας και στον μαγνητισμό, πού γενικά έ-χει ο πλανήτης μας.

Από τό στιγμή, λοιπόν, πού οι ήλεκ-τρικές ή μαγνητικές έπιδράσεις της γής τίθενται έν δράσει, τό «άμπρους» ύφιστα-ται διάφορες έπιδράσεις, τόσο ζωηρές και τόσο καταπραίνεις, πού τις αντίλαμβάνε-ται πολύ εύκολα εκείνος πού θέλει να κά-μη έπιστημονικές παρατηρήσεις.

Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΤΟΥ ΝΟΒΑΚ

Ο καθγητής Νόβακ ανέκλυψε τό φυτό άπ' τό 1918, όταν ήταν στην Κού-βα για να κάνη διάφορες βοτανολογικές μελέτες.

Έκεί είδε πως τό «άμπρους» όταν π.χ. έπρόκειτο να κάνη την έπομένη καλοκαι-ρία, τά κλώνια του ήταν ζωηρά και τά φύλλα του γενικά όρθια. Όταν έπρόκει-το να φυσήξη δυνατός άέρας, τά φύλλα ήταν όριζόντια. Όταν έπρόκειτο να θρέξη έγερναν προς τά κάτω. Κι' όταν έπρόκειτο νάρθη καμιά καταιγίδα ή θύ-ελλα δυνατή, τά φύλλα ήταν άτακτα κι' ανώμαλα, άλλα προς τά πάνω, άλλα προς τά κάτω κι' άλλα όριζόντια.

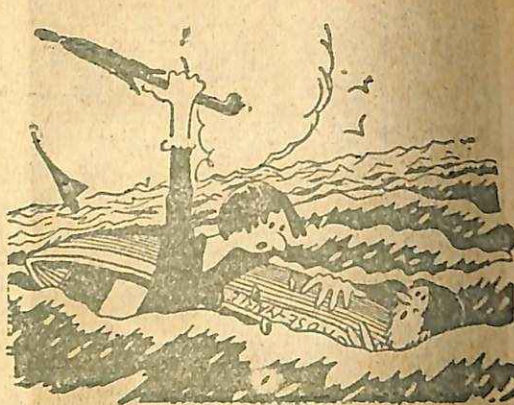
Δέν υπήρχε λοιπόν άμφιβολία, ότι ο ή-λεκτρισμός της άτμοσφαιρας κι' ο μαγνη-τισμός της γής έπιδρούσαν στο «άμπρους» όπως άπαράλλακτα στο θεαρόμετρο!

Τότε ο Νόβακ εκάθισε με ύπομονη με-γάλη και έπί πολλά χρόνια κάνοντας πα-ρατηρήσεις, συνέταξε έναν πίνακα, ο ό-ποιος δείχνει τις καιρικές μεταβολές από τη θέσι πού παίρνουν τά φύλλα του «άμ-πρους».

— Κύριε θεοφυλάκα, να πάω να πιάσω τη σκούφια μου πού μόθυγε;

— Κατεργάρι, για να μου τό σκάσης;

— Όχι, θα πάω εγώ να την πιάσω!

— Να σε ξανακούσω να πής, ότι προτι-μάς τη θάλασσα από τό θούνι...

Ιστορικά περίεργα για Ψυχοπάθειες διασημοτήτων

Πολλοί άνθρωποι κατέχονται από πα-ράδοξες ψυχοπάθειες. Τά κατωτέρω Ι-στορικά γεγονότα αναφέρουν σχετικές περιεργότητες περιπτώσεις.

Ο βασιλεύς της Πολωνίας Λαδι-σλαος κυριευόταν από τρόπο, μόλις άν-τίκρουε μήλα, ο δε Ντουχάν πάθαινε αι-μορραγία της μήτης μόλις τά μύριζε.

Ο Άμβρόσιος Παρρέ διηγείται για κά-ποιον διοικητή της Μαρτινίκας, ο όποιος μόλις έθελπε αυγά, καταλαμβανόταν ά-πό σπασμούς. Τό ίδιο πάθαινε και ο περι-φημος μαθηματικός Κάρδιν.

Ο Όλαφ Βερίχ αναφέρει, ότι κάποιος πανδοχεύς ...ίδρωνε μόλις αντίκρουε ξειδί. Έπίσης αναφέρει και για μία νέα, πού μόλις έθελπε φτερό έβαζε τις φωνές, καθώς και για κάποιον Σκατσέλο εύπα-τριδη, πού έβαζε τά κλάμματα μόλις έθελ-πε χέλι.

Ο Έρασμος μόλις έμύριζε ψάρι ή και άν τό έθελπε άπλώς, τόν έπιανε πυ-ρετός. Ο Ιωσήφ Σκαλιμπρ έτρεμε μό-λις αντίκρουε...γάλα.

Ο Σαμουήλ Πελις αναφέρει κάποιον πού άρχισε και παραμιλούσε στο αντί-κρουμα...σαλάτας! Έπίσης κάποιον άλ-λον, πού τόν έπιαναν δυνατοί πόνοι όταν άκουγε να μιλούν για πόδια και για δι-αά έχουν σέξιν μ' αυτά, δηλαδή για κάλτσες, παπούτσια κ.λ.π. Ο πόνος του περνούσε μόλις άλλαζαν κουβέντα και μιλούσαν για τό κεφάλι ή για κάτι σχε-τικό με αυτό, δηλαδή για καπέλλα, για μαλλιά κ.λ.π.

Κάποιος ευγενής του Μεσαίωνα μόλις έθελπε ποντικό άμέσως άνέσυρε τό ξίφος του!

Ο Έρρίκος Γ' δεν μπορούσε να ιδή γά-το. Ο στρατάρχης δούς Ζομπέρκ τό ίδιο.

Ένας σύμβουλος της Βαρδικόλης, έ-τρώμαζε κάποτε τόσο πολύ, όταν είδε έ-ναν σκαντζόχοιρο, ώστε έπί δύο δόκλη-ρα χρόνια ένόμιζε πως του είχε καταδρο-χθείς τά έντόσθια.

Ο Ιούλιος Καίσαρ, τέλος, ο γενναίος στρατηλάτης, έτρέπετο εις φυγήν άν-τι κρύζοντας...κάρδαμο!

Ο συναγωνισμός

Η γάτα, μπροστά στη φάκα: — Είνε τρομερό με τις νέες έφευρέσεις! Διαρκώς μάς κάνουν συναγωνισμό αυτοί οι άνθρωποι!

ΤΟΜ-ΚΟΞ
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Η διαθήκη του αίματος (Αυτοτελής)

— Κύριε Κόξε, είπε ο Τζόε μπαίνοντας στο ιδιαίτερο γραφείο του προϊστάμενου του, ένας κύριος θέλει να σάς μιλήση.

— Άς περάση, Τζόε, Φρόντισε μόνο να μην τόν βάλης να καθήση κοντά μου.

— Γιατί;

— Γιατί; Δεν τόν άκούς τί θήχα έχει; Δεν έχω καμιά διάθεση να κολλήσω συ-νάχη, το έξήγησε ο Τόμ Κόξε γελώντας.

Και πραγματικά, ένας δυνατός θήχας άκουγόταν από τόν διάδρομο.

Ο Τζόε έφυγε θιαστικά και σε λίγο γύ-ρισε συνοδευόμενος από έναν χονδρό κα-λοντυμένο κύριο.

— Καθήστε, του είπε ο Τόμ Κόξε ευγενι-κά και του έδειξε μιάν αναπαυτική πολυ-θρόνα.

Ο άγνωστος κάθησε, έσκούπισε τόν Ι-δρώτα πού έτρεχε άπ' τό μέτωπό του και άρχισε:

— Κύριε Κόξε, είπε, ονομάζομαι Στέφεν Μπλουμικ και είμσι ένας από τούς μεγα-λειότερους κατασκευαστάς πιάνων της Άγγλιας.

— Χαίρω πολύ, τόν διέκοψε ο Τόμ Κόξε και έτεινε τό χέρι του. Τό όνομά σας μου είνε άρκετά γνωστό.

— Ήρθα να σάς ένοχλήσω, συνέχισε ο Στέφεν Μπλουμικ, όχι για καμιά σοθα-ρή υπόθεση. Θέλω να σάς ζητήσω μάλι-στα συγγνώμη, γιατί ξέρω πως έσεις ά-ναλαμβάνετε την διαλεύκανσι μόνο σοθα-ροτάτων υποθέσεων.

— Δεν έχετε άδικο, κύριε Μπλουμικ, του άπάντησεν ο Τόμ Κόξε. Πρέπει να ξέ-ρετε όμως, ότι ένδιαφέρομαι έξ ίσου και για κάθε άσημαντη υπόθεσι. Κι' αυτό, γι-ατί συνήθως τά άνευ μεγάλης σημασίας συμβάντα δημιουργούν τις μεγάλες υποθέ-σεις.

— Τότε να εξηγηθώ.

— Έλευθερα.

— Λοιπόν, κύριε Κόξε, Κυττάξτε με καλά. Φαίνομαι για άνθρωπος πού μπορεί να κάνη λάθος στο μέτρημα;

— Όχι, κύριε Μπλουμικ. Η φυσιο-γνωμία σας δείχνει άνθρωπο έξυπνο και ενεργητικό.

— Έν τάξει. Θα σάς πώ ακόμη και κάτι άλλο. Κάθε θράδυ συνηθίζω να θάζω τό πορτοφόλι μου κάτω από τό μαξιλάρι μου. Και να σάς πώ. Μέσα εκεί βρίσκονται οι εισηράξεις όλης της ήμέρας.

— Δεν είσθε ο μόνος. Την ίδια δουλειά κάνουν και πολλοί άλλοι έμποροι, πού φο-βούνται να αφήσουν τά χρήματά τους στα χρηματοκιβώτιά τους.

— Ναί, αλλά αυτοί δεν παθαίνουν ά-σφαλές, ότι εγώ.

— Δηλαδή;

— Κάθε πρωί λείπει από τό πορτοφό-λι μου ένα σοβαρό χρηματικό ποσό.

Ο Τόμ Κόξε τόν έκύτταξε περίεργα.

— Και δεν μπορέσατε να πιάσετε τόν κλέφτη; τόν ρώτησε.

— Δυστυχώς, όχι.

— Καλά, αν μένατε μια νύχτα έξυπνιος, προσποιούμενος τόν κοιμισμένο, δεν θα ή-ταν δύσκολο να τόν ανακαλύψετε.

— Έχετε δίκιο. Δυστυχώς, όμως, δεν μπορώ να μείνω έξυπνιος. Μόλις πέφτω στο κρεβάτι με καταλαμβάνει μια περί-εργη νάρκη και άποκοιμάμαι, χωρίς να τό άντιληφθώ και παρά τις προσπάθειες πού καταβάλλω να μείνω έξυπνιος.

— Και τί ποσόν σας λείπει συνήθως;

— Κυττάξτε αυτόν τόν πίνακα, κύριε Κόξε, είπεν ο Στέφεν Μπλουμικ και ένε-χείρισε στον άστυνομικό ένα χαρτί. Είνε δεκαπέντε μέρες πού άρχισε αυτή ή δου-λειά.

— Βλέπω, ότι σας έχουν κλέψει άρκε-τές λίρες, είπε ο Τόμ Κόξε, κυττάζοντας τόν πίνακα πού του έδωσε ο Μπλουμικ. Έως σήμερα τρεις χιλιάδες όκτακόσιες.

— Μάλιστα, κύριε Κόξε. Αν έξακολου-θήση αυτή ή δουλειά, άσφαλώς έπειτα από λίγους μήνες θα έχη χαθή όλη ή πε-ριουσία μου.

— Γιατί δεν καταθέτετε τά λεπτά σας σε μια Τράπεζα;

— Δυστυχώς, την ώρα πού κλείνω τό κατάστημά μου, είνε όλες κλειστές. Γι' αυτό τά παίρνω μαζί μου. Τά φυλάω τη νύχτα και τό πρωί τά καταθέτω. Να τά ά-φήσω πάλι στο χρηματοκιβώτιο του μαγα-ζιού μου είνε επικίνδυνο. Πρό ήμερών δι-έβρηξαν την κάσσα ενός γειτονά μου και άφήρεσαν 13 χιλιάδες λίρες.

— Έχετε δίκιο. Δεν μου λέτε, κύριε Μπλουμικ, ποιοι μένουν στο σπίτι σας;

— Η κόρη μου, ή μαιευρίσά μου, πού την έχω δεκαέξη χρόνια στην ύπηρεσία μου και μια μικρή καμαριέρα, πού είνε και μακρυνή συγγενής μου.

— Υποψιάζεσθε καμιά άπ' αυτές τις γυναίκες;

— Πρός Θεού, όχι!...

— Οι πληροφορίες πού μου δώσατε, κύριε Μπλουμικ, είνε άρκετές. Αναλαμ-βάνω να ανακαλύψω τόν κλέφτη έντός της σήμερον.

— Ω! Σας ευχαριστώ, κύριε Κόξε. Η-μουν βέβαιος γι' αυτό.

— Θα σάς φυλακίσω μόνο.

— Δηλαδή;

— Απόψε δεν θα πάτε στο σπίτι σας. Θα κάνουμε ό'ταλλαγή...κρεβατιών. Έ-σεις γά κι' μηθήτε στο δικό μου κι' εγώ στο δικό σας.

— Όπως νομίζετε, κύριε Κόξε. Φτάνει να ανακαλύψετε τόν κλέφτη.

— Καλήν άντάμωσι, λοιπόν. Η κυρά Χάλεθ θα σας οδηγήση στον κοιτώνα σας.

Ο Τόμ Κόξε έσφισε τό χέρι του Στέ-φεν Μπλουμικ και βγήκε άπ' τό γρα-φείο του. Στόν διάδρομο τόν περίμενε ο

Τζόε.

— Λοιπόν, ρώτησε τόν νεαρό άστυνομι-κό. Έτοιμάσετε τά χρειαζούμενα;

— Μάλιστα, κύριε Κόξε. Μόλις άκουσα ότι θα κοιμηθήτε άπόψε στο σπίτι του κ. Στέφεν Μπλουμικ, κατάλαβα τί θα χρειασθήτε.

— Για λέγε. Άπ' αυτό θα εξακριβώσω την έξυπνάδα σου.

— Θα χρειασθήτε μια περρούκα και τά σχετικά για να γίνετε ολόιδιος ο Στέφεν Μπλουμικ, συνέχισε ο Τζόε.

— Μπράβο, Τζόε, φώναξε ένθουσιασμέ-νος ο Τόμ Κόξε, τό θρήκες. Και τά έχετε όλα έτοιμα;

— Μάλιστα. Βρίσκονται όλα στο δωμά-τιό σας.

Ο Τόμ Κόξε τρόσβηξε για τό δωμάτιό του, ένψ ο Τζόε έμπαινε στο γραφείο, για να κάνη συντροφιά του πλουσιού διο-μηχάνου.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΣΤΕΦ. ΜΠΛΟΥΜΙΚ

Ο Τόμ Κόξε, άφου μεταμφιέσθηκε και έγινε ο ίδιος ο Στέφεν Μπλουμικ, έγ-κατέλειψε τό σπίτι του και βγήκε έξω. Για να πάη στο μεγάλο τούθιο μαγαζανού, πού βρίσκoταν στην όδo Σίρκους, έπρεπε να διασχίση πολλούς δρόμους του Λονδί-νου.

Αρχισε να περπατά άκυμμένος. Όταν έφθασε στη γωνιά της όδου Σίρκους, τόν έπλησίασε μια σκιά, πού βγήκε πίσω από μια πόρτα. Ήταν ένας άνθρωπος με πα-ρουσιαστικό εργατικό.

Μόλις ή άπόστασις πού τούς έχώριζε δεν ήταν μεγαλύτερη από δύο βήματα, ο άγνωστος του είπε με θραχνή φωνή:

— Συγγνώμη, κύριε. Κάνε μου μια μικρή θοήθεια. Έχω να φάω πάντε μέρες.

— Να σε βοηθήσω, φίλε μου, του άπάν-τησε ο Τόμ Κόξε κι' έβαλε τό χέρι του στην τσέπη.

Δέν έπρόφθασε όμως να τό θγάλη για-τί τέσσερα γερά χέρια τόν είχαν πιάσει εκ των όπισθεν.

Έπεχειρήσε να άντισταθί, αλλά δεν τό κατώρθωσε.

Ο άγνωστος κακοποιός, μαζί με τούς συντρόφους του, τόν είχαν όδεσι πιθα-γκωνα με ένα γερό σχοινί. Ότε να φω-νάξη δεν μπορούσε Ένα μεγάλο πανί του είχε φράξει τό στόμα.

Μετά άκούσθηκε ένα σφύριγμα και ο θόρυθος ενός άμαξιού πού πλησίαζε.

Ο Τόμ Κόξε κατάλαβε τότε, ότι τόν με-τέφεραν μέσα στο άμάξι. Τά άλογα άρχι-σαν να τρέχουν γρήγορα, ένψ μια φωνή ψιθύρισε στ' αυτί του άστυνομικού.

— Άν έπιχειρήσης να φύγης, δεν σου έγγυώμαι για την ζωή σου...

Έπειτα από ένα τέταρτο περίπου τό ά-μάξι στάθηκε, ή πόρτα άνοιξε και μια δυ-νατή φωνή διέταξε:

— Ανοίξτε!

— Ανοίξτε!

— Ανοίξτε!

— Ανοίξτε!

— Ανοίξτε!

— Ανοίξτε!

— Ανοίξτε!

— Ανοίξτε!

— Ανοίξτε!

— Ανοίξτε!

— Ανοίξτε!

— Ανοίξτε!

— Ανοίξτε!

— Ανοίξτε!

— Κατεβήτε!...
— Ο Τόμ Κόξ αισθάνθηκε ότι τον κατέβαζαν κάτω από τ' άμάξι.
— Άφώνη. Έχει πόδια και μπορεί να περπατήσει.

— Ο άγνωστος έπιασε μετά τον Τόμ Κόξ από το μπράτσο και του είπε:

— Έμπρός και πρόσεχε, γιατί υπάρχουν εκατοπάτια... Σήκωσε το πόδι σου... Ανέβα!...

— Ο Τόμ Κόξ άρχισε να ανεβαίνει. Είκοσιδυό σκαλοπάτια. Τον σταμάτησαν. Άκουσε τον θόρυβο μιας πόρτας που άνοιξε και ένα άδοστο χέρι τον απήλλαξε από τὰ δεσμά του και από τὸ πανί που του είχαν δέσει στο πρόσωπο.

— Όταν συνήλθε κάπως, είδε πώς βρισκόταν σ' ένα δωμάτιο με παχείς τοίχους, που φωτιζόταν από ένα μικρό φεγγίτη της οροφής. Στο μέσον του δωματίου ήταν ένα τραπέζι και άπάνω του βρισκόταν ένα καλαμάρ και μία πέννα.

— Άσυναισθητά, έφερε τὸ χέρι στο κεφάλι του.

— Εύτυχως, έψιθύρισε, ή περρούκα μου δεν μου έφυγε. Άλλά ναί! με πιάσανε; Είνε οί λαποδύτες που έμαθαν ότι άρχισα να ενδιαφέρωμαι για τις κλοπές τους και θέλουν να με έξοντώσουν ή με έξέλανθον για τὸν Στέφεν Μπλουμίγκ; Πάντως πολύ γρήγορα θά μάθω γιατί με πιάσανε.

— Κάθισε σὲ μία καρέκλα που βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο και περίμενε.

— Καθὼς κυττούσε πρὸς τὸ μέρος τῆς οροφῆς, τὸ βλέμμα του σταμάτησε σὲ μία μικρή σωλήνα.

— Τι προσορισμὸ νὰ ἔχῃ τόχα αὐτὴ ἡ σωλήνα; σκέφθηκε.

— Άλλά δεν άργησε νὰ τὸ ξεακριθώσῃ.

— Ήταν σωλήνα γκαζιῶ. Μιά σπασμένη λάμπα, πού ἦταν ριγμένη σὲ μία γωνιά τοῦ δωματίου, τὸν έπεισε γι' αὐτό.

— Εκείνη τὴ στιγμή ἡ πόρτα άνοιξε καὶ μπήκε σὲ δωμάτιο ἕνας ὕψηλός, ἄνδρας, πού φορούσε μιά μαύρη προσωπίδα.

— Καλησπέρα σας, κύριε Μπλουμίγκ, εἶπε, εἶμαι εὐτυχῆς πού σας φιλοξενῶ σπῆτι μου.

— Ἐπίσης, ἀπάντησε ὁ Τόμ Κόξ, προσποιούμενος τὴ φωνὴ τοῦ Μπλουμίγκ. Άλλά τί με θέλετε; Μοῦ φαίνεται, ὅτι δεν ἔχομε κανένα άνοιχτὸ λογαριασμὸ μαζί!...

— Ἀς τὰ αφήσωμε τὰ λόγια, τὸν δέικοψε ὁ άγνωστος προσωπιδοφόρος. Ἀν άγαπᾶς τὴ ζωῆσου, Στέφεν Μπλουμίγκ νὰ εκτελέσης χωρίς νὰ φέρῃς καμμιά αντίρρηση, τὴν διαταγὴ πού θά σοῦ δώσω...

— Άλλοιῶς...Μ' άκούε; Στέφεν Μπλουμίγκ;

— Φυσικά, ἀπάντησε ὁ Τόμ Κόξ. Ἐνας εργοστασιάρχης πιάνωμ δεν μπορεί νὰ εἶνε κουφός!...Πές μου μόνο τί θέλεις. Ἀν εἶνε γιά λεπτά, νὰ σοῦ δώσω εὐχαριστῶς...

— Εὐχαριστῶ. Θέλομε κάτι άλλο ἀπὸ σᾶς...

— Διηλαθῆ; ;

— Νὰ γράψετε τὴν διαθήκη σας!...

— Τὴν διαθήκη μου; Μὰ δεν ἔχω σκοπὸ νὰ πεθάνω άκόμη. Ὅπως βλέπετε, κρατῶ καλὰ τὰ κότσια μου!...

— Ἀς λείπουν τὰ πολλὰ λόγια, εἶπε ὁ άγνωστος με σοβαρὸ ὕφος. Πάρε τὴν πέννα καὶ γράφε, ἂν δεν θέλῃς νὰ αφήσης τὰ πιάνα σου... ὀρφανά!

— Ο Τόμ Κόξ βούτηξε τὴν πέννα σὲ μὲλάνι καὶ εἶπε:

— Ὑπαγόρευσέ μου τί θέλεις νὰ γράψω.

— Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς σιωπῆς, ὁ μυστηριώδης προσωπιδοφόρος άρχισε:

— Ἐγώ, ὁ Στέφεν Μπλουμίγκ, εργοστασιάρχης πιάνωμ, δημότης Λονδίνου, κατοικῶν στὴν ὁδὸ Σίρκους ἀριθ. 11,

γράφω ἰδίαις χερσίν...

— Ἰδίαις χερσίν; ἐπανελάθε μέσα του ὁ Τόμ Κόξ μόλις συγκρατώντας τὰ γέλια του καὶ σκεπτόμενος τί ἀξία μπορούσε νὰ ἔχῃ ἡ ὑπογραφή εκείνη.

— Διὰ τῆς διαθήκης μου, ξεακολουθῶ...

— Ἐγώ, άγνωστος, αναγνωρίζω ἕνα με...

— Ἐγώ, άγνωστος, αναγνωρίζω ἕνα με...

— Ἐγώ, άγνωστος, αναγνωρίζω ἕνα με...

— Ἐγώ, άγνωστος, αναγνωρίζω ἕνα με...

νε κόρη μου. Τὸν κατὰ πού ἦμιον ἀπὸς ἐργατῆς, γνωρίστηκα μετὰ μιά νῆα ὀνόματι Μάρια Κάριμπικ, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα ἕνα παιδάκι. Τὸ παιδάκι αὐτὸ εἶνε ἡ Ροζέα. Ἐπειδὴ δεν θέλω ὅσο ζῶ νὰ μαθευτῇ αὐτὸ τὸ νεανικὸ μου λάθος, δεν εἶπα τίποτε σὲ κανένα καὶ εἶχα τὴν Ροζέα σὲ σπῆτι μου ὡς ὑπηρέτρια. Μετὰ τὸν θάνατό μου ὁμως δεν θέλω νὰ ἀδικηθῇ. Γι' αὐτὸ καθιστῶ καὶ αὐτὴν κληρονόμο μου. Ὅλη τὴν περιουσία μου μετὰ τὸν θάνατό μου θά τὴν μοιρασθῇ ἕξ ἰσοῦ ἡ νόμιμη μου Ἐδιθ καὶ ἡ φυσικὴ κόρη μου Ροζέα.

— Τελειῶσαμε; ρώτησε ὁ Τόμ Κόξ.

— Ναί. Μιά ὑπογραφή καὶ τίποτε άλλο.

— Ο Τόμ Κόξ ὑπέγραψε καὶ ἔδωσε τὸ έγγραφο στὸν άγνωστο.

— Ο προσωπιδοφόρος τὸ πήρε καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— Δεν θά με αφήσετε νὰ φύγω; ρώτησε ὁ Τόμ Κόξ.

— Δεν εἶμαι τόσο θλάκας, τοῦ ἀπάντησε ὁ άγνωστος. Ἐκτὸς αὐτοῦ πρέπει νὰ πεθάνετε ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορότερα, γιά νὰ εκτελεσθῇ ἡ διαθήκη σας!...

— Ο Τόμ Κόξ ἐπεχείρησε νὰ ἐπιτεθῇ, ἀλλὰ ἦταν άργά. Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἐκλείει με πάταγο.

— Καί τώρα; εἶπε ὁ Τόμ Κόξ. Τὴν κάναμε!

— Ἐπὶ τὴν κάναμε! Ἄλλὰ τί μυρίζει;

— Προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου, πού βρισκόταν ἡ σωλήνα καὶ μύρισε δυνατά.

— Γκάζι! ἐψιθύρισε. Τὸ άνοιξε γιά νὰ με πεθάνουν. Ἄλλά νὰ στάσου. Μπαρὼ νὰ ἀποφύγω προσωρινῶς τὸν κίνδυνο.

— Μὲ ἕνα θῆμα ἐπλησίασε τὸ τραπέζι, ἔπληρε τὸ καλαμάρ καὶ ξαναγύρισε στὴ σωλήνα.

— Ἀν δεν σπάσῃ τὸ καλαμάρ, εἶπε, ἐσάθῃκα.

— Ἀρχισε νὰ χτυπᾷ με δύναμι τὴν μολυβένια σωλήνα τοῦ γκαζιῶ.

— Εὐτυχῶς τὸ καλαμάρ δεν ἔσπασε. Μὲ δυὸ-τρία χτυπήματα, ἡ σωλήνα ἐπιέσθη καὶ τὸ δηλητηριώδες ἀέριο δεν ἔβγαλνε πιά.

— Τὸν άμεσο κίνδυνο τὸν ἐγλυτώσαμε, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ. Τώρα ὁμως πρέπει νὰ δοῦμε πῶς θά φύγωμε ἀπὸ ἐδῶ... Ἡ μόνη έξοδος εἶνε ὁ φεγγίτης.

— Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔβαλε τὸ τραπέζι στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸν φεγγίτη, μετὰ τοποθέτησε ἅπαντα τὴν καρέκλα καὶ μετὰ ἕνα σάλο θρέθηκε ἀπάνω. Ἐσπρωξε μετὰ τὰ χέρια του τὸν φεγγίτη, ἀλλὰ δεν κατάρθωσε νὰ τὸν άνοίξῃ.

— Τότε, μετὰ τὸ διαμάντι τοῦ δαχτυλιδιοῦ του ἔχαραξε τὸ τζάμι. Μετὰ τὸ ἔσπρωξε σιγά καὶ ὁ φεγγίτης άνοιξε.

— Ἐν τάξει, εἶπε χαρούμενος, κρεμάστηκε σάν πῆχους νὰ τὰ χέρια του καὶ σὲ δυὸ λεπτά βρισκόταν στὰ κεραμῖδια τοῦ σπιτιοῦ. Γλύστρησε σὲ ἕνα σιδερένιο κιοῦγκι καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ βρισκόταν σὲ δρόμο. Σήκωσε τὸν γαϊάκ τοῦ παλτοῦ του καὶ άρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ του.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΕΝ

ΜΠΛΟΥΜΙΓΚ

— Μόλις τὸν εἶδε ὁ Τζὸς ξεφυνιάστηκε.

— Τί συμβαίνει, κ. Κόξ, τὸν ρώτησε με περιέργεια. Τους πιάσανε κίολας τοὺς λαποδύτες;

— Ὁχι, άκόμη, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κόξ.

— Ἐντὸς ὀλίγου ὁμως θά βρισκωνται στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης. Δῶσε μου ἕνα πιστόλι καὶ ακολουθῶ με.

— Οἱ δυὸ άστυνομικοὶ μπήκαν σὲ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο βρισκονταν στὸ σπῆτι τοῦ Στέφεν Μπλουμίγκ.

— Μόλις ἀνέβηκαν τὶς μαρμάρινες σκάλες, στάθηκε μπροστὰ τοὺς μιά κοπέλλα.

— Πῶς σὲ λένε; τὴν ρώτησε ὁ Τόμ Κόξ.

— Ροζέα, ἀπάντησε ἡ νῆα, εἶμαι ἡ καμαριέρα τοῦ κ. Στέφεν.

— Ὁραία, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ. Μπορῶ νὰ

σὲ ἀπασχολῶσω δυὸ λεπτά;

— Εὐχαριστῶς. Ἄλλὰ γιά ποιὰ δουλειά;

— Θά σοῦ πῶ άμέσως.

— Οἱ δυὸ άστυνομικοὶ καὶ ἡ Ροζέα πέρασαν στὴν τραπεζάρια.

— Ἄκουσε, Ροζέα, εἶπε πρῶτος ὁ Τόμ Κόξ, ὁ κύριος με ἔστειλε νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ἕνα εὐχάριστο γεγονός.

— Τί; ρώτησε με περιέργεια ἡ Ροζέα.

— Θέλει νὰ σὲ παντρεύῃ. Εἶσαι σὲ ἡλικία πιά, πού μπορείς νὰ κάνῃς ἕναν άνδρα εὐτυχισμένο.

— Ἡ Ροζέα κατέβασε τὰ μάτια τῆς ντροπιασμένη.

— Μὴ ντρέπεσαι, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ. Νά, ἀπὸ δῶ τὸ ὁμορφο αὐτὸ παλληκάρι σὲ ἐρωτεύθηκε καὶ θέλει νὰ σὲ πάρῃ γυναῖκα του.

— Ο κύριος Στέφεν πού εἶνε προιστάμενός σου με ἔστειλε νὰ σὲ ἀναγγεῖλω καὶ εἶνε θεθαῖος πῶς θά δεχθῇς.

— Ἡ Ροζέα ἔπαιξε ἕνα βλέμμα στὸν Τζὸς, πού στεκόταν δυὸ βήματα μακρύτερα, μειδιώντας καὶ μετὰ ἔκρυψε τὰ μάτια τῆς μετὰ χέρια.

— Γιατί κλαῖς; Δεν θέλεις; τὴν ρώτησε ὁ Τόμ Κόξ με πατρικὸ ενδιαφέρον.

— Ἡ Ροζέα δεν ἀπάντησε, παρὰ άρχισε νὰ κλαίῃ με ἀναφυλλητά.

— Τζὸς, πήγαινε ἔξω μιά στιγμὴ, σὲ παρακαλῶ, διέταξε ὁ Τόμ Κόξ τὸν βοηθό του.

— Ο Τζὸς ὑπήκουσε καὶ ὁ Τόμ Κόξ ἔμεινε μόνος μετὰ τὴ Ροζέα.

— Τὴν ἐπλησίασε, τὴν χτύπησε φιλικὰ στὴν πλάτη καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐλα, πές σὲ μένα τὸν πόνο σου καὶ ὀρκίζουμαι νὰ σὲ βοηθήσω. Ἀγαπᾶς κανέναν άλλον;...

— Ναί... ἐψέλλισε ὁ Ροζέα. Ἀγαπᾶστε πολλὸ. Ἀν δεν παρθῶμε, θά σκοτωθῶμε.

— Μὴν κλαῖς, μὴν κλαῖς, τὴν καθήσχεσε ὁ Τόμ Κόξ, πές μου τὸ ὄνομά του κι' ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ πείσω τὸν κύριό σου νὰ στὸν δώσῃ.

— Ροδόλφος Μπίσπεργκ τὸν λένε, εἶπε ἡ Ροζέα... Ἐφ' ὅρου ζωῆς θά σᾶς εὐγνωμονῶ ἂν πείσετε τὸν κύριό μου νὰ μοῦ τὸν δώσῃ...

— Καί τί δουλειὰ κάνει;

— Εἶνε ὑπάλληλος σὲ συμβολαιογραφεῖο τοῦ κ. Μπίσκοβιτς.

— Μήπως ἔχεις καί ποῦ κάθεται;

— Πῶς! Ἐγὼ πάει τόσες φορές σπῆτι του. Στὴν ὁδὸ Καρόλου 1ου, ἀρ. 312.

— Οἱ πληροφορίες πού μοῦ ἔδωσες θάβουν, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πῶς πολὺ γρήγορα θά γίνῃς γυναῖκα του.

— Ὡ! σᾶς εὐχαριστῶ... Εἰσθε ὁ σωτήρας μου.

— Ο Τόμ Κόξ χαιρέτησε τὴν Ροζέα καὶ ἔφυγε ακολουθούμενος ἀπὸ τὸν Τζὸς. Μόλις βρεθῆκανε στὸ δρόμο, ὁ Τόμ Κόξ ἔτριψε τὰ χέρια του χαρούμενος.

— Ἐμάθαμε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσι τοῦ πελάτου, εἶπε στὸν Τζὸς...

— Ποιανὸ πελάτου, ρώτησε ὁ Τζὸς...

— Ἀμ δεν ἔχεις τίποτα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τόμ Κόξ καὶ τοῦ ἐξιστόρησε τὰ συμβάντα τῆς περασμένης νύχτας. Ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ δόντια ἐγλύτωσε.

— Καί γιατί, κύριε Κόξ, δεν εἰδοποιήσατε τὴν άστυνομίαν νὰ κυκλώσῃ τὸ σπῆτι καὶ νὰ πιάσῃ τοὺς κακοποιούς;

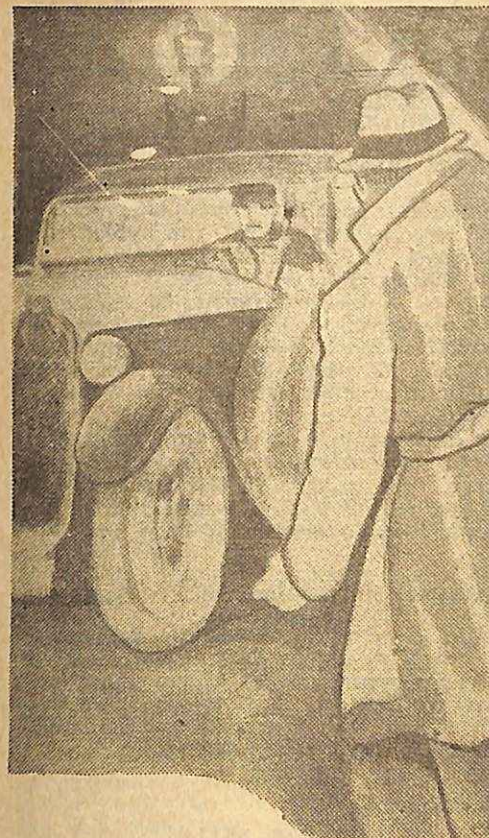
— Μὴν λές κουταμάρες, Τζὸς. Οἱ πελάτες δεν εἶνε τόσο θλάκες, γιά νὰ μείνουν στὸ σπῆτι μετὰ τὸ ἔγκλημα πού νομίζουν πῶς ἔκαναν. Τώρα, ὁμως, ἔφερομε τὸν ἔρωμένο τῆς Ροζέα, τοῦ ἀσφαλῶς θά εἶνε καὶ ὁ άρχηγός τῆς σπειρας. Πάμε τώρα στὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ κ. Μπίσκοβιτς.

— Ἡ ὥρα εἶνε 9 καὶ ἄσφαλῶς ὁ ὥραίος Ροδόλφος θά βρίσκεται ἐκεῖ.

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ

— Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἕνα ταξί σταματοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ συμβολαιογράφου Μπίσκοβιτς.

— Ὁραία, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ. Μπορῶ νὰ

Ὁ Τόμ Κόξ ἐκάλυψε άμέσως ἕνα ταξί

— Ο κ. Ροδόλφος Μπίσπεργκ; ρώτησε ὁ Τόμ Κόξ ἕναν μικρὸ πού στεκόταν στὴν πόρτα.

— Ἀπάνω εἶνε, θέλετε νὰ τὸν φωνάξω; ἀπάντησε ὁ μικρὸς πρόθυμα.

— Ναί, πές του ὅτι κάποιος φίλος του τὸν περιμένει στὸ μπάρ πού εἶνε ἀπέναντι.

— Ο Τόμ Κόξ ξαναμπήκε στὸ ταξί, ἔβαλε θιαστικά τὴν περρούκα πού φορούσε τὸ προηγούμενο βράδυ καὶ βγήκε...

— Στέφεν Μπλουμίγκ!... Ὅποιος γνωστός τοῦ Στέφεν Μπλουμίγκ τὸν ἔβλεπε, θά ἔστοιχημάτιζε ὅτι πραγματικά ἦταν ὁ θιαστικός τῶν πιάνωμ.

— Μήκε στὸ μπάρ, κάθισε σὲ ἕνα τραπέζι καὶ περίμενε.

— Δεν εἶχε προφτάσει νὰ πῇ τὸ οὔτις του, ὅταν φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ μπάρ ἕνας ὁμορφος νέος. Ἀπὸ τὸ παράστημά του ὁ Τόμ Κόξ ἐγνώρισε τὸν προσωπιδοφόρο τῆς περασμένης νύχτας.

— Σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ τὸν ἐπλησίασε.

— Δεν με γνωρίζετε, κ. Ροδόλφε, τοῦ εἶπε χτυπώντας τὸν στὴν πλάτη.

— Ο νέος ἔλασε τὸ χρώμα του καὶ στὴ ρίχτηκε σ' ἕνα τραπέζι, γιά νὰ μὴ πέσῃ.

— Ἐοῦ...Ἐοῦ; ἐψιθύρισε καὶ ἐπεχείρησε νὰ φύγῃ.

— Μὴ βιάζεσαι. Ὁραῖε μου Ροδόλφε, τοῦ εἶπε ὁ Τόμ Κόξ καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ἐτσι φέρονται οἱ κληρονόμοι σ' αὐτοὺς πού τοὺς αφήνουν τὴν μισὴ περιουσία τους;

— Ἡμαρτον, ἐψέλλισε ὁ νέος καὶ ἔπαιξε τὸν ἑαυτὸν νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ μπράτσο του.

— Ἡ σιδερένια φούχτα τοῦ Τόμ Κόξ τὸν κρατοῦσε γερά.

— Μὴν ἐπιχειρῇς νὰ φύγῃς, φιλαράκο μου, τοῦ εἶπε, γιὰτὶ δεν θά τὸ κατορθώσῃς. Ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Τόμ Κόξ δεν ὑπορεῖ νὰ φύγῃ κανένας!

— Μὲ μιάν άστραπαλία κίνησι, ἔβγαλε ὁ Τόμ Κόξ τὴν περρούκα του καὶ τὴν ἄφησε ἀπάνω στὸ τραπέζι.

— Τώρα δεν πιστεύω νὰ ἔχετε καμμὶ ἀμφιβολία, εἶπε. Ὅπως βλέπετε, εἶμαι πραγματικά ὁ Τόμ Κόξ.

— Εκείνη τὴ στιγμὴ μπήκε στὸ μπάρ ὁ Τζὸς.

— Ἐμπρός, Τζὸς, τὸν διέταξε ὁ Τόμ Κόξ, φέρεσέ μου τὶς χειροπέδες καὶ δέγνησέ τον στὴν Ἀσφάλεια. Εἶνε κρίμα νὰ μὲν μακριὰ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του ἕνας τόσο ἔξυπνος ἐπιχειρηματίας. Στὶς φυλακές θά ὑπάρχῃ ἀσφαλῶς ἕνα κελλί καὶ γι' αὐτόν...

— Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Τόμ Κόξ βρισκόταν στὸ γραφεῖο τοῦ Στέφεν Μπλουμίγκ.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ πλούσιος ἐιομήχανος. Τὸν ἐπιάσανε τὸν κλέφτη; Ἐγὼ δεν πήγα άκόμη σπῆτι μου, γιά νὰ μάθω τὶς ἐνέργειές σας.

— Μείνατε ἡσυχος, κύριε Μπλουμίγκ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τόμ Κόξ. Μόνο θέλω νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην γιά κάτι...

— Νά μοῦ ζητήσετε συγγνώμην;

— Μάλιστα, κύριε Μπλουμίγκ. Ὑπέγραφα χωρίς τὴν άδείά σας τὴν...διαθήκη σας!...

— Τὴν διαθήκη μου;

— Μάλιστα!...

— Καί ὁ Τόμ Κόξ ἐξιστόρησε στὸν πλούσιο διομῆχανο πῶς τὸν ἐγλύτωσε ἀπὸ τὸν θάνατο.

— Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς, κύριε Κόξ, εἶπε συγκινημένος ὁ Στέφεν Μπλουμίγκ, ὅταν τελείωσε ἡ διήγησις. Μοῦ ἔσωσате τὴν ζωὴ καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσετε.

— Ὡ! Τίποτε Μόνο ἂν δεν σᾶς κάνῃ κόπο, στέλνετε ἕνα πιάνο κατασκευῆς τοῦ ἐργοστασίου σας στὸ σπῆτι μου γιά νὰ παίξῃ ὁ Τζὸς, ὅταν δεν ἔχῃ δουλειά. Καί τώρα...ὠρβούαρ!

ΤΕΛΟΣ

— ο —

Ψυχανάλυσις καὶ... γδάρσιμο

Τσαρλατανισμός 1935

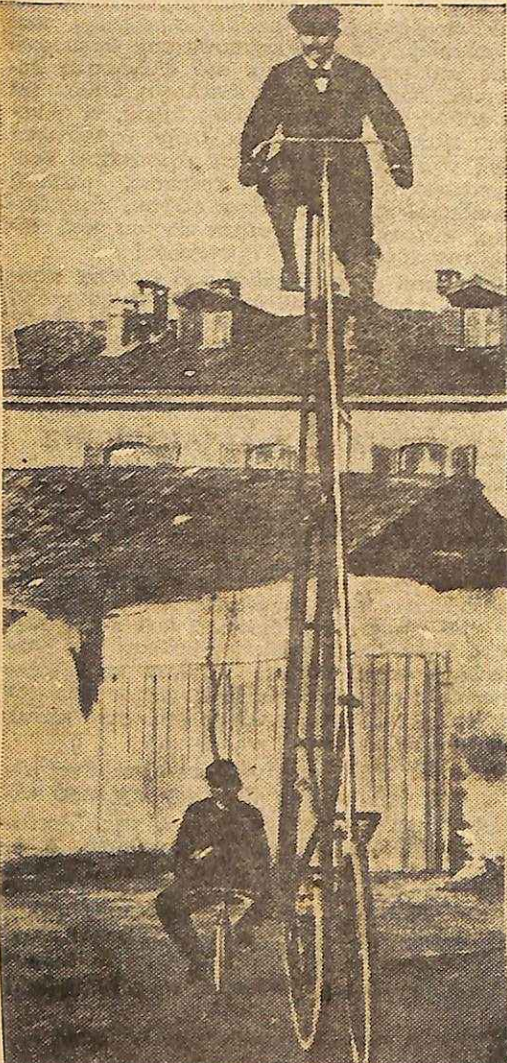
Θέλετε ν' ἀποκτήσετε περιουσία; Τὰ μόνα κεφάλαιά σας θά εἶνε ἕνα ντεβάνι κι' ἕνα παραδάν.

— Τοποθετεῖτε τὰ δυὸ αὐτὰ ἐπιπλα σ' ἕνα δωμάτιο πού νὰ χῆ κακὸς ὀψι Ιατροῦ, άγοράζετε μερικὰ βιβλία τοῦ Φρόντ καὶ τῶν ὁπαδῶν του, μαθαίνετε ἀπ' ἔξω μερικὲς ἐντυπωσιακές λέξεις καί... περιμένετε τὴν πελατεια σας!

— Ο Τσαρλατανισμὸς τῆς ψυχανάλυσεως, ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἐπιχειρεῖ ν' αυτοκτονήσῃ.

— Μιά νέα γυναῖκα νοιώθει ἀλλόκοτες τύψεις συνειδήσεως χωρὶς νὰ μαντεύῃ τὴν αἰτία. Ἀπευθύνεται σ' ἕναν ψυχαναλύτη, ὁ ὁποῖος τῆς γνωρίζει ὅτι εἶχε κακὲς προθέσεις κατὰ τοῦ πατέρα της. Ἡ κόρη ἐξαναίσταται. Ὁ πρακτικὸς ψυχολόγος ἐπιμένει. Ἀποτέλεσμα: Ἡ δυστυχία καὶ ἡ γκρίνια μπήκαν στὸ σπῆτι τῶν δυὸ αὐτῶν πλασμάτων πού δεν εἶχε τὸ ἕνα γιά τὸ άλλο ποτὲ καμμιάν ἰδέα...

— Ἐνας ψυχοπαθὴς φοιτητῆς ἔμαθε μίαν ἡμέρα ἀπὸ ἕνα τέτοιο τσαρλατάνο ὅτι ἡ θάυτερη αἰτία τῶν ταραχῶν του ἦταν

έτοποθετούντο τὸ ἓνα πῖο' ἀπ' τὸ ἄλλο, θὰ ἔπιαναν μιὰ γραμμὴ τριάντα φορές μακρύτερη ἀπὸ τὸ πλοῖο. Τὰ πούρα θὰ ἐσημάτιζαν τρεῖς φορές τὸ ὕψος τῶν καρτιῶν του. Τὰ φιλμ τῶν φωτογραφιῶν ποὺ λαμβάνονται κατὰ τὸ ταξίδι θὰ ἐσκέπαζαν δώδεκα φορές τὸ μήκος τοῦ βαποριοῦ.

Σὲ τρόφιμα ἐξοδεύονται οἱ ἐξῆς ποσότητες:

Ἀλεύρι 3.000 ὀκάδες.
Διάφορα κρέατα 4.000 ὀκ.
Πουλερικά 1.500 ὀκ.
Χοιρομέρια 1.000 ὀκ.
Ψάρια 3.000 ὀκ.
Αὐγὰ 17.000.
Χορταρικά 5.000 ὀκ.
Γάλα 1.500 γαλόνια.
Κρέμα 2.000 γαλόνια.
Βούτυρο 500 ὀκ.
Πατάτες 6.000 ὀκ.
Κονσέρβες καὶ διάφορα ὀρεκτικά τοῦ κουτιοῦ 225 κομμάτια.
Πορτοκάλια 10.000.
Σταφίδες 200 ὀκ.
Μήλα 7.200.
Μπανάνες 3.500.

Ὁ διευθυντὴς ἐπόπτης τῆς περιηγητικῆς ἐκδρομῆς πρέπει νὰ εἶνε σωστὴ κινητὴ ἐγκυκλοπαίδεια. Ἔρχεται ὅλη τῇ σαιζὼν σὲ ἐπαφὴ μὲ 5.000 περίπου περιηγητὰς καὶ σὲ κάθε ταξίδι εἶνε, κατὰ μέσον ὄρον, ὑποχρεωμένος νὰ ἀπαντήσῃ σὲ 7.500 ἐρωτήσεις!!

★

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΓΑΤΟΥ

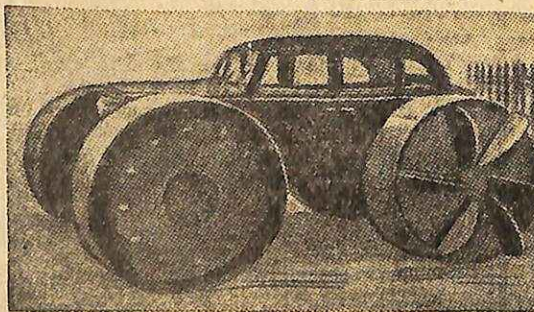
Ἡ Ζάκι Μπάργουιζ, δασκάλα στὸ Ἦοτ Σίρλν τῆς Ἀγγλίας, πέθανε πρὸ τριῶν ἐβδομάδων κ' ἄφησε δλόκληρὴν τὴν περιουσίαν της, ἀνερχομένην σὲ 12.000 λίρες, στὸν...γάτο της Μίκυ.

Ἐκτελεστὴ τῆς διαθήκης εἶχεν ὀρίσει τὸν παπὰ τῆς ἐνορίας, ὁ ὁποῖος θ' ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα τῆς συντηρήσεως τοῦ γάτου κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ τοῦ παρέχεται κάθε ἀνεσία, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς «μεταστάσης». Μόνο μετὰ τὸν θάνατο τοῦ...γάτου οἱ κληρονόμοι της, δεκαπέντε τὸν ἀριθμὸν, θὰ μπορέσουν νὰ διανεμηθοῦν ἐξ ἴσου τὴν κληρονομία τοῦ...γάτου.

Ὁ γάτος ὅμως ἔξομε καλὰ πὼς εἶνε... ἐφτάμηνος καὶ συνεπὶς μπορεῖ νὰ ζήσῃ πολλὰ χρόνια. Πὼς σὰς φαίνεται;

★

ΕΝΑ ΑΜΦΙΒΙΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ἕνας καινούργιος τύπος αὐτοκινήτου ἐφευρέθη ἐκτὸς τοῦ τελευταίου δοκιμασθέντος.

Πῶς τελειοποιημένος καὶ πῶς ἀδιόρθωτος. Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ τρέχει ἐπάνω στὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ πλέει μέσα στὸ νερὸ.

Πάνω στὴ γῆ κυλᾷ κανονικά, δηλαδὴ μὲ τὶς ρόδες του ποὺ θλέπομε στὴ φωτογραφία. Ὅπως θλέπετε εἶνε πολὺ κομψό.

Ὅταν λοιπὸν πέσῃ μέσα στὸ νερὸ εἶνε κανονισμένο ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ θυβίζεται παρὰ μονάχα μέχρι τὰ μέσα τῆς ρόδας κ' ἔτσι νὰ μὴ εἰσδύουν τὰ νερά μέσα.

Οἱ πιόνες του λοιπὸν ρόδες ἔχουν ἑλικας, οἱ ὁποῖοι γυρίζοντας σπρώχνουν τὸ νερὸ πρὸς τὰ πίσω καὶ τὸ αὐτοκίνητο γίνετα ἀμφίβιο μὲ 25 χιλ. τὴν ὥρα.

Ο ΦΡΑΚΟΣ ΤΗΣ

ΚΑΛΛΙΟ ΑΡΓΑ ΠΑΡΑ ΠΟΤΕ

Στὴν Ἀγγλία, οἱ γάμοι μεταξὺ ἡλικιωμένων δὲν εἶνε σπάνιοι. Τὴν περασμένη ἐβδομάδα ἔγινε ἕνας παρόμοιος γάμος, ποὺ τὰ ἀγγλικά φύλλα τὸν σχολιάζουν εὐρύτατα. Ἕνας δνόματι Μέλτον, 72 ἐτῶν, ἐνυμφεύθηκε τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του Καρλότταν Ντέλε, 69 ἐτῶν! Οἱ δύο σημερινοὶ σύζυγοι εἶχαν μνηστευθῇ πρὸ... πενήντα χρόνων! Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅμως τῶν ἀρραβόνων τους ἀπρόσπτες καὶ παράξενες περιστάσεις τοὺς ἀνάγκασαν ν' ἀναβάλλουν τὸ γάμο τους. Ὁ Μέλτον πῆγε στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔγραφε τακτικά στὴ μνηστή του ἐπὶ 35 ἔτη! Τέλος, τὴν περασμένη ἐβδομάδα ἐπέστρεψε στὸ Λονδίνο κ' ἔσπευσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του.

★

ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

Μία δίκη στὴ Βουδαπέστη ἀπεκάλυψε τὴ σατανικὴ μέθοδο ἐνὸς κατασκόπου. Ἡ ἀστυνομία συνέλαβε πρὸ μηνῶν μιὰ γυναῖκα, ὀνόματι Κοντέντα, γιατί ὤρθε στὴ τσάντα τῆς ἔγγραφα ποὺ ἀφοροῦσαν τὰ μυστικά τοῦ Κράτους.

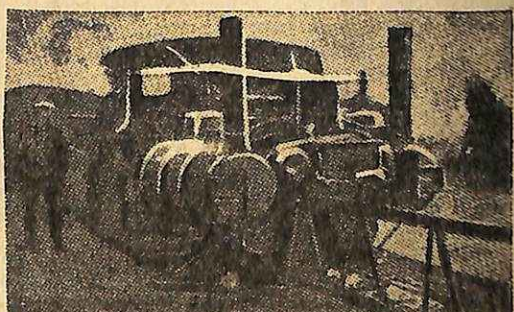
Ἀργότερα ὅμως ἀφέθηκε ἐλεύθερη ἡ Κοντέντα.

Τί εἶχε συμβῇ ἀρὰ γε;

Ἀπλούστατα, προκειμένου νὰ μεταβῇ ἡ κυρία αὐτὴ στὴν Πράγα, παρέδωσε τὴν ταξιδιωτικὴ τσάντα της στὸν ἀχθοφόρο, γιὰ νὰ τὴν μεταφέρει στὸ τμήμα ἀποσκευῶν καὶ ἐξέφρασε τὴν ὑπόνοιαν, πὼς ἡ τσάντα τῆς ἀνοίχτηκε στὸ δρόμο καὶ κάποιος ἔβαλε μέσα τὰ χαρτιά ποὺ εὑρέθηκαν. Πράγματι, ἡ ἀστυνομία ἀνέκλυψε πὼς ὁ ἀχθοφόρος ἐμισθοδοτεῖτο ἀπὸ ἕναν Τσεχοσλοβάκο κατάσκοπο γιὰ νὰ κλείνῃ στὶς ἀποσκευές τῶν ταξιδιωτῶν, πρὸ πάντων γυναικῶν, τὰ ἔγγραφα τῆς κατασκοπείας του. Συγχρόνως τηλεγράφησε συνθηματικά στὴ Τσεχοσλοβακία καὶ ἡ γυναῖκα, στῆς ὁποίας τὴν τσάντα ἐκρύβονταν τὰ ἔγγραφα, συνελαθάνετο γιὰ νὰ ἀρεθῇ, μετὰ τὴν ἔρευνα τῶν ἀποσκευῶν της καὶ τὴν κατάσχεσι τῶν ἔγγραφων, ἐλεύθερη.

★

ΣΕ ΜΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

Εἶνε ὁ πρωτοτυπώτερος σιδηρόδρομος τοῦ κόσμου. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ ὀφείλεται στὸν Ζάν Μιλμόν. Ἐχει ὅμως μὴ ἐν χρήσει στὴν Ἰρλανδία καὶ ρεμουλκάρει τὰ θαλάσσια πλοῖα στὸ Μπαλμπρινιόν. Αὐτὸ τὸ τραῖνο εἶνε τὸ μοναδικὸ στὸν κόσμο. Διότι δὲν χρησιμοποιεῖ δυὸ γραμμές, ἀλλὰ μονάχα μιὰ.

Τὰ θαλάσσια ἐπίσης εἶνε ἀπὸ τὴ μηχανὴ χωρισμένα στὰ δύο.

Ἡ σιδηρογραμμὴ δὲν θρίσκειται κάτω στὸ ἔδαφος, ἀλλὰ εἶνε ἀνασηκωμένη ψηλά καὶ μοιάζει μὲ γυρίλλια.

Στὰ σταυροδρόμια ἀνοίγει καὶ περνῶν τ' ἀμάξια. Ἀμα πρόκειται νὰ περάσῃ ὁ σιδηρόδρομος αὐτὴ ἔνασκλεινῃ.

Σ' αὐτὴ τὴ γραμμὴ δὲ λειτουργοῦν παρὰ μονάχα δύο τραῖνα τὴν ἡμέρα.

ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟ ΠΑΡΚΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στὸ Ἀμβούργο ὑπάρχει τὸ πασίγνωστο ὁ ὕλη τὴν Εὐρώπῃ πάρκο τοῦ Στέλιγκεν, ἰδρυτῆς τοῦ ὁποῦ ὑπῆρξε ὁ περίφημος κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων καὶ θηριοδαμστής Κάρλ Χάγκεμπεκ.

Ὁ Χάγκεμπεκ ἀφοῦ διαρρῦθμισε κατὰλλῆλως τὸ πάρκο του, οὕτως ὥστε νὰ δινῇ τὴν ἐντύπωσιν ζούγκλας, συνεκέντρωσε ἐκεῖ μεγάλον ἀριθμὸ θηρίων ὧν τῶν εἰδῶν.

Τὸ πάρκο Στέλιγκεν ἀνοίξε τις πύλες του τὸν Μάιο τοῦ 1907, ὁ δὲ ἰδρυτῆς του Χάγκεμπεκ πέθανε τὸ 1913.

Ἡ συλλογὴ τῶν ἀγρίων θηρίων ποὺ ὑπάρχουν σ' αὐτὸ θεωρεῖται ὡς ἡ πλουσιώτερη τοῦ κόσμου.

Τὸ ζωολογικὸ αὐτὸ μουσεῖο, γιατί μόνο ἔτσι μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ, ἔχει 10 ἐλέφαντες, 6 ἵπποποτάμους, 5 καμηλοπαρδάλεις, 3 ρινόκερους τῆς Ἀφρικῆς καὶ 1 τῶν Ἰνδιῶν, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ ὁ μόνος Ἰνδικὸς ρινόκερος ποὺ ὑπάρχει στὴν Εὐρώπῃ. Οἱ λέοντες, οἱ τίγρεις καὶ τὰ ἄλλα μεγάλα αἰλουροειδῆ ἀφθονοῦν.

Τὸ ἰδιαίτερο γνῶρισμα ὅμως καὶ συγχρόνως τὸ καμάρι τοῦ πάρκου εἶνε τὸ «πολικὸ πανόραμα» μὲ τις ἀσπρες ἀρκοῦδες, τοὺς ταράνδους, τις φώκες, τοὺς πιγκουίνους καὶ πρὸ πάντων μὲ τοὺς τερατωδεις θαλασσίους ἐλέφαντες τῶν ἀνταρκτικῶν θαλασσῶν, τοὺς ὁποῖους μόνο τὸ πάρκο Στέλιγκεν ἔχει σήμερα.

Ἀς σημειωθῇ ὅτι ἡ ἀξία κάθε θαλασσίου ἐλέφαντος ὑπερβαίνει τις 300.000 φράγκα, δηλαδὴ τὰ 2.000.000 σημερινές δραχμὲς περίπου!...

★

ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μοαντού, Λονδρέζοι εἰσοδηματίαι, δὲν γνωρίζουν οὔτε τὸν κινηματογράφον, οὔτε τὸ θέατρον. Τὸ μόνο θέαμα, ποὺ τοὺς συγκινεῖ, εἶνε ἕνα «μάτς» πυγμαχίας! Ἐπὶ εἰκοσι πέντε δλόκληρα χρόνια παρίστανται καθημερινῶς εἰς ἀγωνάς πυγμαχίας, ὡς γνήσιοι ὅμως Ἀγγλοὶ ἀναπαύονται τὴν Κυριακὴν. Δὲν πηγαίνουν

στὸ ἀγαπητὸ τους θέαμα, ἀλλὰ παίρνουν διάφορα ἀθλητικὰ περιοδικὰ καθορίζουν τὸ πρόγραμμα τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος. Ἄν πρόκειται νὰ γίνῃ πυγμαχικὸς ἀγὼν σὲ ἄλλη πόλιν ἀπὸ τὸ Λονδίνο, πηγαίνουν ἀμέσως μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους ἢ μὲ τὸν σιδηρόδρομον γιὰ νὰ τὸν παρακολουθήσουν.

«Παρέστημεν, λέγει ἡ κ. Μοαντού, εἰς ὅλας τὰς πυγμαχίας ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀγγλίαν καὶ ἀποροῦμεν γιατί ὅλοι οἱ Ἀγγλοὶ δὲν κάνουν ὅ,τι κάνομε κ' ἡμεῖς. Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερο θέαμα ἀπὸ τὴν πυγμαχίαν. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μ' αὐτό. Εἶνε τὸ μόνον θέαμα ποὺ πάντοτε παρακολουθοῦμε καὶ ποτὲ δὲν τὸ χορταίνομε!».

★

Η ΤΡΕΛΛΑ ΔΕΝ ΠΛΕΙ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

Ἡ κυρία Ὁχαρά στὸ Σικάγο, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον ἐναντίον πάσης ἀνέσεως, ποὺ παρέχει σήμερα ὁ σύγχρονος πολιτισμός. Ἀπὸ ἐνὸς ἔτους περίπου ἔχει μεταφέρει τὸ κρεβάτι της στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ καὶ κοιμάται ἐκεῖ τὴν νύκτα, ὑπὸ οἰονδήποτε καιρὸ καὶ ὅταν ἀκόμη θρέχῃ. Ἕνα μικρὸ ἀντίσκηνο προστατεύει τὸ μισὸ κρεβάτι καὶ τὸ ἄλλο μισὸ παραμένει ἐκτεθειμένον στὴ βροχῇ.

«Ποτὲ δὲν ἐκρυολόγησα, λέγει ἡ κυρία Ὁχαρά, σὲ μιὰ συνέντευξί της. Μόνον ἕνα θράδυ ὑπέφερα ὀλίγον. Εἶχε ξεσπάσει μιὰ φοβερὴ καταιγίδα κ' ὁ ἀέρας ἦταν τόσοσ ὀρμητικὸς, ὥστε μοῦ πῆρε ὅλα τὰ κλινωσκεπάσματα κ' ἔτσι ὑπέφερα ἀπὸ λίγῃ ἢ μάλλον ὑπερβολικὴ δροσιά!»

Ἀδιαφορῶ ἀν ὁ κόσμος μὲ θλέπῃ νὰ κατακλινῶμαι καὶ νὰ σηκώνωμαι. Ἐκεῖνο ποὺ μόνον μὲ στενοχωρεῖ εἶνε πὼς λέγουν τώρα, ὅτι ἐκρύωσα γιατί κοιμάμαι στὸ ἱπαιθρο, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ἐκρύωσα γιατί μιὰ νύκτα, ποὺ ἔπεφτε χιόνι, κοιμήθηκα στὸ δωμάτιό μου μὲ τὰ παράθυρα... κλειστά!»

★

ΕΝΑΣ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟΣ ΑΤ'ΑΣ

Θέλετε αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ μάθετε ποῖα εἶνε ἡ μετεωρολογικὴ κατάστασις σὲ ὅποιονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου ζητήσετε;

Αὐτὸ ἐπέτευχθη θαυμασιώτατα μὲ ἕνα ἀπλὸ στρογγυλὸ ἄτλαντα, στὸν ὁποῖο ὑπάρχουν προσαρμοσμένες μερικὲς ἀμπεύλες ἡλεκτρικὲς μὲ θαρόμετρα.

Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ ὀφείλεται στὸν Χάρρυ Μάρμορ, χρυσοκοχημικὸ τῆς Βοστώνης.

Η ΤΡΟΧΑΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὅλα τὰ σταυροδρόμια τοῦ Λονδίνου ἔχουν μετασχηματισθῇ σὲ μικροσκοπικὰ δμοιώματα σταυροδρόμια μὲ τὰ σπίντι τους καὶ τὰ μαγαζιά τους.

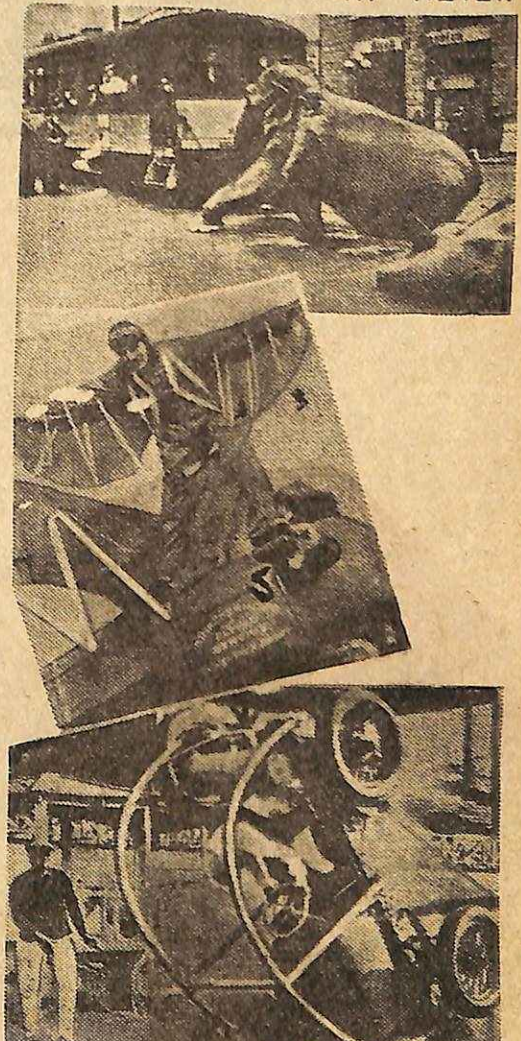
Οἱ μαθητὰ λοιπὸν τῆς ἀστυνομίας, οἱ ἀνήκοντες στὴν Τροχαία Κίνησι, παίρνουν τὰ μαθήματά τους πάνω στὸ ἀντίγραφο αὐτὸ ἀναλυτικὸ δμοίωμα, τὸ ὁποῖον καθοδηγεῖ τοὺς μαθητευομένους στὴν καλλιτέρα ἐκπαίδεισίν τους.

Δὲν ἀρκεῖ ἡ θεωρία. Οἱ ἀστυφύλακες

πρέπει νὰ βασιζόνται καὶ στὴν πρᾶξι, πολὺ δὲ περισσότερο ποὺ ἀνήκουν στὴν πῶς πολυκατοικημένη μεγαλούπολι τοῦ κόσμου, ὅπου τὰ αὐτοκίνητα καὶ ἡ κίνησις ἀπασχολοῦν ὅλη τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν ὁξυδερκείαν ἐνὸς ἀνθρώπου.

Ὁ κίνδυνος βρίσκεται σὲ μιὰ ἀπλὴ χειρονομία του.

Ὅλα μποροῦν νὰ καταστραφοῦν ἢ νὰ τσακιστοῦν.

Οἱ ἐλεφαντες πλὴς Λὸς Ἀντζελες εἶνε τὸ συνθησιμένο θέαμα στοὺς δρόμους.

Οἱ δύο ἀνωτέρω μολὲς ἔφυγαν ἀπὸ τὸ κτήμα τοῦ γνωστοῦ Ροντρίγο Ντὶ Κάβιας καὶ δογῆκαν νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους.

Στὸ δρόμο ὅμως συνήντησαν τὸ τραῦ καὶ θεώρησαν καλὸν ἴσως νὰ νομίζετε, νὰ ἐξαπλώσουν γιὰ νὰ ἐξαπαστῶσουν.

Ὅχι, ἐξάπλωσαν ἀπλῶς γιὰ νὰ πειράξουν τὸν τραμβαγιερ.

Ὁ ΠΤΕΡΩΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ Ἀμερικανὸς Μ. Β. Γκράντζ θρήκε τὸ σύστημα νὰ πετᾷ κ' αὐτὸς σὰν πουλί.

Ὅπως θλέπετε εἶνε ἔτοιμος νὰ πηδήσῃ ἀπὸ ἕνα ἀεροπλάνο ἐν πτήσει καὶ νὰ ελθῇ κάτω χωρὶς κανένα ἄλλο μέσον, παρὰ μονάχα μὲ τὰ ἰδικὰ του κατασκευῆς πτερὰ, τὰ ὁποῖα προσκολλᾷ στὰ χέρια καὶ τὰ μεταχειρίζεται σὰν φτερά.

ΣΑΛΤΟ ΜΟΡΤΑΛΕ

Μονάχα Ἀμερικανὸς κ' αὐτὴ εἶνε ἡ μὲς Φόσκι, ἡ ὁποία σκέφθηκε καὶ θρήκε τὸν τρόπο ποὺ θὰ μπορούσε ν' ἀποφευχθῇ πᾶς κίνδυνος ἀπὸ τὸ ἀναποδογύρισμα τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος λοιπὸν τῆς καπώτας προσηρμωσε δυὸ στερεοὺς ἀσταλῆνους στρογγυλοὺς σωλήνας, οἱ ὁποῖοι ἀντέχουν στὸ ἀναποδογύρισμα τοῦ αὐτοκινήτου, κάνοντάς το νὰ κἀνὴ τοῦμπα, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ τσακισθῇ.

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΚΛΗΜΑΤΑΡΙΑ

Ἡ μεγαλύτερη κληματαρία τοῦ κόσμου βρίσκεται στὴ Σάντα Βαρβάρα τῆς Καλλιφορνίας. Ὁ κορμὸς της στὴ θάσι του ἔχει πᾶχος 1,25 μέτρον, διαίρεται δὲ σὲ πολλοὺς κλάδους, ποὺ καλύπτουν μιὰ κυκλικὴ ἐπιφάνεια 4.000 περίπου τετραγωνικῶν ποδῶν. Κάθε χρόνῳ ἡ κληματαρία αὐτὴ παράγει 12.000 λίτρος σταφύλια καὶ εἶνε καθὼς λέγουν, ἡλικίας 60 χρόνων.

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...

ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΜΑΣ

Μεταξύ μας

Από επαγγελματική ανάγκη εύρεθηκα τις προάλλες στην αίθουσα άσπαρτης ενός από τα καλλίτερα Ινστιτούτα καλλογής της πόλεως μας όταν εξαφνα θλώπα να μπαίνει ένα νεαρό χαριτωμένο ζευγάρι. Φυσικά είχε έλθει γιατί η κυρία είχε ανάγκη κάποιας περιποίησης και ο κύριος σαν καλός σύζυγος την είχε συνοδεύσει για να αντιληφθώ ίδιους όμους αν δεν επεθουλεύονταν την όμορφη της άσπαρτης. Άνέλαθε λοιπόν ο ίδιος να συνεννοηθώ με την διευθύνουσάν και έζητούσε να μάθω όλες τις λεπτομέρειες. Πώς θα έγινε το μασάζ, πώς θα χρησιμοποιείτο ή κρέμα, τί αποτελέσματα θα είχε κτλ.

Η σύζυγος παρακολουθούσε με ευχαρίστηση τα λεγόμενα του ανδρός της και έσπευτε να πω αφού έδειχνε τόσο ενδιαφέρον ο σύζυγος θα έπληρωνε ευχαρίστως το λογαριασμό, αλλά αν γνώριζα την ένλογη κυρίαν θα της έλεγα πως δεν κάνει διόλου καλά να θάζει τόσο στα μυστικά της το σύζυγο. Η γυναίκα πρέπει να περιποιηθεί το πρόσωπό της, πρέπει να φροντίζει για τη διατήρησή της όμορφιάς της, και της ανθρωπότητας της, αλλά δεν είναι καμμία ανάγκη να τηρή ένήμερο τον άνδρα της, διότι είναι περικό το του δίνω την εντύπωση ότι το πρόσωπό της μόνον με μακιγιάρισμα και με περιποιήσεις γίνεται όμορφο. Αυτά είναι τα μικρά μυστικά που μία κομψή κυρία, μία πραγματική κοκκία κρατεί μόνο για τον εαυτό της.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Η μόδα είναι κατ' έσοχον μοιρολάτριάς. Αυτό καθημερινώς μας το αποδεικνύει με τα διάφορα «εφελί» που λανσάρεται κάθε εποχή.

Η συμπάθειά της προς το γυναικείο φύλο είναι τόσο, ώστε να θέλει πάντοτε να φορή επάνω της ή γυναίκα κάτι Ικανό να την προφυλάξει από κάθε κακή διάθεσι της τύχης.

Το κάτι αυτό είναι για την ώρα τα άστέρια. Η μόδα απαιτεί να μη τα αποχωρίζομεθα και να θρίσκουμε τρόπο να υπάρχει πάντοτε επάνω μας ως συμπλήρωμα της τουαλέτας μας ένα άστρο, σαν φυλαχτό της υπάρξεώς μας.

Έτσι τα κουμπιά των κορασίδων ή της φούστας μας, οι άγκράφες της ζώνης μας, οι καρφίτσες που συγκρατούν ένα φιδέκο ή ένα ντραπάρισμα στον ώμο, το κάθε τι με το σχήμα του υπενθυμίζει το πολύγωνο σχήμα του άστρου και είναι άλλοτε από κρύσταλλο, άλλοτε από μέταλλο, άλλοτε από στράς και τα παρόμοια.

Η νέα ιδιοτροπία αυτή της μόδας επεκτείνεται ως ήταν επόμενο και στο κτενίσμα μας. Για όρα δυνατά κτενίσματα θλώπομε να γανθίζουν τα μαλλιά όμορφα διαδμήματα με ποικιλόρρυθμα άστρα. τίποτε δε δεν είναι όμορφοτερο, από τις ανταύγειες των στράς κάτω απ' τα ηλεκτρικά φώτα, όταν μάλιστα οι ανταύγειες αυτές έρχονται να ποικίλουν τα πυρόξανθα και τα έββινα μαλλιά.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Η μπλούζα στην σημερινή μόδα έχει κι' αυτή μεγάλη σημασία.

Δεν είναι πια όπως άλλοτε το συμπλήρωμα μόνον του ταγέρ, ένα συμπλήρωμα χωρίς αξίωση.

Η σημερινή μπλούζα, με μόνη την ύπαρξή της μεταβάλλει άμέσως την εμφάνισή του γυναικείου ταγέρ.

Μπορεί να είναι πολύ απλή και τότε επιτρέπει στο ταγέρ να διατηρήσει όλη την σπορτίβ του εμφάνισι. Μπορεί όμως να είναι και πολυτελεστή και τότε το ταγέρ μεταβάλλεται άμέσως σ' ένα κομψότατο άπογευματινό άνσμπλ.

Στην περίπτωση αυτήν οι μπλούζες σπανίως είναι λευκές. Γούνατιον οικειοποιούνται όλους τους χρωματισμούς της μόδας, όπως το πράσινο, το μπλε, το κοράλιν και τούσους άλλους.

Αυτό φυσικά εξαρτάται κυρίως και από το χρώμα που ταιριάζει σ' αυτήν που θα φορήσει η μπλούζα.

Οι μπλούζες αυτές είναι συνήθως έφασμαστές στη μέση, αλλά άρκετά άπλη προς τους ώμους. Πολλά ζαμπά, πολλές φρόνς, πιέτες, μαντίνα, άλλοτε κοντά και άλλοτε τρούνα - κάρ, κλπ, κουμπία και κάθε τι τέλος πάντων, Ικανό να προσδώσει μεγαλύτερη κομψότητα.

ΤΟ ΜΑΚΡΟΣ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ

Οι φούστες έφέτος κατά γενικόν κανόνα είναι δασύ δυνάτον λιγότερο κοντές. Φυσικά όμως το μέτρος των είναι και άνολογο προς την χρήσι, για τη όποια προορίζεται ή τουαλέτα.

Οι έφραυντες τουαλέτες έφάπτονται του έδάφους δεν είναι δε σπάνιο να συμπληρώνονται και με σούρα. Οι άπογευματινές, ιδίως για άπρε - μιντί, είναι

και αυτές άρκετά μακρούς, σκεπάζουν δηλαδή τον άστράγαλο.

Για τον δρόμο, θέβαια, το πράγμα διαφέρει. Η φούστα θα είναι τόσο μακρά, ώστε να μην άφαιρη τίποτα από την κομψότητα της σιλουέτας, αλλά και συγχρόνως όχι τόσο πολύ, ώστε να χάνη την πρακτικότητα της.

Άς μην ξεχνούμε, ότι το κάθε τι είναι ζήτημα άκρίβους εκτιμήσεως, όσον άφορρά δε αυτό, το γυναικείο μάτι είναι το μόνο Ικανό να ζυγίσει την κάθε λεπτομέρεια που είναι Ικανή να συντελέσει στην άρμονική εμφάνισι.

ΓΑ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

Γα χρωματιστά άσπρρρρουχα εξακολουθούν να διατηρούν τη εύνοια της μόδας.

Η μόδα αυτή επεκτείνεται σήμερα και στα σεντόνια και στις μαξιλαροθήκες και έν γένει σε κάθε άσπρρρρουχα οικιακής χρήσεως.

Έτσι και ή όνομασία τους είναι πια κάπως άστοχη και δεν παραμένει παρά μόνο να μάς θυμίζει πως ύπήρχε εποχή που το λευκό έδασίλευε απ' άκρου εις άκρον.

Τα μονογράμματα που κεντιούνται επάνω είναι και αυτά άνάλογα με τη νέα μόδα.

Συμφορώνονται προς τον νόμο της αντίθεσεως που κυριαρχεί σήμερα. Και βλέπομε μονογράμματα μπλε - σιελ, σ' ένα σετόνι ρός και τανάπαλιν, άλλοτε με κέντημα πλυμπί, όπως την παλαιά εποχή κι' άλλοτε πάλι με ένκρυστασόν υφάσματος διαφορετικού χρώματος με την έφίβεια φίλ - τινέ.

Καλλωπισμός

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ξεσάηλθε το καλοκαίρι και κάνουν πάλι την εμφάνισή τους τα διάφορα σπόρ σπόρ υπαίθρου: τένις, κανοντάς, κολύμπι κι' έτσι γίνεται πιά έπιτακτική ή ανάγκη της περιποιήσεως της έπίδερμίδος μας. Από τα πρώτα που έχουμε να κάμουμε, είναι να μη παρυσιάζωμε τριγώντα πόδια και μπράτσα, γιατί δεν υπάρχει άφειότερο πράγμα.

Ριζική άποτριχώσις επιτυγχάνομε μόνον με ήλεκτρισμό, αλλά πρέπει να έχουμε μεγάλη πεποίθισι σ' αυτόν που θα την κάμει, γιατί έχουν συμβήσει άστυχημάτα, έξ αιτίας κακής χρήσεως του ήλεκτρισμού.

Άλλο μέσον άπλούστερο, που μπορεί όμως να χρησιμοποιηθί μόνο στα μπράτσα και στις γάμπες, είναι το κάψιμο με λιανοκέρη. Φυσικά άπαιτείται κάποια προσοχή και έπιτηδεύτητα, αλλά έχει το καλό ότι σόν τώ χρόνω έφεισθόνον οι τρίχες και θγαίνον έλο και πιο λεπτεές.

Άλλος τρόπος έπίσης καλός είναι να λυώσετε σά έμπάνιο - μαρίνα κερλ και με αυτό όταν λυώση και μισοκρύψει άλειψετε τα μέρη που θέλετε ν' άποτριχώσετε. Άφήνετε να στεγνώση καλά, να ξεροθή και έπειτα τραβάτε άπτόμα αυτό το στήμα. Θα ίδωτε τότε, ότι μαζί θα ξεριζωθούν κι' όλες οι τρίχες. Μετά κάνετε μία μικρή έντριθι με λίγη κολώνια και πουδράρετε.

Υπάρχει ειδικό κερλ για το είδος αυτό της άποτριχώσεως, ένα κερλ που δεν περιέχει καμμία έλαθερη ουσία. Το κερλ της κηρίθρας είναι το κατάλληλότερο.

Ένιότε δεν ξεριζώνονται όλες οι τρίχες με την πρώτη φορά και χρειάζεται και δεύτερη, αλλά πρέπει ν' άφήσετε να περάσουν τουλάχιστον τρείς έβδομάδες. Έπειτα από ένα μήνα κάνετε μία τρίτη έπιλειψι, άλλη μία και μετά την τετάρτη ή πέμπτη φορά, οι τρίχες έχουν ξεφάνισθι ριζικώς, ή αν έλατθγούν, θα βγούν πολύ άσθενικές, σχεδόν άδιόρατες.

Επίπλωσις

ΠΩΣ ΚΡΥΒΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΟΡΤΕΣ

Πάντοτε τα δωμάτια που συγκινούν μεταφίλους είναι πολύ πρακτικά πράγμα διότι αν μόνον πρόκειται περί τραπέζιας και σιλουέτι σε έδαφον σιγής άνολογών οι πόρτες και διευκολύνεται ή διαίσιος, αν πάλιν πρόκειται για δωμάτια όντων πάλι καλόν είναι να συνθέτουμε για κά σέ μία έφραυνη έξυπρεσόν και έν περιπτώσει μεγάλης έφεισεως μπορούν και αυτά να χρησιμοποιούν μεταφίλους καταλλήλως.

Όσοι άφορρά τις πόρτες, που ένιότε μάς ένωχλούν, γιατί μάς δεσμεύουν έχον μόνον να προσφέρουν μεγάλη έδωλεια. Γιατί μέσα στο κουφώμα μίας πόρτας δεν άποκλείεται καθόλου να τοποθετούμε ένα ντουλάπι, ένα ντεάνι, ένα γραφείο κι' έτσι να έξοικονομήσωμε χώρο.

Άλλά εκτός αυτής της χρησιμοποιήσεως ή με-

θέρνα επίπλωσις λανσάρεται όμορφοτάτως συνδυασούς, με τούς όποιους κατασκευάζομε μία έφραυνη γωνία. Ένας απ' αυτούς τούς συνδυασμούς είναι να μετατρέψωμε το κουφώμα της πόρτας σε γραφειάκι άποσχεδίο με έκτερώθεν μικρές βιβλιοθήκες.

Η ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΤΟΥ «ΚΟΥΒΕΡ»

Είναι ανάγκη να πούμε ότι το όμορφοτερο κουβέρ είναι άσχημία μαχαιροπήρουνα, κρυστάλλινα ποτήρια, φινια φαγιάνς για πιάτα και λινά τραπέζο-μάνηλα.

Πόσο δύσκολο όμως είναι να τα έχουμε όλ' αυτά αν δεν τα έχουμε κληρονομήσει από τις γιαγιάδες μας ή αν δεν έμιαστε πολύ πλούσιοι.

Δέν μπορούμε φυσικά να πούμε ότι δεν πρέπει έπ' ούδενί λόγω να προσκαλούμε σε γεύμα αν δεν τα έχουμε όλα αυτά, αλλά πάντως άς μη ξεχνάμε ότι για να καλέσωμε πρέπει να έχουμε έπιτραπέζια ειδή αν όχι πολυτελή τουλάχιστον ευπρόσσωπα.

Τα τωρινά άσημικά δεν έχουν πια σκαλισματα σαν άλλοτε, είναι πολύ άπλά και αυτό βοηθεί πολύ στη διατήρησι της καθαριότητός των. Άλλωστε αυτό δεν είναι πια ζήτημα που άπασχολεί τις νοικοκυρές από την εποχή που έχουμε τόσα σαπουνάκια και τόσες σκόνες γι' άσημικά.

Συμπεριφορά

ΠΩΣ ΤΡΩΜΕ ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΕΡΟΜΕ

Συμβαίνει κάποτε να μάς καλέσουν σε γεύμα και να μάς προσφέρουν κάποιο φαγητό που μάς είναι άγνωστο. Βρισκόμαστε τότε σε άμηχανία και δεν ξέρουμε πως να σερβιρισθούμε, αλλά δεν πρέπει να τα χάσωμε, γιατί όφείλωμε να ξέρουμε ότι κανένα φαγητό δεν θα μάς δυσκολεύση στο σερβίρισμα, αν έχη τοποθετηθί καταλλήλως στην πιατέλα.

Πρέπει να είναι κομμένο, αν πρόκειται περί φόρμας, δηλαδή ό υπηρετής που μάς προσφέρει την πιατέλα, κόβει μπροστά μας μία μερίδα για να μάς διευκολύνη.

Για να σερβιρισθόν οι καλεσμένοι, πρέπει να τώ σερβίρη ό υπηρετής από την άριστερή πλευρή και άρκετά χαμηλά για να τούς διευκολύνη.

Άς μην ξεχνάμε ότι δεν θα κόψωμε ποτέ τα μακρόνια στο πιάτο μας με το μαχαίρι, αλλά καθώς τρώμε με το πηρούνι μας, κάθε μπουκιά που θα φέρω στο στόμα.

Τα χόρτα, αν συνοδεύουν το κρέας, τρώγονται με το πηρούνι και το μαχαίρι, αν όμως είναι μόνον τους, τότε μόνον με πηρούνι και βοήθεια ψωμιού. Το ίδιο και ή σαλάτα.

Τα αυγά μάτια δεν τρώγονται έπίσης με μαχαίρι, αλλά για το κόψιμο χρησιμοποιούμε το πηρούνι.

Για τα ψάρια, αν δεν έχουμε ειδικά μαχαιροπήρουνα, χρησιμοποιούμε μόνον πηρούνι.

Τα γλυκά τρώγονται με ειδικά πηρούνια του γλυκού, που μπορούν συγχρόνως να κόσουν.

Μη μαζεύετε ποτέ σαλάτα από το πιάτο σας με ψωμί, αλλά με το μαχαίρι και την βάζετε στην μπουκιά σας του κρέατος ή του ψαριού.

Το τυρί το κόβωμε με το μαχαίρι και το άκου- μούμε στο ψωμί μας. Ποτέ δεν βάζωμε το μαχαίρι στο στόμα. Είναι γνωστό το πείραγμα του άειμνήστου βασιλέως Γεωργίου: «Θά κοπήτε, ύπολογαγέ!» Και ή άπάντησις του άειμνήστου: «Ποσέχω. Μεγαλειότατε». Δεν έκατάλαβε ό δυστυχής ότι ό βασιλεύς του υπείκνυε με ευγένεια πως δεν έπρεπε να τρώγη το τυρί του φέρνοντας το μαχαίρι στο στόμα.

ΟΙ ΩΡΕΣ ΤΟΥ ΦΑΓΗΤΟΥ

Οι ώρες του φαγητού πρέπει να είναι κανονισμένες σαν ρολόι και τον κανονισμό θα τον εφάρμοζουμε με τις ώρες των μελών της οικογενείας που εργάζονται.

Έπειδή πολλά γραφεία εργάζονται ως τις 2 ά. να καπνός ή ώρα του γεύματος θα είναι άνάλο- γη. Πρέπει όμως όταν έλθουν καθαρόμενοι οι διά-

φοροι εργαζόμενοι, να θρουν έτοιμο το φαγητό και να μη περιμένουν ούτε λεπτό.

Γι' αυτό το πράγμα θα φροντίση ή ίδια ή οικοδόποινα, γιατί ένιότε ή υπηρεσία, όσο και αν είναι έσπυλ, ξεχνιέται και οι ώρες περνούν χωρίς να τις καταλάβη.

Χρειάζεται σύστημα. Να γίνουν τα φώνα, να μη το φαγητό στις κατασρόλες και έπειτα ν' άρχισή το σιγύρισμα του σπιτιού: Σκούπισμα, έξσκόνισμα, στρώσιμο των κρεβάτιων κτλ.

Όσο για τη βραδυή ώρα του φαγητού αυτή ποικίλλει. Πρέπει να είναι και αυτή κάπως κανονισμένη, αλλά εξαρτάται πολύ από το αν θγαίνουν τα μέλη της οικογενείας με-ά το φαγητό ή όχι.

Στην παλαιά εποχή το ζήτημα του κανονισμού της ώρας του δείπνου το ώριζεν ή Αδμή, είναι δε γνωστόν ότι ό Λουδοβίκος 12ος έγευματίζε στις 8 το πρωί, έδειπνούσε στις 5 και έκοιμάτο στις 6, δηλαδή πριν και από τις κόττες.

Μόνον όταν επαντρεύθηκε, για χάρι της συζύγου του έστερξε να όρίση το γεύμα στις 11½ και άρχισε να πλαγιάζει τα μεσάνυχτα, πράγμα που τον ώδηγησε γρήγορα στον τάφο.

Έπι βασιλείας Φραγκίσκου του Α' τα γεύματα της Αδμής είχαν κανονισθί: το μεσημεριανό στις 10 και το βραδυό στις 6 και φυσικά όλη ή άριστοκρατία ακολουθούσε πιστά αυτή την τακτική.

Όσο για τον λαό, τα γεύματά του τα έκανόνιζε ή δουλειά του.

ΠΑΝΤΟΤΕ ΛΑΘΟΣ ΤΗΣ

Σ' ένα σαλόνι, τις προάλλες, άκουσα να κατηγορούν την σύζυγο ενός δικαστικού, γιατί αυτός ήταν άξεστος και δεν ήξερε διόλου να φερθή. Μία φίλη μάλιστα της κυρίας έπετεθή εναντίον των καταφερομένων κατά της συζύγου:

— Τι φταίει, σάς παρακαλώ, ή δυστυχισμένη ή γυναίκα αν έχη για σύζυγο έναν άγροικο;

— Έσπευσα τότε να λάβω μέρος στη συζήτησι, όχι όμως για να υπερασπισθώ την κυρία.

— Έχουν δίκιο, είπα, να τα θάζουν με την σύζυγο του δικαστικού, γιατί ή γυναίκα είναι εκείνη που μορφώνει κανονικώς τον άνδρα. Μου συνέβη άπειρες φορές να ίδω άνδρες που τούς ήξερα τελείως άνοιώνητους όσο ήσαν άνύπανδροι και μετά τον γάμο τους είχαν γίνει άνώνιστοι. Το θάμα αυτό το είχε έπιτύχει ή σύζυγος, με το καλό παράδειγμα και με την γλυκύτητα, με την όποιαν υπεδείκνυε το κάθε τί. Γιατί πρέπει να ξέρετε, ότι αν θέλετε να κάμετε έναν άνδρα να φερθή καλά, δεν πρέπει ποτέ να του το πείτε με ύφος έπιτακτικό, αλλά με πολλή διπλωματία και λεπτότητα, κάνοντας τον να καταλάβη, ότι φροντίζετε για το καλό του.

Σε κάθε στιγμή της ζωής του, πρέπει να είναι ευγενής ό κάθε άνθρωπος και να μη λησμονούμε, ότι ευγένεια σημαίνει να φερώμεθα ακόμη και σούς ύποδεστέρους μας ευγενικά.

Η κουζίνα σας

Σαλάτα Παριζιάνικη: Πατάτες θραστές και κοκκινογούλια ψημένα στον φούρνο, κομμένα φέτες με λίγη ρίσα σέλινο. Δουλεύετε λάδι, ζούδι, αλάτι, πιπέρι, μουστάρδα και περιχύετε τις πατάτες και κοκκινογούλια. Προτού σερβίρετε δουλεύετε καλά.

Στην σαλάτα αυτή μπορείτε να προσθέσετε σολωμό του κουτιού και να συμπληρώσετε το όλον με μαγιονέζα.

Η Άλληλογραφία μου

Φιλοπόροδον. — Έχετε έν μέρι δίκιο το μόνο που δεν σκέπτεσθε είναι ότι έχετε και κάποια υποχρέωση άπέναντι της νέας, που τόσα έβουισας για σας.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Μαθήματα Ζαχαροπλαστικής

ΠΑΓΩΤΟ ΧΩΡΙΣ ΜΗΧΑΝΗ

Στο σημερινό μήθημα θα διδάσωμε πως παρασκευάζουμε το παγωτό «Μους φράουλας».

Τα ύλικά που θα χρησιμοποιήσωμε είναι τα εξής:

200	δράμια γάλα
55	» ζάχαρη
75	» φράουλες
100	» σαντιγύ.

Παίρνουμε ένα κατάνάκι, μέσα στο όποιον βάζωμε το γάλα και τη ζάχαρη, για να βράσουν. Μετά στο βράσιμο, τοποθετούμε το κατάνάκι σε ήρω νερό για να παγώση.

Μετά ταύτα βάζωμε μέσα τις φράουλες, τις όποιες έχωμε περάσει από σουρωτήρι. Το κατάνάκι το τοποθετούμε κατόπιν μέσα σε μία λεκανί, όπου θα ό πάχη πάγος και αλάτι, και το γυρίζωμε, για να παγώση. Συγχρόνως ένοιαμε τις π' ύρες του κατάνάκι, για να πέφτη το μίγμα που παγώνει πρώτα

και τούτο για να παγώνη όλο μαζί. Άφου παγώση ρίχνωμε το σαντιγύ και γυρίζωμε πάλι, για να παγώση.

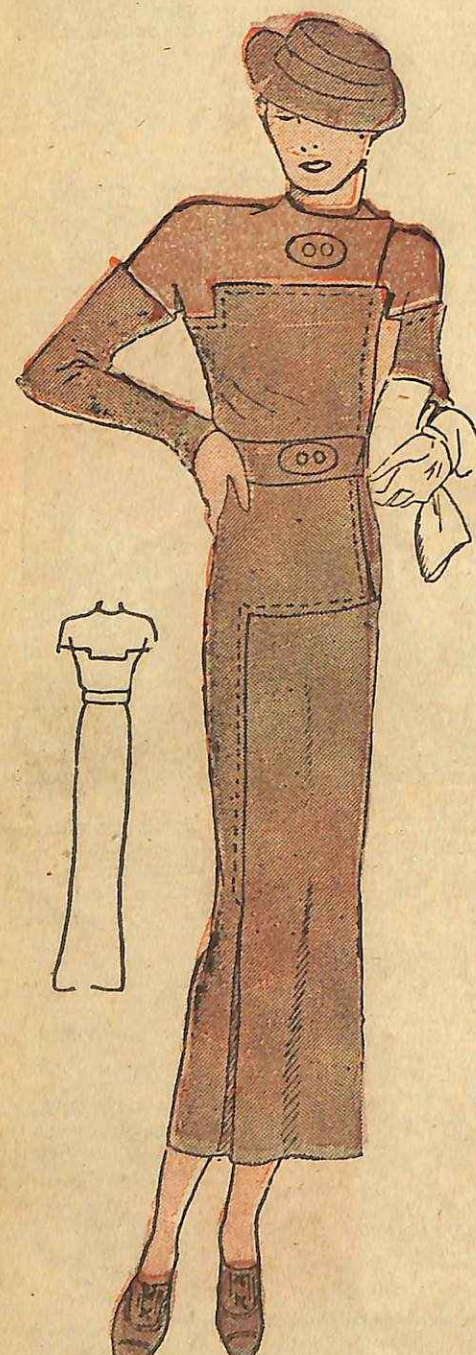
Σερβίρωμε σε ποτήρι σαμπάνιας βάζοντας και ό λίγη κομπόστα φράουλα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΚΣΩΤΗΣ

Διευθυντής «Πατριάρχικου»

— Ο —

ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΜΑΣ

(Επαναλαμβάνουμε την πληροφορία, ότι ή ε' Α. Φαντίς έχει συμβληθή με παρισινόν οίκον, ό ό- παίος δύναται να παρέχη στους άναγνώστας μας τά πατρών των δημοσιευομένων υοντέλλων έναντι μόνον 30 «ναχμών».)

591

George

καθημερινά

Η ΑΚΟΙΞΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΑΣ

Καμμιά κυρία δέν δικαιολογείται στη σημερινή εποχή να μη έχει στιλπνή επιδερμίδα. Εάν έχετε καλήν επιδερμίδα, διά να την διατηρήσετε, ή εάν ή επιδερμίδα σας είναι στεγνή, αίτια της προώρου ρυτιδώσεως, επιβάλλεται όπως προτού κατακλιθήτε, καθαρίσετε το δέρμα σας αντί σάπωνος, με την **SKIN FOOD** από τις σκόνες και τα μακιγιάζ, ίνα δύνανται οι πόροι να αναπνέουν εύκολως, βασική προϋπόθεσις μιας ωραίας επιδερμίδος.

Εάν έχετε λιπαράν επιδερμίδα, πόρους μεγάλους, εξανθήματα ή έρυθήματα, θα μεταχειρισθήτε το **SKIN TONIK** το όποιον εξαλείφει τα στίγματα, δροσίζει και τονώνει το δέρμα.

και το δίδει μια βελουδένια όψη. Διά να προφυλάξετε την επιδερμίδα σας και να μη φαίνεσθε πουδραρισμένη, μεταχειρισθήτε την **VANISHING CREAM**, ως θάσιν της πούδρας σας.

Τα προϊόντα μας χρησιμοποιεί πρό πολλού ή ανωτέρα Κοινωνία, και όλος ο έκλεκτος κόσμος, μεταξύ δε αυτού οι άστέρες του Κινηματογράφου **DITA PARLO, ESTHER KEES** και ή έσχάτως έπισκεφθεΐσα την πόλιν μας **BRIGITT HELM**, έδωρον δέ αυτά εξαίρετα.

Βιβλιάρια οδηγιών, δείγματα δίδονται δωρεάν τω αίτούντι.

Τιμαί:

skin Food	θάζο Δραχ.	50
skin Food	σωληνάριο	» 25
skin Tonik		» 50
vanishing Cream	θάζο	» 50
vanishing Cream	σωλ.	» 25

Την αίσθητήν διαφοράν θα ίδητε έντός 5 ήμερών. Τα είδη μας πωλούνται εις τά καλά καταστήματα και φαρμακεία της πόλεώς μας.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ **A. ΣΑΡΟΓΛΟΥ**

Όδός 'Ακαδημίας 5. Τηλ. 20-918.

Γυναικεία

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΛΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

